

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

Къде свършва
невинността
и кога Демонът
навлиза в душата...

КУЕНТИН ТАРАНТИНО
ОЛИВЪР СТОУН

РОДЕНИ УБИЙЦИ

Това е историята на двама, родени да умрат любовници,
нанесли ужасяващия си удар под пояса
на американската мечта.

Джон Огъст, Джейн Хемшър,
Куентин Тарантино, Оливър Стоун

Родени убийци

ХУБАВОТО НА ПУСТИНЯТА, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ЕДИН ЧОВЕК НА ЗАКОНА, Е, ЧЕ ПРЕЗ НЕЯ МИНАВАТ МАЛКО МАГИСТРАЛИ. ХВАНИ ЧЕТИРИ ИЗХОДА И РАДИУСЪТ ПАДА НА СТО И ПЕТДЕСЕТ КИЛОМЕТРА.

Обръчът се затяга...

На трийсет километра от Галъп – мъртъв велосипедист на магистралата. Единичен изстрел от движеща се кола. Ярките цветове на „Спандекс“-а са го превърнали в страхотна мишена. Въпреки добрия ориентир и стрелбата си я биваше. Бе лежал на шосето по-малко от час – все по-изкъсо придърпвах конците на мрежата си. Пръстен, сключен около града, и аз в центъра му.

Никакво съмнение. Мики Нокс, тази вечер ще се срещнеш с Джек Сканети, мръсно!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРИТЕ:

Където е възможно, ситуациите и диалогът са възстановени от запазените интервюта с участници, свидетели и оцелели. В други случаи, за допълване на липсващи части от историята, в различна степен е използвана литературна фикция. Предполага се, че в контекста на книгата тези моменти няма да убягнат от вниманието на читателя.

Трябва да благодарим на много хора и най-вече на сътрудниците на издателство „Харт/Емиайър Букс“ за съгласието им да бъде отпечатан откъс от недовършения роман на Джек Сканети, както и на семейството на Катрин Гинис, което ни разреши достъп до личните ѝ документи. Без тяхната помощ съществена част от историята нямаше да може да бъде написана.

ПРЕДГОВОР ОТ ОЛИВЪР СТОУН

Когато в края на 1992 г. започнахме да правим „Родени убийци“, смятахме, че филмът е сюрреалистичен. До завършването си през 1994 г. той се превърна в напълно реалистичен. За нацията ни сякаш настана царството на извратеността – едно след друго перверзни величия се натрапваха на вниманието ѝ – Бобит, Менендес, Тоня, Оу Джей, Бътафъко¹. Всяка седмица медиите заливаха Америка с нова псевдотрагична сапунена опера, котирания на застраховки, пари, но най-вече се грижеха истерясването ѝ да не затихва.

Когато Тоня Хардинг, а нейният случай е типичен пример на дребно хулиганство, се появи пет или шест пъти на първите страници на „Ню Йорк Таймс“, сигурно всички подсъзнателно сме усетили, че краят на столетието за Америка ще дойде под формата на Царство на абсурда. Октавио Пас наскоро писа: „Древните са имали въображение. Ние имаме телевизията. Но цивилизацията от епохата на телевизията се отличава с жестокост. Телевизионните зрители нямат памет, затова съжалението и съвестта не ги мъчат истински... те бързо забравят и окото им и не мигва от сцените на смърт и разрушение от войната в Персийския залив или кълченията на Мадона или Майкъл Джексън... Те очакват Голямото прозяване, анонимно и всеобщо, което е Апокалипсисът и Страшният съд за обществото им. Адско е проклятието ни от това ново виждане – и за онези, които се появяват на екрана, и за онези от нас, които гледат в екрана. Има ли вратичка за бягство? Не знам. Всеки трябва да си я търси.“

Утре, даже още довчера, Мики и Малъри могат да се случат, без съмнение. Те също ще вземат полагаемото им се от световната слава, преди в по-следващия брой на „Телевизионен справочник“ да отстъпят мястото си на следващия хищник във войната за популярност, която, подобно на изследванията за обществения отклик за ежедневните прояви на благотворителност от страна на президента, се превръща в нещо като копие на „надпреварите за популярност“, които всички трябваше да изстрадаме като деца в основното училище. Печелеше, доколкото си спомням, не онзи, който най-много заслужаваше, а друг – за когото се

1. Чарлз Бобит, братя Менендес, Соня Хардинг, Оу Джей Симпсън, Бътафъко – имена от нашумели през последните години съдебни процеси – за отрязване на полов член, убийство на родителите, покушение срещу съперничката за олимпийския отбор по фигурно пързалане, убийство на съпруга и т.н. – Б.пр.

носеха най-много слухове. А за американеца е по-важно да бъде обект на слухове, отколкото със сигурност да се знае, че се учи с отличен успех. Нашата култура ни казва, че bankerите са незнaйни и непопулярни; не и Били Хлапето. Само древните гърци са създали силни образи на жертвата в драматургията си; Електра, Медея, Антигона и Едип нямат нищо общо с нас. Ние сме раса на насилници, не на жертви – веднага се сещам за Виетнам, за любимите ни спортове, за съдебните дела. В американската епическа традиция насилието е спасително, поне така е при Фенимор Купър, Джек Лондон и Хемингуей. Законът за оцеляването, природният закон сега се опорочава при разработването на златните находища на филма за „семеино развлечение“, в който насилието ни се представя с намордник и ръцете се умиват с проповядването, че насилието е неправилно. Е ли то неправилно? Или светът така си върви – светът, където под всяка мирно зеленееща се тревичка съвсем малки, но съвсем смъртоносни буболечки поглъщат други буболечки в необуздания кръговрат на разрушение и сътворение?

Еди Ведър² писа: „В дните на старото, традиционно самоубийство е било достатъчно... само да свършат със собствените си страдания. Сега необходимостта е да се види страданието на другия... каква невинност навремето, каква безпомощност сега. Създали сме чудовище... орда от чудовища.“

Никаква законодателна власт във Вашингтон, никакви телевизионни или филмови съвети по цензурата няма да могат да предотвратят експанзията на паралелната реалност на медиите. Неизбежно е – посредством разните игри, скрити камери, взаимно свързани клавиатури, все повече и повече „новини“ и „вести от последната наносекунда“ представяното ни описание на насилието все повече и повече ще се доближава до реалното състояние. Докато телевизията и някои филми опростяват насилието и го поднасят без гърмене, без кръв, без физическото страдание, съпровождащо умирането, новинарските предавания ще печелят във войната за популярност с отразяване на убийства от мястото на събитието. Както някога имаше телевизионен съдебен канал, така е неизбежна появата на екзекуционен канал за газовите камери, смъртоносните инжекции, „нощта преди“ и „последното хранене“. Престъпленията ще се запечатват на лента от нова филмова наука.

(Обърнете внимание на наблюдението на Робин Андерсен от Факултета по комуникации на университета Фордъм, че докато

2. Фронтмен на групата „Пърл Джем“. – Б.пр.

„телевизионните ченгета си вършат работата успешно в 62% от случаите, статистиката на ФБР сочи 18% действителна разкриваемост на престъпленията. Най-честото послание от сценариите, представящи ни възстановяването на справедливостта, е недвусмислено: агресивното поведение на ченгетата по отношение на заподозрени в престъпление е необходимо за защита на подчиняващите се на закона граждани от опасните му нарушители... и това поведение ни завладява. Когато полицията нахлуе със стрелба в някоя къща, натръшка обитателите ѝ на пода и се заеме със «заподозрените», вълнението ни рязко скача. Ние сме на страната на силата, чието използване е санкционирано от държавата.“

Не такава цел си поставихме с „Родени убийци“ – да обрисуваме натуралистично насилието. Аз лично вече съм го правил във „Взвод“, „Роден на четвърти юли“ и „Джей Еф Кей“. И съм гледал формулата на престъплението, изведена професионално във филми като „Хладнокръвно“, „Хенри – портрет на един сериен убиец“, „Глутница кучета“ и много други. Приемам необоримите доказателства за заливащата ни престъпност (въпреки че статистиката показва, че няма увеличение на престъпленията, извършени по особено жесток начин; отделът по статистика към Министерството на правосъдието, на чиято информация се доверявам повече, отколкото на ФБР, дава следните цифри: 32,6% на 1000 жители през 1973 г. и 32,1% за 1994 г.) Приемайки да работя във филма по „Портокал с часовников механизъм“, както Сам Пекинна беше уловил духа на времето, аз реших да снимам сатирично (т.е. да отразявам посредством преувеличение и деформиране като подсилвам ефекта с черен хумор), за да се почувства болезнено идеята, че престъплението е достигнало такива ненормални изкривявания, толкова се е изплъзнало от контрол и ни е направило толкова безчувствени, че в този „Бийвс и Бътхед“ на криминална Америка от 90-те героят почти се превръща в комедиен, каквито са и медиите, жадно отразяващи събитията.

Нашето общество е просмукано обилно не само от престъпността, но и от плътно следващото я медийно отразяване. Просмукано е и от лудостта да продаваме все повече и повече оръжия на света, лудостта на издигането на масивни затвори, които да приютят „криминалната прослойка“, антикриминално усърдие, изразяващо се в странни присъди, закони за наркотиците, които са впечатляващо лицемерни и различни за всеки отделен щат. Ченгета, затворнически служители, репортери – всички те би трябвало да чувстват, че са се превърнали в част от грамадна и нереална мрежа на жестока, тоталитарна наказателна система. В такава обществена среда е неизбежно самотни убийци като Мики и

Мальри, стопроцентови антигерои, да не се издигнат на повърхността на безличната потисническа система и да не завладеят сърцата и умовете на американците, жадуващи да видят човешко лице – па било то на Бобит, Бътафъко или Анита Хил³, които да споделят недоволството си от несправедливостта на съвременния живот. Кафка не е прав – индивидът престава да бъде смазан и безличен, щом има възможността да се появи на телевизионния екран – като участник в игра или убиец, какво значение? Когато си прекарал целия си живот по затвори, един звезден миг е невъобразимо много.

Мики и Мальри са, ами да, непочтителни и невинни, нарисувани със замах като карикатура на най-отвратителния ни кошмар, в стил Суифт/Волтер. Но те наистина са „родени“ от жестокостта. Жестокостта, казват, се предавала по наследство от баща/майка на син/дъщеря, на внуци, правнуци и т.н. До края на света. Жестокостта никога няма да изчезне. Но двадесетият век се отличава с порочността си, изразена в безличността и геноцидността му, и всички ние сме затънали в това столетие, опитвайки се, както казва Пас, да се „измъкнем“ от унаследеното от Хитлер, Сталин, Виетнам, Армения и пр.

Нямах за цел да възвеличавам насилието, въпреки че ще ме обвинят в това. Смятам, че кадрите се сменят бързо и филмът е нервен, какъвто и трябва да бъде; стомахът ви няма да се преобръща, както е при сцената с електрическия трион в „Белязаният“ или при сцената с отхапването на езика в „Среднощен експрес“; не, мисля, че шокът е идеен – идеята, че такава ситуация може да възникне, предизвиква отрицателната реакция на хора от която и да е част на политическия спектър. Но сатирата, ако въздейства истински, е свързана с шок.

Винаги, по всяко време има идеи, които тревожат умовете ни. Не преминаха ли Кубрик и „Портокал с часовников механизъм“ допустимите граници на насилието? Не шокираха ли и не предизвикаха ли погнуса години по-рано Бунюел и Дали само с една очна ябълка и един бръснач? Айзенщайн с една детска количка и един натрошен лорнет? Въпрос на стил, по мое мнение. Всичко живо под слънцето се движи по свой собствен път. Първи бяха гърците – с кръвта, лееща се с кофе, и очите, изскочили от орбитите. Не мисля, че изкуственото степенуване е необходимо. Една очна ябълка и един бръснач са също толкова важни, колкото държавния контрол на агресивността в „Портокал с часовников

3. Секретарка на кандидата за поста председател на Върховния съд на САЩ, обвинила го в сексуално насилие над нея. – Б.пр.

механизъм“. Човек, умиращ от СПИН, Руската революция или „роден убиец“, продукт на ненормалната система и медиите – все въпрос на поведение, санкционирано под същото слънце, което е направлявало съзнанието ни, още когато планетите са се зараждали от космически газ и прах. Щом започнем, а ние сме започнали, да отделяме овце от стадото по критерий „политически правилно“, основните ни свободи са застрашени.

И все пак аз вярвам, че накрая има любов. Изразил съм го чрез думите на един от героите: „любовта сразява демона“. Без да издавам края, който сме избрали, ще кажа, че ми се струва иронично, дето точно Мики и Малъри се спасяват от Голямото прозяване. Но нека изводите всеки сам да си ги прави.

„В тъмни времена окото започва да вижда.“

Теодор Рутке

1.

С грохота на разярен бог един червен „Додж Чалънджър 383 Магнум РТ“, модел 1970-а година, нашарен с черно като земна пчела, закова на най-централното място пред „Канкакий Соник“, точно до входа.

Рев на мотор, от ония, дето карат майките бързо да си привикват вкъщи децата, пуснати да си поиграят на полянката.

Тътен на хоризонта, предупреждаващ за бурята, която скоро ще се разрази.

Ревът, който спря отведнъж, щом Мики Нокс угаси мотора.

Момчетата и момичетата от по-горните класове, които редовно си повисяваха в „Соник“, преди да се оттеглят на спокойствие към водохранилището, зяпнаха при вида на двамата новопоявили се. Със сигурност не бяха от местните.

Осемнайсетгодишната Малъри се измъкна от колата и, без думичка да излезе от устата ѝ, се отправи към бистротото, пренебрегвайки зяпналиите я мъже, жени и лидери на агитки, случили се в „Соник“ във въпросната петъчна вечер. Между късия ѝ потник и тесните дънки се простираха трийсет сантиметра плът, толкова опъната и гладка, сякаш беше издялана от слонова кост. В средата на цялата тая красота лежеше пъпът ѝ – вдлъбнатина, която всеки задушаваш се от хормоналното си производство индивид от мъжки пол в зряла възраст пожела да натисне, та дори после да отнесе страхотен шамар.

Нямаше никакво съмнение: от момичето се излъчваха на вълни секс и опасност.

Малъри влезе в бистротото и за зяпане остана само Мики, чиито тъмни слънчеви очила в стил Джон Ленън и разпрани дънки го правеха да изглежда като младия Тим Лиъри, натъпкан със стероиди. Походката му беше като на оперен квартален бабаит, комуто филмите с Лий Марвин са дошли малко в повече. Роденият с печат „виновен“. Без изобщо да му пука от това.

Най-големите непукисти, които някога се бяха мяркали около Канкакий.

Обичайното бърбене на тийнейджърите, в случая двайсетина, застанаха пред „Соник“, заглъхна, докато Мики достолепно извървя краткото разстояние, отделящо го от входа. Тогава внезапно, ама съвсем неочаквано, се обади първокурсничето Рандъл Кревниц:

– Най-страхотната кола, която съм виждал.

Мики Нокс продължи да върви. За всеобща изненада и страх обаче Рандъл се обади отново, този път по-високо:

– Твоя ли е колата, приятел?

Мики Нокс се закова на място. Свали си очилата.

– Да не би да ме питаш дали съм я откраднал? Това ли питаш? – Говореше със забавения ритъм на дребен мафиот, подчертавайки всяка сричка, дори когато ги произнасяше слято. – В такъв случай отговорът ми е „не“. Платил съм добри пари за тая кола.

– Страхотна е! Триста трийсет и пет конски сили, нали?

– Не беше чак такава стока – каза Мики. Изглежда, му правеше удоволствие да обсъжда колата си. – Обаче сега си има монтирана три четвърти състезателна камера марка „Мопар“, комплект куки за катерене⁴ и двуточково запалване, патент „Малъри“. Направил съм й фината нагласа с динамо и сега конете й са около триста и деветдесет.

– Аз бих убил за такава кола.

– Сериозно?

– Дявол да го вземе, да.

Мики Нокс се усмихна. Когато се усмихнеше, видът му ставаше още по-респектираш.

– Да ти кажа, и аз бих го направил.

По-късно, от касовите бележки, полицията успя да установи, че Мики Нокс е поръчал два чийзбургера, хамбургер, една нормална и една диетична кока-кола – всичко пет долара и осемдесет и шест цента.

Той извади петдесетдоларова банкнота, за да плати.

Бъд Уилкинс Дребосъка, управител на смяна тази нощ, си държеше телевизор, набутан под щанда, за да може да гледа любимите си предавания, докато Джими се занимава с изпълнение на поръчките в кухненското помещение. Преди седем години, когато започна да мъкне разфокусирания телевизор на майка си, собственикът не му разрешаваше да гледа в най-натоварените часове, но само след няколко месеца го съжали, защото телевизията наистина беше единственото нещо, което бедният човечец имаше на тоя свят. Бъд Дребосъка не беше нисък на ръст, което пораждаше спонтанно любопитство по какъв начин се е сдобил с прякора си. Допълнително масло в огъня наливаше фактът, че никога не

4. Комплект куки за катерене – закачат се отпред за колата и се използват, както при дърпане от друга кола, така и за автомобилен „алпинизъм“. – Б.пр.

се бе женил.

Мики Нокс мълчаливо наблюдаваше няколкото лъснали от мазнина хот-дога, въртящи се в осветената витринка, и чакаше поръчката си.

Ако Дребосъка беше гледал новините по канала „Екшън 7“ същата вечер, щеше да е видял репортажа на живо на журналистката Али Брий – бръчките около очите ѝ се губеха в лъчите на камерата, тя живо описваше сцената зад гърба ѝ: три полицейски коли, екип за оглед на местопрестъплението, линейката на съдебния лекар. Униформени полицаи развиваха втора ролка жълта лепенка, обграждайки двуетажната къща на Хикамор Лейн 113, от превития стълб на старата метална ограда до дъбовия дънер с изрязаните на него букви „М и М“.

Ако Дребосъка Уилкинс беше гледал канала „Нюз Стар 4“, нямаше начин да подмине снимката на Мики Нокс от гимназията в Лансинг, на цял екран, съпроводена с репортерското описание на начина, по който Ед Уилсън е бил удавен в бидон. Щеше да е научил, че полицията от пет щата издирва Мики Нокс и Мальри Уилсън. Щеше да знае, че животът му е в непосредствена опасност.

Дребосъка Уилкинс гледаше „Семейство Бънди“⁵.

– Как да не ти се прище да изчукаш Кели Бънди? – попита той Мики, докато му връщаше рестото. – Погледни я само как си върти задника и ще се побъркаш. А само като си помислиш, че намазва старият Ал. Малко чук-чук от време на време.

Мики напълни до половината една пластмасова чашка с кетчуп, изсипа отгоре пласт сол и доля с кетчуп. Дребосъка доразви мисълта си.

– Я си помисли – що така Ал никога не ще да чука жена си? Знаеш ли що? Щото чука дъщеря си. Това е истината, кълна се в Бога. А знаеш ли защо никога не показват в кадър стаята на Кели? Защото е като храм на садо-мазо, затова. Бичове, вериги, всичко. Той я завежда там, завързва я и се започва. Ами помисли де! Ти си Ал Бънди, животът ти е скапан, няма за какво да живееш. Защо да не опиташ малко от собственото си производство? Неговата собствена дъщеря, правена от неговите сперматозоиди.

– Горедолу като да си измучеш собствената патка – каза Мики.

– Абсолютно, мамка му. Щях да бъда най-щастливият човек в Илинойс, ако можех да го направя.

– Можеш – каза му Мики Нокс, разбърквайки солта в кетчупа със сламка. – Повярвай ми, можеш.

5. Сапунен комедиен сериал на Ен Би Си. – Б.пр.

Дамската тоалетна на „Канкакий Соник“ беше затрупана с цял арсенал от артикули за поддържане на косата, невиджани от повечето американци след края на ерата на Нанси Синатра. Челно място между предлаганите фризьорски артикули заемаше тежката цяло кило кутия „Аква Нет“, с цена два долара и трийсет и девет цента в магазините „Уол-Март“. Подсигурявайки не само обем, но и ветроустойчивост, подробност от съдбоносно значение при возенето в кабриолет или на задната част на пикап, „Аква Нет“ оставяше далеч назад разните мусове и гелове с предлаганата изящна здравина.

Предоставянето на подобни възможности се съпровождаше с поемането на съответни отговорности, затова жените в „Канкакий Соник“ бяха определили предната част на тоалетната около мивките и огледалата като зона „тук не се пуши“. Канкакийска легенда разказваше как преди няколко години една първокурсничка си изгорила косата до корен след запалването на струя „Аква Нет“ от цигара, оставена наблизо. Косата ѝ така и не пораснала и тя била принудена да стане лесбийка в Мисури. Апокрифна история, най-вероятно, но негласният договор между жените в „Соник“ имаше силата на закон: пуши отзад, преди да си пръскаш косата.

Така че със запалването на своята „Малборо“ до мивките Малъри наруши едно общовалидно табу – деяние, чиято опасност можеше да се постави на едни возни само с убийство или с това да духаш на заек-първокурсник. Волята на закона трябваше да бъде наложена от Тина Хопкинс, като най-старша сред присъстващите.

– Загаси тая шибана цигара – каза тя на Малъри, без нито нотка колебание. Останалите момичета несъзнателно се отдръпнаха крачка назад, разчиствайки място, в случай че се стигнеше до показване на нокти.

– Извинете? – попита Малъри. – Какво казахте?

Тина не си губи времето да повтаря, а спокойно се пресегна, измъкна цигарата от устата на Малъри и я пусна под струята гълголеща вода в мивката. Угарката, с отпечатыци от оранжево-червено червило, се понесе за кратко в миниатюрния водовъртеж, после каналът я всмукуна.

В тоалетната се възцари тишина. Тина и Малъри кръстосаха поглед: две змии, правещи кръгове една около друга в пясъка. Тина бранеше положението си срещу новоизлюпената натрапница, довякла се кой знае откъде с финото си кръстче и ботушите си тип „изпукай ме“. Реномето ѝ пред жените от „Соник“ със сигурност щеше да се повиши след

случката. Щеше да се роди нова легенда как Тина Хопкинс дала урок на курвата, дошла да им отмъкне приятелите.

Малъри първа отклони поглед и избута Тина, за да влезе в един от клозетите. Едно на нула за „Соник“.

– Тъпа кучка – каза възгордяната от победата си Тина, докато Малъри заключваше вратичката на клозета.

Докато пикаеше, Малъри чуваше сподадения им шепот. Осъждаха я. Преценяваха я. Сравняваха я. Сподавен смях, внезапни кикотения, шъткания. Без да спира да пикае, Малъри извади оранжево-червеното си червило, написа „М и М“ на вратичката и загради буквите с голямо, тънко изрисувано сърце.

Изчака водата от казанчето да изтече докрай, отключи и застана лице в лице с враговете си, наредени в шпалир чак до вратата на тоалетната. Малъри тръгна, после спря пред Тина, която бе застанала точно до изхода, и ѝ рече със сладичък глас:

– Мога ли да те попитам нещо?

Тина не отговори, само леко се усмихна.

– Съжаляваш ли за това, което направи току-що?

Изпънала гръб, с вдигната коса, Тина беше поне с пет сантиметра по-висока от Малъри.

– Долна курветина – каза тя.

Малъри отстъпи една крачка. В очите ѝ безпогрешно можеше да се разчете тъга. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– Разбираш ли, не мога да понасям такива неща. Наистина не мога да понасям, когато хората се ебават с мен. И знаеш ли защо? Защото едно момиче не може просто да го ебават цял живот, без да си го върне.

С едно-единствено рязко движение Малъри сграбчи Тина за лепката коса, дръпна я и юмрукът ѝ моментално се заби под гръдната кост. Останала без въздух, Тина нямаше как да се противопостави. Малъри заблъска главата ѝ в машината за подсушаване на ръце. Главата на Тина пропука огледалото на две места, после шумно се удари в ръба на порцелановата мивка. Съдебните лекари впоследствие установиха, че смъртта ѝ е настъпила при четвъртия удар от всичко единайсетте – в мивката, стената и пода. Едната ѝ китка също бе счупена, неизвестно как.

Най-близо до изхода беше първокурсничката Кери Джейкъбсен. Докато останалите момичета се бяха вторачили шокирани в зрелището, тя успя да открене вратата, но Малъри я затръшна с шут. Две от дъските се пропукаха.

– Я ми кажи къде си тръгнала! – изкрещя Малъри и простотията ѝ пролича съвсем ясно. Сгасчена между вратата и стената, Кери беше безпомощна. Малъри се провикна с пълно гърло към салона:

– Мики! Миличък, ела тук!

Крясъкът на Малъри накара Мики да пусне двете кока-коли и чашката с кетчуп на земята и да хукне към клозета.

По белия под се проточи плътна червена ивица, по-късно взета погрешно за кръв от новоназначения заместник-следовател по убийствата.

Докато Мики стигне до вратата на тоалетната, Малъри успя да забие токчето на евтиния си ботуш от груба кожа – нейната запазена марка оттук нататък, в бузата на безжизненото лице на Тина – триумфална поза, изключваща всякакво двоумене по въпроса кой е победителят в препирнята. Всички момичета се бяха скупчили до стената като палета при гръмотевична буря. Две все пак успяха да се заключат в един от клозетите.

Извадил своя „Магnum 357“, Мики погледна изненадано Малъри и попита:

– Къде ти е патлакът?

– Забравих го в колата – каза Малъри.

– Какво?

– Добре де, добре, сгафих – викна тя. – Слязох само да се изпишкам.

– Мал – започна Мики с покровителствен тон, – ако всеки път ще ми се налага...

– Добре де, добре, да му се не види! – каза раздражено Малъри. – Ще свършиш ли някаква работа, или ще трябва да си правя разходка до колата и обратно, докато се надърдориш?

Мики свали предпазителя на магнума.

– Само ми кажи кой, мило.

Малъри се понамръщи глезено; гласът ѝ изгъня от злобно тържество.

– Сичките.

Зашеметени като дивеч, попаднал в светлината на фарове, първи паднаха капитанките на отбора по гимнастика, последвани от ораторката, произнесла прощалното слово при завършване на учебната година. Кери Джейкъбсен атакува изненадващо Мики и го свари неподготвен; наложи се Малъри да я смъкне от гърба му и с два шута да я просне в ъгъла, където вече беше лесна мишена. Просто за да вземе и тя някакво участие, Малъри обля две момичета с „Аква Нет“ и те се загърчиха,

сякаш ги обработваха с киселина. Странанията им не продължиха дълго.

Клозетните помещения са предвидени за осигуряване на спокойно уединение, не и на защита, така че вратичките им се разхвърчават при първия шут. Двете лидерки на агитка, Мери Проктър и Джуди Кейн, се бяха качили върху тоалетната чиния и се тресяха от ужас. Мики натисна спусъка и с един изстрел прониза и двете. Момичетата се свлякоха по стените на клозета – едното по лявата, другото по дясната.

Джуди Кейн, по-русата, извади късмет – тялото на Кери беше поело достатъчно от скоростта на куршума, та да не направи и нейните вътрешности на миш-маш. Хирурзите в намиращата се наблизко Общинска болница на Канкакий успяха да я натъкмят след шестнайсет часа операции.

Тя беше единственият оцелял от събитието, прочуло се като „Касапницата в тоалетната в Канкакий“.

Докато Мики и Малъри се измъкваха от тоалетната, Джими, готвачът, прояви самоинициатива и избра пожарогасителя като възможно най-добро отбранително оръжие. За свое нещастие обаче той не беше присъствал на задължителната инструкция по пожарна безопасност в „Соник“, по време на която щеше да научи да издърпва червения щифт преди да стисне дръжката. Тъй като щифтът си остана на място и дръжката не поддаде, Мики получи възможността да гръмне директно в пожарогасителя и резултатът беше кървава пяна на пътеката пред телефонните апарати.

Дребосъка Уилкинс пък се предаде без никаква съпротива. Два бързи среза с ловджийски нож и кръвта му рукна. Мики си помисли да превърне одевешната си заплаха в реалност, но нямаше нито време, нито желание да разкопчава дънките на Дребосъка, така че прояви малко въображение и натика в устата на сладострастника един от хот-договете, въртящи се във витрината

Отвън, на паркинга, където звуците на стрелбата не се бяха извисили над конкуриращите децибелни на радиото, един от най-добрите предни защитници от национален мащаб, Трой Хасуел, се подпираше на доджа и разглеждаше разпръснатите върху седалката касети. С насочен пистолет, Мики го накара да се отдалечи на крачка от колата, преди да го застреля. Седалките не бяха кожени, но както и да е, защо да се цапат?

Малъри извади патлака си от жабката на колата и проведе акция за прочистване със стопроцентова ефикасност от западната страна на бистрото, а пък Мики се захвана с източната. Всичко живо се разбяга.

Трудно е обаче да надбягаш куршум.

Защитникът Лари Дийн се провали сам.

– Хей, ти – обърна се Мики към побърканото от страх момче. – На този свят има два вида хора – форд и шевролет. Ти от кои си?

– Не... не знам – проплака Лари. – Форд?

– Грешка – каза Мики и се прицели. – Да беше казал шевролет, можеше и да те оставя да живееш.

В крайна сметка от масовия разстрел на паркинга на „Соник“ оцеля единствено запаленият почитател на „Додж“ Рандъл Кревниц. Той получи награда за написването на хвалебствената възпоменателна реч, включена в годишника на гимназията в Канкакий.

Всичките му приятели бяха мъртви.

2.

Детектив Джак Сканети пристигна на местопрестъплението в три и двайсет и пет сутринта, ескортиран от цяла кохорта полицейски коли с пуснати сирени през последните сто и петдесет километра от Чикаго – изпитание за неограничеността на скоростните възможности, предоставяни от мрежата на американските магистрала. Друг защитник на закона и обществения ред едва ли би прибягнал до употребата на пронизително пищащите сирени в час, когато движение почти няма, но за Сканети двата тона на виеща сирена бяха сред най-приятно галещите ухото звуци. Те напомпваха тялото му с еуфория, до която не го беше докарвал нито един химикал, а в никакъв случай не може да се твърди, че Сканети не беше опитвал. Километри напред светът биваше предупреден каква бяла ще му се стовари. Страх, благоговение и смърт. В деня на Страшния съд ангелите Божии щяха да се появят не на коне, а зад воланите на фордове.

Контингентът на Сканети се вля в мравуняка полицейски коли, линейки и други, заобиколили „Канкакий Соник“. Камион на пожарната също беше паркирал наблизко; пламъците се бяха появили в кухнята, след като нямаше вече кой да наглежда там – при наличието на изправен пожарогасител ситуацията лесно можеше да бъде овладяна.

Трима обилно кофеинизирани скаути бяха поели грижата за трафика и задържането на все по-увеличаващата се тълпа журналисти на разстояние от паркинга Щом разпознаха Сканети, те се втурнаха да му разчистят място на паркинга, като за целта изблъскаха екип на Си Ен Ен, подготвящ се за репортаж на живо.

Джими Хейл, помощник-шериф с отдавна небръсната физиономия, посрещна Сканети пред вратата на колата и се лепна за него, докато се промъкваша през плетеницата на ограничителната полицейска лента, проточваща се от абсолютно всички стълбове и ъгли.

– Детектив Сканети, искам само да знаете, че вероятно вие сте причината да стана полицай – каза Хейл. – Четох книгата ви за делото Скаруин и смятам, че тя промени живота ми. Искам да кажа, сигурен съм, че точно тя точно промени живота ми.

Сканети изчака на вратата на бистрото, за да изнесат носилките с два трупа, опаковани в чували с прикачени етикети.

– Това, дете сте го казали, че трябва да се мисли като убиеца, аз се

опитвам да го правя всеки ден. Някой път ей така си сядам и си мисля: „Какво щях да направя точно сега, ако бях убиец-психопат?“ или „Какво щеше да направи Джек Сканети?“

Хейл се надяваше на усмивка, на някаква реакция, на каквото и да е от страна на Сканети, но детективът не му обръщаше никакво внимание.

– Четох преди известно време книгата на Антъни Робинс и той казва, че пътят към успеха било да намериш някой, който наистина е добър в нещо, и да се уподобиш на него. И ми се струва, че успявам да ви имитирам, честно.

Сканети драсна клечка кибрит и запали цигара. Беше на тридесет и пет години, но вече с прошарени слепоочия и понаедрял, почти разплут в кръста. Гласът му беше като на човек, започнал да пуши на десет години (така си и беше).

– Ами „Сканети за Сканети“?

– О, да. Много ми хареса. Адски много. Без съмнение. Направо се изненадах, че не надмина по продажба другата.

След време Хейл си спомняше, че в този момент Сканети му връчил все още горящата клечка кибрит. А сега обгърна пламъчето в шепи, сякаш беше получил божи дар.

– Най-великият момент в живота ми – твърдеше Хейл след време. – Не ме интересува какво разправят за него. Това беше постъпка на велик човек.

Сканети го потупа по гърба, усмихна се и каза:

– Кафе, черно. И се погрижи в чашата да няма кръв.

Въпреки че Илинойс се падаше извън периметъра на Сканети, нямаше съмнение, че точно той е човекът за убийствата на Мики и Мальри. Лично губернаторът беше вдигнал телефона да го издири с помощта на литературния му агент и да го намери в някакво длънопробно стрийптизърско заведение. Триста километра скоростно каране, сирени и няколко грама „веществено доказателство“, конфискувано преди известно време от прокуратурата, го бяха изправили на крака дотолкова, че мръснишкото му изражение можеше да бъде объркано с пълно концентриране.

Сканети не се водеше вече в списъка на държавните служители, а разчиташе за издръжката си на американския читател, който с огромно желание се разделяше с 24 долара и 95 цента, за да получи екземпляр от първото издание с твърди корици на епоса му за истинския свят на

престъпността. Последната му творба, „Сканети за Сканети“, се продаде в 750 000 екземпляра още през първата седмица след отпечатването въпреки усмъртителните отзиви на критиците за чисто и простото пренаписване в самохвален тон на случая „Ф. Скаруин“. Появата му в „Монтел Уилямс“ покачи предаването на първо място за седмицата, още повече че участвуваше в телевизионен диспут с три жени, всяка от които претендираше, че е забременяла изкуствено от Ричард Рамирес.

Изобилно примесени с кръв, секс и рокендрол, убийствата на Мики и Малъри бяха точно това, от което Сканети се нуждаеше, за да се върне на върха. Издателят му вече събираше „негри“ за бъдещата му книга („Сканети за Сканети“ беше първата и последна книга, написана от Джек самостоятелно).

Сканети мина в същата последователност през местата, откъдето бяха минали Мики и Малъри, преди да отстрелят всичко живо на сбогуване с „Канкакий Соник“, като тръгна от дамската тоалетна. Следователите вече бяха започнали да събират и изнасят трупове и веществени доказателства, но очерганията на телата и кървавите петна достатъчно стимулираха въображението за начина, по който се бяха развили събитията. Ето например Мики беше застрелял двете лидерки на агитка с един куршум. „Доста забавно – помисли си Сканети. – Такъв стил заслужава възхищение.“

Според собственото му убеждение, той беше първото ченге, сетило се да надникне в клозетите. Все пак бе имало някаква причина Малъри да се отправи към тоалетната. На вътрешната страна на втората вратичка той откри сърцето, нарисувано от Малъри с червило: „М и М“. „Обзалагам се, че е сладка като бонбончетата «ММ» – помисли си Джек. – Топи ти се в устата.“

Мярна отражението си в напуканото огледало. Всички пукнатини се събираха в кратер, но той не беше в състояние да определи със сигурност дали линиите, които виждаше, излизат от черното петънце, или влизат в него. Само дето в центъра имаше следи от кръв. Той се улови как разглежда цялата тая картинка и себе си. И се засмя.

Обладаването на Джек от магията на убийството дойде не като резултат от собствен избор, а вследствие прищявка на съдбата.

Седем дни след петия си рожден ден невръстният Джек Сканети съпровождаше майка си до библиотеката на Тексаския университет, където тя – стажант-учител в общинско училище в Остин, беше редовен

посетител.

Беше малко след дванайсет на обяд и студентът от инженерно-архитектурния факултет Чарлз Уитман тъкмо се беше настанил на наблюдателната площадка на най-високата сграда в Остин, съвсем същата, към която по същото време се бяха насочили Джек и неговата майка, намиращи се в пълно неведение относно горепосочения факт. Уитман носеше малък куфар, съдържащ: шестмилиметрова пушка с оптически мерник; „Ремингтън“ трийсет и пети калибър, тип „помпа“; „Магнум“ 357; деветмилиметров „Люгер“; стара армейска карабина; ловджийска пушка с рязана цев и голям нож.

Настанил се на върха на наблюдателната кула, Уитман, по причини, които никога няма да бъдат изяснени, освен обстоятелството, че плещите му се превивали от тежкия академичен товар на четиринайсет курса лекции през семестъра, започна да подбира и поваля нищо неподзиращи хорица с ужасяваща точност.

Една от първите жертви беше Катрин Кюлии Сканети. Звук не се чу, но гръдният ѝ кош експлодира и тя се просна на земята пред мъничкия Джек – Уитман стреляше от двайсет и седмия етаж. Някакъв храбър непознат сграбчи Джек и го захвърли в храстите, после тичешком потърси укритие за себе си.

В „Сканети за Сканети“ Джек разказа как цял ден лежал в храстите, покрит с мравки, без да може да се откъсне поглед от мъртвото тяло на майка си. Всъщност на полицията отне само час и петнайсет минути да се изкачи на площадката и да застреля Уитман, но при такава покъртителност на трагедията малцина биха се заяли със служителя на закона за преувеличението му.

Отмъщението се превърна в негова мания; като полицай, нарушаващ правилата, за да постигне желаното, той често използваше миналото като извинение за поведението си. Обществеността го приемаше като символ на нетърпимост към непрекъснато разрастващото се насилие, задушавашо страната в края на двадесетото столетие. За колегите си в полицията той беше в тежест – бясно куче, чието неуважение към процедурата почти не се компенсираше от вродената му способност да влезе под кожата на някой убиец и да мисли като него.

Което приличаше на дарба. А може би и не.

При положение че липсваха други оцелели свидетели, които да опишат какво се е случило в бистрото, Сканети можеше да разчита

единствено на помощта на Рандъл Кревниц, за да сглоби от парчетата цялата история. Скапаните психиатри можеха да си държат Рандъл за ръчичка през следващите пет години, докато той се чуди защо не е в състояние да задържи ерекцията си или защо светът е толкова отвратително гаден, но точно сега Сканети се нуждаеше от отговори.

Той прегърна момчето през рамо и го изведе от бъркотията, като застана прекалено близо до него, дори навлизайки в жизненото му пространство, но само така момчето нямаше да забрави за присъствието му. После му предложи цигара и Рандъл я взе, но не посегна да я постави в устата си. Не пушеше.

Изпаднал в някакво подобие на свещен транс, какъвто Сканети беше виждал само веднъж (по-точно, самият той го бе изпитал), Рандъл описа как бяха пристигнали Мики и Малъри Нокс: грохота, буботенето на ауспуха, тътена на конете, запретнати в двигателя. „Бих убил за такава кола“ – точно тези думи беше казал на Мики Нокс. Кое то си било истината – бил готов да убие Мики при първа възможност. Не от омраза, страх или в самозащита, а защото искал колата. Като го убие и стане самия него.

Сканети го попита за момичето. Дали не била тя заложница? Карал ли я е Мики да върши насила тия работи, или желанието си било нейно?

– Сигурен съм, че беше принудена да направи всичко – каза Рандъл след дълга пауза. – Принудиха я да го направи.

– Искаш да кажеш Мики? Че Мики я е принудил?

Очите на Рандъл се разтвориха широко. Той погледна надолу и настрани, връщайки се в началото на мисления запис на вечерта.

– Не, искам да кажа те. Онези вътре. Каквото и да са направили, ясно е, че е имало нещо, дето не е трябвало да го правят. Искам да кажа, никой не знае кой е прав и кой не, но не мога да кажа със сигурност, че Мики и...

– Малъри.

Рандъл се усмихна леко като чу името ѝ.

– Не мога да кажа с абсолютна сигурност, че това, което направиха те, е лошо. По-скоро зловещо, бих казал. Искам да кажа, може би не всички заслужаваха да умрат. – От носа му течеха сополи и той ги обърса с ръкав. – Но пък, ако помислиш, вероятно мнозина от тях са заслужавали, тъй че кой би могъл да каже?

Сканети се наведе още по-близо. Детето вероятно вече усещаше миризмата на уiski от устата му.

– Би ли могъл да ми кажеш защо от всичките тия хора оставиха жив

теб?

За пръв път Рандъл го погледна право в очите.

– Предполагам, че не съм заслужавал да умра.

Със свръхестествено спокойствие той пхна цигарата в устата си, та Джек да му я запали. Ръцете му изобщо не трепереха. Задърпа дълбоко и не се закашля нито веднъж.

Джек Сканети потегли от „Соник“ в шест и трийсет и пет сутринта и подкара към мотел „6“, намиращ се на тринайсет километра на изток от Канкакий. Наложил му се през цялото време да се бори с инстинкта си, за да продължи да кара, оглеждайки се за убийците („Запад, сто на сто са тръгнали на запад, защо всички престъпници се отправят на запад?“), точно което правеха и по полицаите от пет щата – търсеха двойка набиващи се на очи убийци в набиваща се на очи кола. Логиката диктуваше, че би трябвало да бъдат заловени до залез слънце.

Да, ама не. Логиката в този случай не важеше. Хора като Мики Нокс притежаваха силата да прегазят и природни правила, и съвпадения, и в резултат да се подиграят с неизбежното. Сканети знаеше, че те ще се промушат през мрежата, профучавайки покрай някой полицаи, докато той се пресяга за кафето си. Смъртта няма да се размине никому. Но тяхната щеше да е блясково събитие.

Те щяха да са си още на свобода, когато се събудеше. Ловът тепърва започваше.

3.

Уейн Гейл беше щастлив човек. Щастлив, щастлив, щастлив. Роден в море от грижи и любов в семейство от средната класа в Мелбърн, Австралия. Насърчаван да развива талантите и божествените си дарби още като момче. Преселил се в Америка и оженен за чудесна, подкрепяща го съпруга, която освен че беше непоносима, го снабди с ключа от крепостта на избраната професия. Най-общо погледнато, животът му си течеше съвсем задоволително преди разпространяването на последната новина.

От друга страна, Мики и Малъри бяха неговото спасение. Изпратени му в отговор на неговите молитви. Ако вярваше в Бог, би Го целунал страстно по устните от благодарност дори само защото е отделил от времето Си да създаде толкова идеални същества. Свежари. Смъртоносни. Телегенични. И незаловени.

Уейн Гейл беше водещ на предаването „Американски мании“.

В нощта, когато родителската двойка Уилсън се пресели в отвъдно-то, шоуто беше навършило само два месеца в ефир (факт е, че когато полицията влезе в дома на Уилсънови, оттам вече предаваше екипът на шоуто), но жълтата преса вече беше отразила торпилирането на рейтинга му до една десета от първоначалния. Премиерата му се състоеше в интервю с Чарлс Мансън и още оттогава продължителността на шоуто предизвикваше тъжни размисли. Нито Уейн, нито продуцентите биха си го признали, но самата концепция на шоуто страдеше от ограничения. Кратичък списък на психопати, от който да се избира, а на тях зад решетките нямаше какво да им се случи.

Спиралното движение надолу получи мощен ускорител след една статия, публикувана в „Седмичник на развлекателната индустрия“, която определяше „Американски мании“ и лично Уейн Гейл като възплъщения на всичко злокачествено в съвременната телевизия. Уейн не я възприе като лична обида с изключение на подхвърлянето, че австралийският му акцент е симулация. При положение, че акцентът си беше съвсем истински. Големи усилия костваше на човек тук, в Америка, да не изпадне в разложителна меланхолия.

Най-пресните клюки, разменяни между секретарките на единайсетия етаж (Уейн си падаше по две от тях – сладурани, приличаха му на помиарчета), запращаха шоуто в девет и трийсет вечерта, в дупката след

новото предаване на Лорънс Пинчот. Рокада в средата на сезона. Сигурна смърт.

До появата на Мики и Малъри.

Когато телефонът му звънна, Уейн висеше с главата надолу от тава-на на апартамента си в Манхатън, пренебрегвайки съвета на инструкторката си, Инге, която го бе предупредила нееднократно да не се връща към стария си навик да виси в специалните си обувки преди лягане. Упражнение, прилежно изпълнявано с напразната надежда, че ще му помогне да стане по-висок – наистина единственият елемент от външността му, за ради който Уейн можеше да се почувства не чак щастлив, щастлив, щастлив. „Гръбнакът ви ще загуби естествената си форма“ – предупреждаваше го Инге. За себеподобните би прозвучало като новина, че Уейн има гръбнак.

Позвъняването на продуцентката му Джули дойде в дванайсет и двайсет през нощта и Уейн веднага включи тълковното устройство. Уейн не беше глух. Джули се беше родила без език.

С Роджър зад камерата и Скоти по звуковото оформление екипът на „Американски манияци“ излетя от „Ла Гуардия“ в един и четиридесет и седем след полунощ и се насочи към „Канкакий Соник“ и среща със съдбата. И рейтинга.

Уейн Гейл беше щастлив човек.

Дори в ситуация като днешната Джули внимаваше запазеното място на Уейн да е далеч от останалите три. Въпреки че вече беше използвал точките на две карти за редовни пасажери, Уейн не преставаше да усеща виене на свят в самолет – физиологична особеност, съответно документирана, която го превръщаше в най-досадния човек на света. Всъщност всяко затворено пространство можеше да послужи като причина за появата на феномена, но нещо, свързано с рева на двигателите и въздушното налягане върху тъпанчетата му, правеше самолетното пътуване в компанията на Уейн абсолютно непоносимо.

Разказите на Уейн в самолет имаха следната ограничена тематична насоченост:

- 1) детството му
- 2) амбициите му, и
- 3) шоуто му, „Американски манияци“, сряда вечер, 10 часа.

Айлийн Мърчовски, счетоводителка в строителна фирма в Арлингтън Хайтс, бе подложена на час и половина разработки по първата тема,

завръщайки се у дома с билет с намаление. Тя даде обет никога вече кракът ѝ да не стъпи в самолет.

Джудже с пределно крехка физика, Уейн Монклер Галенович получи доста прилична роля в „Кенгурчето Уоли“, кратко преживяла вариация на нашумелия австралийски телевизионен сериал „Кенгуруто Скипи“. Филмчето слезе от екрана на десетия епизод, но и толкова беше достатъчно, та Уейн да се превърне в звездичка и да го обладае страстното желание да стои пред камера.

Вече юноша, Уейн „Гейл“ – както съкрати фамилното си име, хвърляйки в ужас родителите си – продължи с дребни роли в дребни комедийки и драматизирани сериали, изявявайки се като смахнатия влюбен в дъщерята тийнейджърка. Често само след няколко епизода героят му биваше изхвърлен от сценария, повален от фатална, неизлечима болест. Изискванията му за по-остър диалог и по-подходящо разполагане на камерата не се връзваха с темперамента на продуцентите.

Към края на тийнейджърството си Уейн отново се размеси с простолюдието от предградията на Мелбърн. Твърде дребен и тромав, за да си извоюва място и да се радва на някакво положение в гимназията, той често се оказваше на прицела на агресивността на бабито от всякакъв вид, които по насилствен път го лишаваха от пари за обяд или решенията на контролни. Единственият му отдушник беше работата му като редактор на печатното издание на училището, „Бърборкото на Куийнс Крос“. Разобличителният му материал в шест части, посветен на училищния стол, завърши с уволняването на целия персонал, а снимките, разобличаващи хомосексуалната връзка на директора Колин Уейвърли и преподавателя по френски Жак-Пиер Дюма, стана причина за двуседмична ваканция, по време на която местната полиция и църковните власти проведоха най-подробно разследване.

На осемнайсет Уейн отхвърли предложение за работа като помощник-организатор на радващото се на уважение „Австралийски седмичник“ (кръстоска между „6 минути“ и „Групата на Маклафлин“), за да бъде пред камерата – като кореспондент на „Обществено око“ боклук и половина, финансиран от сингапурска групировка. По договор всеки трети епизод трябваше да по казва някой усмъртен или осакатен от некачествен продукт на конкурента на спонсора. Уейн прекара две изтощителни седмици в търсене из цяла Австралия на един-единствен пострадал от хапче, произведено не от „Холофил“. Авторският му откъс

„Дюна на смъртта“ бе може би апотеозът на ранната му кариера.

Когато „Обществено око“ изчезна от ефира, той с пренесе партакешите в Америка и засвири втора цигулка в две мъртвородени синдикални издания, преди да се приземи в „Американски манаици“ като водещ. Възщност при избора на компанията за водещ той пак заемаше второ място, но превъзходящият го съперник беше изритан от телевизията заради донос, че живее във фактически брак с известен женен... актьор. Ако човекът беше залягал над домашното си на тема „Уейн“, вероятно щеше да заподозре източника на изтеклата информация.

Докато по имиджа на шоуто още се работеше и се изпробваха всевъзможни цветови варианти, които да се пригодят към непрекъснато променящия се тен на Уейн, той срещна и залюби Долорес Морган – дъщеря на президента на телевизионната компания, по някакво изключително съвпадение. След къс зноен любовен период двамата издухаха към Мексико седмица преди премиерата на шоуто. Със завръщането си в Щатите Уейн се оказа в положението на главна фигура в популярно шоу, с вървящите към него чували с писма на почитатели и ужасяващо обикновена съпруга. Не само досадна, ами и дебелачка.

Но това е друга история. В момента на приземяването на самолета в Чикаго Уейн понита седящата до него Айлийн Мърчовски с какво се препитава.

Екипът пристигна пред „Канкакай Соник“ в шест и петнайсет сутринта и се включи в борбата за място за паркиране с местния телевизионен център и поделенията на няколко от по-големите компании. С помощта на корабен високоговорител Уейн прати по дяволите три репортажа на живо, включително този на сутрешното предаване на собствената си компания. И все пак тактиката му се оказа успешна, защото му разчисти пътя чак до полицейските ограждения, където спокойно можеше да се запрепира с полицаята да бъде допуснат вътре.

Джули съчета огледа на местопрестъплението и изброяването на трупове с бързо проведен координиращ разговор по клетъчния телефон – за запазване на специален половинчасов отрязък същата вечер. Досега не се бяха напъргали да изготвят материал за същия ден, но ако използваша апаратурата и на другия екип на компанията, до десет и половина можеха да са готови с частично излъчване на живо.

Виждайки, че Сканети се кани да изчезне, Уейн му подвикна през целия паркинг, за да го привлече за интервю. Джак присви очи срещу

яркото утринно слънце за да различи кой го вика. Отговорът, избран за Уейн, беше среден пръст, придружен с „Да ти го начукам, Уейн!“, изкряскано с пълна сила. За Джек Сканети това съдбоносно пресичане на пътищата с Уейн Гейл не беше първото. Друга история ги свързваше.

Преди няколко години първото американско шоу на Уейн („Суперченгета!“) излъчи телевизионен портрет на Сканети, в резултат на което срещу него бяха повдигнати обвинения за упражнено насилие, сексуално дискриминиране и порочно използване на доказателствен материал. Всичко това продуцентите на шоуто бяха описали на агента на Сканети като творение, искрящо от хвалебствия. Фактическият приблизителен резултат намери цифрово изражение в петдесет хиляди долара – съдебни такси в разразилата се буря от искове за нанесени щети, и подгрятата атака срещу „Сканети за Сканети“. За Уейн всичко това беше минало и заминало. За Сканети – все още незараснала рана.

Тазвечершното специално издание на „Американски манияци“ събра солидна публика, премачквайки конкуренцията на филмите с участието на Виктория Принсипал („Невръстно дете“, в който тя е майката на неизлечимо болно момче, и „Невероятната история на Конетантайн Юворнос“, разказващ историята на една майка, бореца се да получи опекунство над доведената си неизлечимо болна дъщеря). Сканети не се появи в репортажа, с изключение на един малък кадър, в който размаваше срещу Уейн ръка с предварително разфокусиран от оператора среден пръст – с цел запазване доброто настроение на шефовете. Мики и Малъри гледаха шоуто в стаята си в мотела в Стърлинг, Колорадо, изненадани от професионално свършената си работа, защото бяха позабравили кога кого точно са убили. Малъри беше оценила жертвите на четиринайсет; Уейн покачи цифрата на двайсет.

Като по-късно Мики щеше да сподели със съкилийник в централния разпределител на местата за лишава не от свобода на щата Илинойс в Джолиет, любимата им част от цялото шоу била, когато върлят почитате на автомобилите „Додж“ Рандъл Кревниц си припомнял своята версия за убийствата, описвайки Мики и Малъри като „богове на смъртта и унищожението“. Почти толкова добра била и Грейс Мълбъри – единствена оцеляла от атаката на партито на спалните чували, задушаваша се от неизразими емоции.

Малъри се чудеше защо не казват и думичка за обслужващия бензиностанцията на „Арко“ в Боулдър, Колорадо, когото бяха убили –

някой си Джеймс Хардинг. Мики го беше прострелял в коляното, преди да втъкне маркуча за бензин в гърлото му, да напълни стомаха му с бензин и да принуди младия човек сам да извърши жертвоприношението, шраквайки собствената си запалка „Vic“.

Точно тогава Мики бе осенен от идеята, чрез която да влязат в пантеона на живите легенди, издигайки се над сивата тълпа на съвременните серийни убийци.

– Дотогава бяхме убивали всички наред – продължи Мики в спомените си пред скийлийника. – Оттам насетне решихме да оставяме по един жив, за да разказва на всеки срещнат кой го е направил. Ще им казваш: „Мики и Малъри“, така щяхме да му казваме. Не знам как не ни дойде на акъла по-рано.

Оуен Трафт се числеше към последните мохикани от групата на оплешивяващите четиридесетгодишни мъже, доживотни ергени, на които демографската наука не обръщаше особено внимание. Живееше под наем в едностаен апартамент в Ийст Пало Алто от по-добрата страна на магистралата и пет дни в седмицата пътуваше час и половина към, и още толкова от Сан Франциско с карта с намаление, излизайки от къщи в шест и половина сутрин и връщайки се в седем вечерта. Така беше от осем години, откакто компанията за индустриални продукти, в която работеше, обяви, че ограничава дейността си в рамките на града. За някой друг жител на областта в рамките на залива на Сан Франциско въпросните пътувания може би биха били социална пречка, но Трафт нямаше социален живот. Мястото на социален живот за Оуен Трафт беше запълнено от телевизор със сто и седемнайсет сантиметров екран с разделяща се картина и долби стерео звук – привързаност, насадена у него от момента на вкарването на полезната вещ през вратата откъм вътрешния двор посредством кран, за да я издигне до третия етаж. Звукът се поддържаше далеч под максималното ниво, защото иначе съседите започваха да думкат по стените с юмруци. Работното време на телевизора не падаше под седемдесет часа седмично – програми на големите компании, кабелни и кодирани сателитни канали. Двудеково записващо видео, включено на втори кабелен канал, му осигуряваше информация какво се е случило по телевизията през деня. Наскоро Оуен беше писал на човек, чието изобретение беше показано в предаването „Отвѣд 2000-та година“ на канала „Дискавъри“, разработил връзка между телефон и видеоапарат с цел програмиране от разстояние. Посредством

такава връзка животът на Оуен щеше да достигне съвсем различно ниво на пълнота и завършеност.

Ако някой би си дал труда да го попита, би могъл да научи колко епизода от „Пълна къща“ са в снимачен процес или името на актьора, партниращ на Стефани Зимбалист в първия сезон на излъчването на „Ремингтън Стийл“, допълнено с най-последните изяви на въпросния актьор. За него това не бяха скучни факти, а средството, чрез което се осъществяваше разбирателството с кралството му, затворено в кутията на телевизора. Скрит безопасно зад дистанционното му управление, той ръководеше кралството си с благоразположението на всесилния.

Колкото и много да бяха предаванията, които беше гледал, най-силно го впечатли последният епизод на „Американски манияци“. Не, не „впечатляващ“ по начина, по който беше впечатляващо „60 минути“. Със свои думи Оуен би окачествил шоуто като вдъхновяващо. Мики и Малъри бяха от хората, които винаги беше разбирал, но никога не беше срещал. Чарлс Мансън, Теди Бънди, Джефри Дамър⁶ – това бяха хора, за които се отделяше повече телевизионно време и които вдъхновяваха създаването на повече телевизионни филми, отколкото СПИН и рухването на комунизма, взети заедно.

Хора, знаещи какво искат от живота. Хора, превърнали мечтите си в реалност. Оуен беше прекалено слабичък, за да го включат във футболния отбор на гимназията, прекалено невзрачен, за да бъде забелязан от учителите, а широкият му плосък череп със застрашителни вежди го беше лишил от надеждата някога да излезе с момиче. „Можело значи на този свят да се спечели слава“ – помисли си Оуен и точно тогава сключи договор със себе си по-смело да се включи в разпределянето ѝ.

6. Чарлс Мансън, Джефри Дамър – известни в САЩ серийни убийци, единият е подбирал за жертви само жени, а вторият е разфасовал жертвите си. – Б.пр.

4.

ДО: ДЕТЕКТИВ ДЖАК СКАНЕТИ
ГЛАВЕН СЛЕДОВАТЕЛ, ОТДЕЛ ЗА СПЕЦИАЛНИ ПОРЪЧЕНИЯ
относно МИКИ НОКС И МАЛЪРИ УИЛСЪН
ОТ: СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ КАТРИН ГИНИС
ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКО ЗВЕНО ПО ЧОВЕШКОТО ПОВЕДЕНИЕ
КЪМ ФБР КУЕНТИКО, ВИРДЖИНИЯ

Получих записката Ви, датирана от 24-ти април, в отговор на молбата ми за информация относно разпределението на следователската работа по убийствата, извършени от Мики Нокс и Малъри Уилсън. Въпреки че „върви на майната си, драскачко нещастна“ може да се квалифицира като форма на по-енергично възмущение, подобен уклон към бурна изява на чувства ми се струва изключително не в интерес на успешното приключване на задачата, чието разрешаване, за добро или лошо, ни е възложено съвместно.

Може би ще Ви е интересно да научите, детектив, че съм прочела Вашите книги и съм запозната с оперативния Ви стил, а именно този на вълк-единак с полицейска значка, преследващ жертвата си, движен от инстинкт и обсебен от перченето, което у мъжа се подклажда от продукта на половите му жлези. Допускам напълно, че това може да е желаната характеристика за лидер на специална група за особени поръчения; също така обаче не е излишно въпросните качества да бъдат обуздавани, за да не се стигне до напълно ефективното изключване на какъвто и да било научен анализ на ситуации, а той е в състояние да бъде безценен източник на информация.

Предлагам, детектив Сканети, да обединим усилията си по този случай, вместо да се ловим за гушите. Както вероятно знаете, а може и да не знаете, Изследователското звено по човешкото поведение представлява екип от безрезервно отдадени на работата си професионалисти, сведущи по изграждането на психологически портрети, основани на проведени огледи, разпити, медицинска документация и прочее информация от този род, касаеща заподозрените, която може да бъде използвана, за да се предскажат следващите им ходове и да им се отговори превантивно, т.е. в никакъв случай не по метода на реакция на техните действия, поставящ ни в отчаяното положение да кретаем след

убийците по дирята от останените от тях трупове.

Приложени за Ваша информация изпращам копия от досегашните разговори и разпити, проведени от наши сътрудници. По-голяма част от съгражданите на Мики Нокс от Уилмингтън, Кентъки, са отказали да говорят за него, тъй като, изглежда, тамошната южняшка порода живее като в затворена общност – много са подозрителни към пришълци и подкрепата им за техните собствени хора се запазва, дори когато са серийни убийци.

Все пак успяхме да научим, че през лятото на 1987 година Мики се е срещал с някоя си Дона Уули – изглежда, единствената му приятелка, преди да се запознае с Мальри. Може би най-интересната (и разкриваща характера и скритата му наклонност към насилие) хроника се съдържа в дневника ѝ за посочения период, предаден ни с нежелание. Документът, който също е приложен, датира от лятото на 1987 година. Отделните записки, отнасящи се до Мики, включват и много интригуващи писма, получени от него; само в тях от това, с което разполагаме за него, Мики говори сам за себе си черно на бяло.

Ако по-нататък мога да Ви помогна с каквото и да било, се надявам, че няма да изпитвате никакви притеснения да се свържете с мен.

ФБР Файл № 32061-A17 Док. № 17042

Дело № 914-376

Откъси от дневника на Дона Уули

11 юни.

Мило дневниче. Ура! Училището най-сетне свърши. Всичкото, заедно с допълнителната седмица, през която трябваше да навакваме пропуснатото заради урагана. Вече бях започнала да си мисля, че завинаги ще си остана първокурсничка. Каси и Карла и аз вече три пъти се „надрусаме“ след последния ден в училище, а още много готини преживявания ни очакват „на хоризонта“. Лято!!!... Оня тип, Мики Нокс, виси на басейна „Пресби“ непрекъснато. Никога не плува, просто си стърчи там с каубойските ботуши. Днес се опита да ни заговори, но Каси го отрязва, че не си губи времето със селянци и смахнати. Той не каза нищо. Само се изплю в басейна. Какъв тъпанар!

28 юни.

Мило дневниче. Времето лети, когато си прекарваш готино.

Намерих си работа в „Улуърт“. Шантаво е да работиш заедно с майка си, но пък е забавно заедно да си караме почивките. Обикновено след работа една компания се занасяме до Спуун Лейк с чудовищния камион на бащата на Боби и там прием „Танкъри“ и вино, което ми е любимото питие. Снощи Мики Нокс беше там и човъркаше нещо по колата си, която не щеше да запали. Носеше си бутилка джин-тоник с вкус на котешка пикня, както ми се стори. Седяхме в колата му и си говорихме почти през цялата нощ. Той определено е „различен“, а хората казват, че точно това е подправката на живота. Той каза, че ще ми напише писмо, защото мразел телефоните.

П.П. Целувахме се. При него всичко беше наред, но за мен каза, че съм имала солен вкус.

1 юли.

Мило дневниче. Получих писмото от Мики. Най-последно. Ето го.

Дона. Това е писмото, за което ти говорих оная нощ в Спуун Лейк, когато ти каза, че съм пълна откачалка. Спомняш ли си? Излиза, че си права, защото трябва да си луд да пишеш на човек, с когото току-що си се запознал. Аз те гледах през цялото време на басейна „Пресби“, но откакто говорихме разбрах, че не си от ПК-тата (прерийни кучета). Те прекарват целия си живот под земята, както правят и повечето хора. Повдига ми се, като си го помисля. Аз ще живея там, където мога да виждам небето и слънцето, и няма да тичам да се завра в дупката си. Дори и да е скапано небе и скапано слънце.

Повечето хора не щат и да ме знаят и може би дори и ти си мислиш, че съм някой дете се занимава с коли и виси на басейна. Но аз го правя, само за да чувам различни гласове. Чувам ги непрекъснато. Когато съм сам, гласовете са толкова силни, сякаш съм в „Следата“ (Била ли си някога там? Всеки вторник вечер има група, която може да те накара да се побъркаш от куфеене и да молиш за още, да пукна ако лъжа!)

Докъде бях стигнал? Дона, имаш още много да учиш. Знаеше ли, че:

1. Повечето хора живеят по-дълго, отколкото трябва. Човек трябва да умре, когато му опадат зъбите. Това е барометърът на природата.

2. Средностатистическият човек лъже през 90% от времето. Между другото, аз не го нравя. А ако ти лъжеш, повече никога няма да ме видиш.

3. Едно време ябълките са били не по-големи от череши. Лично аз си мисля, че хората са адски лакоми.

4. Земята е жив организъм. Ако я ръгнеш с нещо, я заболява. Оттам идват земетресенията и ураганите. Повечето ПК-та са прекалено страхливи, за да го забележат.

5. Бих могъл да продължа още много.

Ако си била прилежна в училище и си слушала родителите си, и си вършила всичко, което ПК-тата са те карали, няма начин да разбереш какви способности имаш. Точно такава е моето положение. Никой не може да те познава по-добре от самата теб, така че какво смяташ да правиш?

Прекарвала ли си някога един час абсолютно сама?

ПК-тата са прекалено страхливи, но аз не съм. А ти? Може и да научиш нещо ужасно, но не е фатално.

„Боклукчийница за лоши идеи.“ Това съм аз, ако слушаш какво говорят ПК-тата.

Солена си, защото плачеш вътрешно. Ако продължиш да живееш така, няма да преживееш дълго. Изплачи си всичко и ще си сладка като захар. Нали звучи доста добре? На мен ми харесва идеята.

Сега знаеш какво наистина представлявам. Любимото ми шоу по-рано беше „МАШ“, а сега е каквото дават в момента. Мога да приготвям тако⁷ от почти всякакъв вид месо, който ми падне, и никога няма да познаеш какво ти се е паднало да ядеш. Мога сам да се измъквам от неприятностите. Работа в месарница, но следващата година ще се запиша морски пехотинец. Десняк съм, както би могла да предположиш.

Трябва да спирам. Надявам се разбираш, че съм честен с теб. Бъди готова. Поздрави.

Мики Нокс

Прекалено съм изморена и не ми се пише. Лека нощ, дневниче.

7. Мексиканско ястие във формата на палачинка, с плънка от месо, черен боб и лют сос.
– Б.пр.

2 юли.

Мило дневниче. Показах писмото от Мики на Боби. Той смята, че е продукт на болен мозък и че ще трябва да се спасявам по живо, по здраво. Само че, ако съществуват ПК-та, както казва Мики, Боби е от най-големите. Той целува всеки задник в града, включително и своя собствен, и аз бих платила цял долар, за да го видя тоя номер в цирка.

Карла е бременна. Божичко, каква шибана идиотка е. Вероятно е от Гари, а може би е от Боби по нейните думи. Последното силно ме изненадва. С мен никога не е правил опити.

5 юли.

Мило дневниче. Страдам от истински махмурлук. Снощи беше четвърти и партито беше върхът: около двеста души отидохме в изоставената ракетна база и си направихме купона.

Преди да продължа, трябва да споделя една тайна. Аз и Мики направихме мръсното нещо. Пълна изненада, повярвай ми, но ми хареса. Толкова много енергия има в него. Пипнеш ли го, сякаш те разтърсва токов удар. Сигурно съм изглеждала глупаво, защото всеки като ме целунеше, издавах всевъзможни звуци. Мисля, че успях да „свърша“ – ако това означава да се чувстваш изпразнен, точно така се чувствах. Мики каза, че вече не съм толкова солена. Той има прекрасна кожа. Направихме го в тревата, скрити зад едно възвишение, за да не ни види никой и май цялата „работа“ продължи един час. Някакви шибани ПК-та пуснаха фойерверки и ме изплашиха и Мики не можа да свърши, но каза че нямало проблем, щял да си го навакса следващия път. Мисля, че и той се стресна, но се направи, че му е смешно.

Главата ужасно ме боли. Ще продължа утре.

18 юли.

Мило дневниче. През цялото време съм с Мики. Вчера ходихме с колата до Фейетвил и Мики купи карти със знаци. Той може да предкаже бъдещето ни. Вчера се чукахме в леглото на нашите и си викахме един на друг техните имена. Бет и Пол. Идеята ми се струваше гадна, но Мики каза, че много ще ни възбуди, и беше прав. Вече не се чувствам млада.

1 август.

Мило дневниче. Последните три седмици са най-хубавите в целия

ми живот. Открих човека, който може да ме направи щастлива само с една усмивка или докосване на електрическото си тяло. Мики Нокс. Мики Нокс. Мики Нокс. Дона Нокс? Мики и Дона Нокс? Искам го повече от всичко друго.

Толкова много гадости ми се изсипаха напоследък, че искам да умра. Възщност случи ми се и едно хубаво нещо. Мики ме научи как да пържа яйце на око в малко червено вино и е толкова вкусно, че само това ям.

Обаче Боби. Такова отвратително ПК! Казал на родителите ми, че излизам с Мики. Можеш ли да повярваш? Дошъл в къщата ми, когато ме е нямало, и просто им казал. Баща ми го мисли за свестен, но аз знам, че е шибан смотаняк и следващия път като го видя, ще го ритна с всичка сила в задника. Баща ми бълваше змии и гущери. Никога не съм го виждала толкова побъркан от яд. Каза, че на Мики Нокс му се носело лошо име в града, но аз никога нищичко не съм чувала, как тогава той ще знае? Просто дрънкаше небивалици, за да изглежда, че знае кой знае какви гадости.

Майка ми си има събрани в кутията за писма статии от списания за всякакви случаи. Най-вече за момичета, които „лягат“ с по-възрастни мъже, както се оказва. Тя ме обича, но аз съм на 15. Малко ще ми е късничко тепърва да се уча!

Баща ми не ме пусна да изляза от къщи цели три дни. Мики хвърли бележка в стаята ми през втората нощ. Той е поет.

Дона. Част от мен умира и чака да я сложат в земята, откакто тоя задник, педал, ПК, ебан тип – баща ти те заключи въщи. Официално се захващам със съставянето на черния ми списък и той заема в него първото място. Засега списъкът изглежда така:

1. Пол
2. Учителят ми от пети клас
3. Джейми Фар
4. Боби
5. Род Стюарт

Боби може да се изкачи и на по-предна позиция. Не съм сигурен. Ходих до къщата му три пъти, за да му насиня задника, но той се крие. Въпрос на време.

Но ти не се тревожи, сладуранчо. Ще те чакам. Все пак побързай, защото нямам всичкото време на света.

Наложи се да обещавам на родителите ми, че никога няма да се срещам пак с Мики и най-накрая ми разрешиха да изляза. Междувременно Карла направила аборт и дори не ми каза. Твърди, че бебето определено било от Боби, но откъде е толкова сигурна? Боби е стопроцентово и в моя списък. Само че по-нагоре. Не знам кой е Джейми Фар.

8 август.

Мило дневниче. Сега е много по-трудно да се виждам с Мики и той ужасно ми липсва. След училище минавам през месарницата и се целуваме в камерата за месото, докато ми стане толкова студено, че не мога да издържам повече. Мики винаги издържа, колкото и да стоим там. Той може да издържи на всичко.

Мики ходи до пункта за набиране на морски пехотинци и се записва доброволец. До две седмици ще му съобщят дали е одобрен. Не мога да повярвам, че ще отиде при тях. Толкова ми липсва, че без него ще умра.

Ходих на купона за рождения ден на Каси. Сладките 16. Надявам се кожата ми да не е толкова изгоряла от акнето, когато стана на 16. Кожата ѝ се белеше и падаше в тортата. Божичко, беше отвратително!

10 август.

Мило дневниче. Мики намери Боби. Двата ужасно се сбиха в ракетната база, но Боби докопа една от ловджийските пушки на баща си. Слава Богу, Мики се хвърли на земята. Той е смел, но не е глупав.

16 август.

Мило дневниче. О, Боже! Снощи се скарахме за първи път. Искаше да крадем от „Келман“. Казах му, че не искам да ме хванат, защото баща ми ще ме убие. Той ме нарече ПК. Не можах да повярвам. Толкова много плаках. Задушавих се и помислих, че ще припадна.

От него не се чу и звук. Не каза думичка през цялото време, докато плачех.

После, когато спрях, ме попита дали съм се чукала с Боби! По никакъв шибан начин, казах му! Сигурно Боби е подхвърлил, докато се биха, че съм вкусно парче! Кълна се в Бога, ще го убия тоя ПК чукач. Каквото и да му обяснявах после, Мики не искаше да повярва. Каза, че съзирал как духът ми се развява на няколко сантиметра от тялото ми – червен флаг, предупреждаващ го да се пази от измама. Така силно се разплаках. Очите ми чак пресъхнаха. Казах му, че веднъж съм излизала с Боби, но

не сме стигали до никаква близост.

Мики просто излезе от колата, дойде до моята страна, отвори вратата и ме издърпа навън. После си се качи и потегли, без да каже дума.

24 август.

Мило дневниче. Боби Гънтър е безгръбначно. Щял да се удави в ба-сейнчето с рибките на майка си зад къщата им. Въпреки че в него има само две педи вода. Но нали казват, че човек можел да се удави и в локва. Карла казва, че през остатъка от живота си щял да бъде като бавно-развиващите се деца и дори нямало да може сам да се изпикава. Тъжно е, но смятам, че точно това заслужава. Ще горя ли в ада, задето говоря така?

Не съм виждала Мики от онази нощ и плача всеки ден, но си имам подозрения, че може да е направил нещо на Боби. Наречи го „женска интуиция“. Мразя го. Върви по дяволите, Мики Нокс!

30 август.

Мило дневниче. Тази сутрин баща ми отиде до колата и я намери пълна цялата с животински вътрешности. Издрайфа се пет или шест пъти, преди да успее да стигне до телефона и да се обади в полицията. Каза им, че Мики го е направил, понеже работи в месарницата и така ната-тък. И аз съм на същото мнение.

Майка ми не може да спре да трепери.

А сега голямата новина. Преместваме се в Талъхаси, Флорида. За което баща ми обвинява мен, но ако ме питаш, той е едно голямо ПК лайно. Не искам никога повече да видя този град, нито Мики Нокс.

Какво отвратително лято. Надявам се втората ми година в гимнази-ята да се различава коренно от тази, иначе ще полудея.

5

Ако Сканети знаеше нещо за психологията на влюбените, нещичко, каквото и да е, за любовта, нямаше да си губи времето в планиране на блокади и проверки по пътищата, за да улови жертвите си. Просто щеше да се насочи към Лас Вегас. Без да е необходимо да се правят сложни изчисления – посока към залеза, ето накъде щяха да се отправят Мики и Малъри.

Проснал се върху мъртвото тяло на пустинята, сглобен сякаш от парченца от „Лего“-то на дядо Боже, градът беше абсурден: място за игра. Зад крепостните му стени времето спираше, денят ставаше нощ и обратно и всичко беше до теб и се случваше моментално: ковачница на греха. В тази алтернативна вселена мъже, които биха се спрели и от жълтото на светофара, внезапно установяваха, че са вътре с пет хилядарки, а в същото време и на същото място съпругите на училищните им преподаватели играеха видеопокер и запяха танцьорки по монокини.

Лас Вегас е град, построен да даде възможности за изява на истински лудешката любов. Нищо по-малко не би просъществувало в него.

Влязоха в града по залез слънце, тъкмо навреме да видят събуждането на неоновите светлини.

Мики отиде да намери стая, а през това време Малъри се замота из казиното: покрай оазиса – подобие на Джунгла, грамадните аквариуми, спортния бар, групата, изпълняваща реге, и рулетката. Най-силно я порази липсата на каквито и да било стени – имаше само цветни пътеки, виещи се във всички посоки, сякаш се намираше в страната на приказките. Следвайки ги, на два пъти се озова пред една маса за бакара или, може би, по веднъж пред две различни маси с приличащи си японски бизнесмени. Табелки, висящи от тавана, упътваха към най-различни възможни цели, но никоя не показваше откъде да се излезе.

И навсякъде, ама навсякъде, имаше ротативки. Стояха си в редици, а работници-мравки непрекъснато ги тъпчеха с четвъртдоларови монети, премествайки се при съответната ротативка при необходимост или сигнализирайки на други насекоми за монети (още храна) или някаква напитка за самите тях. Ротативките пък не представляваха нищо повече от светлинки и лостове; редица отвори за жетони стояха отворени, докато мравка от трети вид събираше меда от тях, отбелязвайки старателно

резултата от работата си в бележник.

Малъри се разположи в секцията с астрологическа тематика на казиното и се заигра на „Козирог“. В чест на зодията на Мики, не на нейната собствена.

Машината беше способна да озвучава играта само с последователност от четири тона, същите, които издаваха и флиперите, а и не само те – цялото казино беше изпълнено с все същата мелодийка, повтаряща и наслаждава се в безкрайно, зашеметяващо бръмчене. Видеокамерите на казиното обърнаха внимание на Малъри още щом спечели петнайсет монети, при положение че беше вложила две. После отчетоха загубата на десет от тях. Щяха да минат дни, преди полицията да попадне на кадъра, в който тя изрита машината при шестия си пореден неуспех.

Дотогава двамата Нокс щяха отдавна да са напуснали Вегас, а броят на жертвите им да е нараснал с нови дванайсет.

Седнал две редици по-нататък, Питър Т. Райс, солиден залагач от Тексас, наблюдаваше Малъри, която се премести при друга машина. Машината се казваше „Кулата“, с три монети за една игра, които се пускаха в отделни линии, а линиите се гънеха като паяжина по стъклото ѝ, сякаш то е било натрошено, а впоследствие парчетата събрани и залепени със сребриста лепенка. Малъри беше единствената, играеща на тази редица, и се беше подпряла на стена (стена!) от огледала, отразяващи някакво различно, като че ли по-празно казино.

По-късно Райс си спомняше много добре как Малъри думкала машината след всяко зареждане с по три четвъртдоларови монети. „Тя не печелеше много, но, изглежда, съумяваше да измъкне от машината толкова, колкото да продължи да играе.“

Беше започнал да я оглежда внимателно от глава до пети, с мисълта, че му изглежда доста познато, но без да е в състояние да си припомни по каква причина, когато забеляза, че и още някой се е отдал на същото занимание – младеж на колежанска възраст, играещ с лениви движения на друга близка машина.

„Разбрах го точно какво прави – казва тексасецът. – Зяпаше я в извивката, където бедрото ѝ се среща със задника. Знам го със сигурност, защото и аз правех същото.“

Сменяйки ротативката, колежанчето се премести малко по-близо и разгърка пръсти, за да свали мръсотията от монетите по тях. Русата му коса беше подстригана късо, в модерен сред неговите връстници стил.

Пура, получена гратис, беше пъхната в джоба на тъмносинята му риза. Изведнъж той се оказа точно зад Малъри.

– Извинете, казахте ли нещо? – попита я той, широко усмихнат.

Малъри пусна три монети в отворите и дръпна ръчката.

Колежанчето постави бутилката си „Хайнекен“ до „Кулата“ и се намести в стола до Малъри.

– Мисля, че ви чух да казвате името ми.

– Само ако името ти е Ебльо – каза тя.

– И така би могло да е, стига да ти се иска.

Той отпи от бирата и задържа течността продължително в устата си, преди да я преглътне.

„Малъри, изглежда, никак не се впечатляваше от присъствието на момчето – припомня си Райс. – Цялото й внимание беше погълнато от автоматата. Поне тогава аз така си мислех. Отстрани изглеждаше, сякаш с всички сили се старае да разбере каква е системата му.“

Момчето обаче не се притесни ни най-малко.

– Смятам, че ти си най-страхотната мадама в цялото казино – каза то. – Ще ми окажеш висока чест, ако ми разрешиш лично да те докарам до оргазъм.

Райс се усмихна и си помисли, че фразата вероятно е върхът в тактическите умения при полеви маневри от този род, достигнат от колежанчето. Звучаща като изискан комплимент от устата на аристократ. Въпреки това момичето не захапваше.

– Дори ще поема финансовото покритие на разходите, свързани с дейността ти, така да се каже, ако това при теб е задължително изискване. Или си имаш някой, който, нали разбираш, да се занимава в необходимите в подобни случаи резервации?

Тексасецът забрави за опитите си да изглежда дискретен и се взря любопитно в лицето на момичето, просто за да види реакцията ѝ на последното подмятане. „Отне ѝ няколко секунди, за да ѝ просветне точно какво значат думите на момчето – припомня си той по-късно. – Но внезапно озадаченото ѝ изражение изчезна.“

Малъри взе бутилката от ръцете му, надигна я и отпи голяма глътка. Усмихваше се. В очите ѝ играеха пламъчета, които човек не можеше да различи, освен ако не се загледаше съвсем внимателно в зениците ѝ и там, надълбоко, щеше да ги открие. Тя притисна леко студеното шише до коляното му, после го придвижи бавно нагоре по вътрешната част на бедрото, до слабините, които бяха започнали да издуват панталона. Разтърка го няколко пъти нагоре-надолу по чатала, наблюдавайки как

очите му се разширяват. Точно когато колежанчето се пресегна, за да насочи ръката ѝ в същата област, тя му връчи бутилката и се изправи да си ходи.

– Какъв е номерът на стаята ти, Ебълъ?

– Шестнайсет шейсет и девет – отговори колежанчето с усмивка. – Значи ли това, че ще наминеш?

– Още не съм решила – каза тя през рамо. – Но, ако дойда, няма да съм сама.

– А с кого? – извика момчето, захилено до уши.

– Много ще ти хареса, – извика тя от изхода на залата. – Усмъртително преживяване.

Момичето се изгуби в тълпата, а колежанчето се завъртя в малък танц на радостта. Следващата среща на тексасеца с момчето щеше да е по време на новините от девет часа – чистачката Кони Родригес вече щеше да е открила голото му тяло в стая № 1669 и припаднала при гледката.

При аутопсията извадиха двайсет и седем парчета зелено стъкло от челюстта на студента първа година в Университета на Уисконсин в Медисън, Чип Бъркхарт. В резултат възникна предположението, че той е бил принуден да напъха дълбоко в гърлото си празна бутилка от бира „Хайнекен“, симулирайки фелацио. След вкарването в гърлото бутилката е била строшена вътре в него с твърд предмет, най-вероятно с крака от маса, намерен в близост до жертвата, в резултат от което по лицевите тъкани и в основата на мозъка са се набили малки парчета стъкло, перфорирайки също така трахеята на няколко места. Смъртта беше настъпила от задръстване на белите дробове с кръв.

Близо до тялото му бяха намерени петцентови и двайсет и пет центови монети с петна от окисляване и това даде основание на съдебните медици да отворят стомаха му, където намериха осемнайсет долара и седемдесет и пет цента, почти всичките в монети от но четвърт долар, както и няколко жетона по един долар. Бъркхарт със сила е бил принуден да погълне монетите за игра на ротативките, преди да умре, и голяма част от тях бяха останали в тялото му, въпреки че бе повръщал три или повече пъти.

В полицейския доклад се правеше предположението, че убийците си играли с него, използвайки го като ротативка.

Както се оказва, тялото на Бъркхарт беше само първото открито от

поредицата, започнала много по-рано – минути след пристигането на Мики и Малъри във Вегас.

Докато сладураната му си играеше на ротативките в казиното, Мики се запъти да намери стая за през нощта, като пренебрегна напълно услугите на рецепцията, предвидени за целта.

Обикаляйки бавно коридорите на единайсетия етаж, той стигна до неприятното откритие, че заключалките на вратите не поддават на обичайния начин за насилването им. Бравите в хотел „Мираж“ нямаха езичета, а магнитни ивици, активиращи кодове в централния компютър. Е, как да не ти се прииска да хванеш някое очило математическо генийче и да му разбиеш голямата глава в стената! Покрусен от факта, че нощът му не е достоен противник на модерната технология (полицията откри сходни белези от издълбаване върху девет врати), той се упъти към асансьорите и изведнъж забеляза една жена. Приближаваше се към него.

Жената изглеждаше на около четиридесет и пет години, все още стройна и с привлекателна външност, макар че като вървеше, малко се клатушкаше. Носеше под мишница две купчини папки. Мики се обърна към най-близката врата и се престори, че я отключва, докато жената отмина, после се вторачи в нея, докато тя се оправяше с ключовете и папките си, изчака бравата да щракне и се хвърли. Повдигна я изотзад и я вкара в стаята, затиснал устата ѝ с ръка, за да заглуши вика. Вратата безшумно се затвори и се заключи автоматично.

Трябваше му само минута, за да открие Малъри в претъпканото казино – обикаляше го по краищата, из тъмните и тихи ъгли, където не би се завъртял никой друг. Изкачвайки се в остъкления асансьор, двамата танцуваха под звуците на „Магия“ на Франк Синатра – ръцете на Мики се бяха обвили около голия ѝ кръст, а пръстите му се плъзнаха под дънките ѝ, когато тя обгърна краката му със своите. Ноктите ѝ пробягаха през гъстата му, стърчаща във всички посоки коса, надолу зад ушите му, до твърдата четина на брадичката. Целуна го, минавайки с устни по линията на яката на ризата му и зави към вдлъбнатината точно под адамовата ябълка. „Исусовата ямичка“ – така я наричаше тя, защото приличала на главата на мъж, седнал на трон, и ключицата оформяла ръцете му, поставени върху облегалките. Ямичката ѝ миришеше на Мики и това ѝ действаше като наркотик.

Мики я пренесе през коридора, с крака увити около кръста му,

целувайки я толкова силно, че почти не виждаше къде върви. В стаята, без изобщо да се откъсва от нея той успя да смъкне дрехите и на двамата. Захвърлен ботуш остави черен белег на стената... Движеха се й се сгъваха като едничък мускул, ин и ян, кожа, плъзгаща се по кожа, без да се отделят една от друга; вътре в нея, около него, едно цяло. Той я стискаше в силните си ръце – както майка брани дечицата си, и би я задушил в прегръдката си, ако не дишаше в устата й, докато се целуваха.

Ръцете й натискаха кръста и задника му, за да го чувства и тя целия. Бяха като две нишки прежда, сплетени в една. Неотделими, докато съдбата не ги раздели.

Хвърлена в клозета, с вързани ръце и крака и запушена уста, Лиз Делакроа гледаше през процепа как двама непознати правят любов в леглото на хотелската стая, чиято такса вписваше в сметката на конгреса. Устните й вече пареха и се подуваха от лепилото, което се просмукваше в кожата й: лепилото на три етикета с надпис „Здравейте, казвам се...“

Лиз ги гледа как се любят цели два часа без почивка, после изгуби съзнание.

6.

Уейн: Тази вечер „Американски манияци“ гостува на бодибилдинг професионалистите Саймън и Норман Хън. Господа, какво мислите за Мики и Малъри Нокс?

Саймън: Аз им се възхищавам.

Норман: Аз също.

Уейн: Но как е възможно да говорите така?

Саймън: Те имат хипнотично излъчване.

Норман: Хипнотизиращи са.

Саймън: Гледал ли си оня филм с Шварценегер, дето...

Уейн: Всичките съм ги гледал.

Норман: Значи помниш сцената, където Арнолд Шварценегер говори с Лу Ферино.

Уейн: Да.

Саймън: Със силата на една проста дума...

Норман: ...и змийски поглед...

Саймън: ...и змийски поглед Арнолд успя напълно да психира Лу и да го накара да загуби цялото си самочувствие.

Норман: Той го изстиска умствено, преди да го разбие.

Саймън: Той беше по-силният. По-силният ум.

Норман: Мики и Малъри са като него.

Саймън: Само че от много по-висока класа.

Норман: Те са хипнотизирали цялата нация.

Саймън: Шварценегер беше най-добрият, преди да се появят те.

Уейн: Говорите така и въпреки това... вие и двамата сте жертви на Мики и Малъри.

(Камерата рязко се отдръпва назад, за да покаже, че и Саймън, и Норман са в инвалидни колички, защото нямат крака.)

Саймън: Да.

Норман: Да.

Уейн: Как е възможно да кажете, че им се „възхищавате“?

Норман: Виж сега, Уейн. Двама души си стоят в тъмна стая и всеки чака другият да го атакува. Двамата не могат да се виждат и въпреки това се надуват. И, значи, те или трябва вечно да продължат да си чакат в тъмната стая, докато умрат от скука, или един ще направи първия ход.

Уейн: Защо да не могат просто да си стиснат ръцете и да бъдат

приятели?

Норман: Не могат, защото нито един от тях не знае със сигурност дали другият не е откачен патологичен убиец като двамата Нокс. Така че е по-добре ти да направиш първия ход.

Уейн: И те направиха първия ход?

Норман: За нещастие, да.

Саймън: Но, разбираш ли, стана супер, Уейн.

Уейн: Защо?

Саймън: Те ни предадоха „силата“.

Уейн: Как така?

Саймън: Като ни отрязаха краката. Сега ние ще трябва да хвърлим повече сили, за да изпреварим всички, които можеш да видиш в тази зала. Вероятно и в целия град. Те ни предадоха духа на боеца. Преди това да се случи, аз бях доволен от себе си. Сега е тъкмо обратното. Сега съм половин човек и ще трябва да работя като дявол, за да стана отново цял.

Уейн: Но ти никога няма пак да бъдеш цял.

Саймън: Никога е много дълго време, Уейн. Дума, която използват само слабаците. Аз не съм от тия, дето ще се примирят, че губят. Дори да нямам крака, на които да застана, все пак ще се изправя и ще се боря с целия свят, докато отново стъпя на върха.

Норман: Така правят Мики и Малъри.

Саймън: И така върви светът.

Норман: Те шокираха света, като просто го накараха да си припомни основния природен закон.

Саймън: Оцеляват само най-пригодените.

Уейн: Един последен въпрос. Обикновено Мики и Малъри избиват всичките си жертви. Защо вас двамата оставиха живи?

Норман: Бяха ни завързали по време на един от техните рейдове по разни домове, виждал си заглавията, и се канеха да ни отрежат краката с трион, преди да ни убият.

Саймън: За да стане по-весело, предполагам.

Норман: И изведнъж Малъри спира Мики и му вика: „Хей, това са братята Хън!“

Саймън: Мики спира да ми реже крака с триона и вика: „О, Боже, аз съм най-големият ви почитател!“

Норман: Явно, гледали са всички наши филми.

Саймън: Особено силно впечатление и влияние им оказал „Завоевателите Хън от Нептун“.

Норман: И после Малъри се обади на „Бърза помощ“ и си тръгнаха.

Саймън: Дори се извиниха.

7.

Когато на следващата сутрин се събуди, Малъри беше вбесена, защото Мики не ѝ е казал, че в клозета има някой.

– Да взимаш заложници е едно, но да не ми кажеш, че си вързал някаква си кучка да ни гледа какво правим в леглото, си е чисто и просто гадна постъпка от твоя страна – каза Малъри, събуждайки любимия си с опряна в брадичката му цев на собствения му „Магнум“.

През това време Лиз Делакроа продължаваше да се мъчи да си поеме въздух, след като всичкия ѝ беше изкаран, с две пукнати ребра в добавка, от якия шут, с който Малъри беше означавала откриването на присъствието ѝ в клозета.

Погледът на Мики беше все още замъглен от съня. По-късно Лиз се питаше в каква степен демонстрираното изтощение беше истинско и доколко той се опитваше да открадне време, за да измисли подходящ отговор.

– Ами, нали знаеш, бибчо – започна Мики, като очевидно подбираше думите една по една, – че решихме винаги да оставяме някой, който да разказва всеки път като убием някого?

– Да. И какво от това?

– Ами... Дойде ми на ум, че тази жена може да бъде живо доказателство за нашата любов.

Малъри го погледна недоверчиво.

– Какво може да бъде?

– Да – потвърди Мики и увереността в гласа му нарасна. – Просто искам целият свят да знае, че за нас има и други важни неща освен да убиваме хора. Тази жена ще бъде живо доказателство за нашата вечна и неумираща любов.

Мики погледна, за да провери доколко Малъри е склонна да повярва на изявлението му. Не изглеждаше като да не му вярва напълно, затова той продължи:

– Мислех си, че ако ти кажа, че тя е там, ти ще се стегнеш и няма да се получи естествено.

Малъри обмисли за момент чутото, почти с желание да го повярва.

– Наистина ли?

– Абсолютно, бибчо – каза Мики. – Ако я бяхме убили, никой никога нямаше да разбере.

Мальри се хвърли в прегръдките му, за да получи действено доказателство за думите му.

– Добро бебче – каза Мики и я целуна, носле стана от леглото и се отпрати към банята.

Мальри седна на ръба на леглото, погледна към Лиз в клозета и кресна:

– Ти пък какво си зяпнала!

Етикетите все още си стояха залепени на устата на Лиз и дори и да имаше какво да отвърне на изкрещяването, нямаше начин да го стори. Едва ли би могла да бъде приета за източник на каквато и да било заплаха, както си лежеше, свита на кълбо. За нейно най-голямо изумление следващият ход на Мальри беше да си излее душата пред нея.

– Знаеш ги мъжете – не можеш да им се довериш, и това си е, не съм ли права? – попита Мальри, поглеждайки към Лиз за съчувствие. Загубила окончателно ума и дума, Лиз само кимна в знак на съгласие.

– Искам да кажа, през повечето време чувствам Мики като идеалния ми партньор, разбираш ли? Чувствам все едно всичко, дето си го помисли, аз го знам точно какво е. А същото важи с двойна сила и при него. Той сигурно знае всяка мисъл, която ми минава през главата. Откакто срещнах Мики, не ща и да погледна някой друг.

Тя замълча за момент.

– Предполагам, че нещо подобно е с всички жени, разбираш ли?

Лиз кимна.

– Е, и как така се случи да не знам, че те е напъхал в клозета? – каза тя и гневът разкриви лицето ѝ. Лиз се уплаши, че ще я убие. Мальри се изправи и закръстосва из стаята.

– Чудя се дали си е мислил за теб, докато е правил любов с мен. Причернява ми само като ми мине мисълта, че крие от мен. Ние двамата не съществуваме отделно. Ние сме една душа. Мики винаги го повтаря. Един-единствен човек, разделен в две тела. Как е възможно дори когато не бихме могли да бъдем по-близки, когато лежим в прегръдките си, той да ме лъже? Е, може би „лъже“ не е точната дума, но, нали разбираш... да крие нещо от мен.

Мальри грабна една четка и започна да разресва дългите руси кичури на перуката, която вдигна от пода – бяха я захвърлили в спазмите на страстта през нощта. Един от кичурите се беше свил на топка и в раздражение от напразното си усилие да го разплете, тя го захапа.

– Мики обича русата коса – подхвърли Мальри саркастично. Собствената ѝ коса беше черна като катран, на фитили и рядка – както

Малъри я наричаше, „коса на бяло момиче“. – Казва, че перуката му давала усещането, че прави любов едновременно с две.

Внезапно Малъри хвърли кръвожаден поглед към Лиз. Сърцето на жертвата сякаш престана да бие от студа в очите, вперени изучаващо в нея.

– Ти имаш руса коса – каза Малъри, местейки поглед от Лиз към перуката и обратно.

Лиз безмълвно се замоли шумът от душа да спре и Мики да се появи, за да изпълни обещанието си да я остави жива, като свидетел на сексуалните им подвизи. Тя беше готова да се закълне и в Бог, и в Мики, че целият свят ще научи за тях, стига само тази жена да престане да се занимава с нея.

Тя не престана.

Малъри пусна перуката, взе „Магнум“-а и бавно се приближи към клозета.

– И представа си нямам какво е ставало тук преди да дойда – каза тя. – Мики може просто да те е наградил, да те е проснал и да си е свършил работата за пет минути, ако му се е искало.

Лиз чу как изщрака вдигнатият предпазител и се разплака.

– Всеки мъж би го направил. Мики Нокс, мъничкият сладък Мики, е особено добър в тая работа, нали?

Душът продължаваше да си тече. Банята се огласяше от звуците на „Това, което не знам“ на Дуайт Йоукъм и изпълнението на Мики Нокс много приличаше на подигравка.

Той определено не възнамеряваше да я спасява. Малъри се намираще на сантиметри от клозета, когато на вратата на стаята неочаквано се почука. Малъри спря.

– Лиз? Тук ли си? – обади се мъжки глас от коридора.

– Ти ли си Лиз? – понита Малъри. Лиз енергично закима.

– Добре, да видим кой ти идва на гости – каза Малъри и по лицето ѝ се разля ехидна усмивка.

Тя отвори вратата и се оказа лице в лице с Карлос Именес, помощник-управител на конгресния център в Лас Вегас – беше се облегнал на рамката и на самодоволната му физиономия бе изрисувано „ей сега ще ме чукат“. Щом видя Малъри, към въпросното изражение се прибави изненада.

– Къде е Лиз? – попита той.

– Може би ѝ е писнало шибаното чакане! – кресна Малъри и го изблъска в коридора. Приличаше на торнадо, стоварило се незнайно откъде

и как – четиридесет и пет килограма чист, необуздан бяс, който го притисна върху отсрещната врата.

– Мислиш си, че можеш просто да си вдигнеш шибаната ръчичка и да потропаш на някоя врата, по което време ти се прище и някоя кучка веднага ще е готова да си разтвори краката, за да ти направи кефа?

На Лиз ѝ се струваше, че чува някакъв развихрил се дух на смъртта.

– Ей, по-кратко де, сбъркал съм стаята! – каза Карлос.

– Най-голямата ти грешка! – каза Малъри. Лиз чу смеха му в коридора.

– Е, и какво, да не би да ме напляскаш?

Отговорът на Малъри се състоеше от дясно кроше в челюстта, гарнирано с ляво в стомаха и последвано в бърза серия от ритник в топките и още два удара по врата. Превит, но не и надвит, Карлос атакува и я отнесе през вратата в стаята.

Лиз видя Малъри да се просва зашеметена на пода. При появата на Карлос от гърдите ѝ се беше откъснала облекчена въздишка. Тя и Карлос спяха от четири нощи насам, а от момичето беше успяла да натрупа впечатления само за последните шест часа... но я притесняваше усещането, че Карлос допуска голяма грешка, като подценява противничката си.

И беше права.

Карлос влезе бавно в стаята, оставяйки вратата да се затвори зад гърба му. После я заключи.

Капчици пот се процеждаха през миглите му. Малъри се беше изправила и бяха приковали поглед един в друг, застанали в двата края на стаята.

– А сега чичко Карлос ще ти даде урок – каза той и се изхили мръснички, докато сваляше колана си. После го сви на две и изплющя по ръката си за по-голям ефект.

Малъри го дари с широка дяволита усмивка и внезапно се стрелна към него. Скочи като побесняла улична котка и го събори върху телевизора, на чийто екран някаква новобрачна двойка се учеше как да участва в залози. Стъклото на телевизора се пръсна. Малъри успя да се закрепил на гърба на противника си и впи нокти в гърдите му.

Карлос изпищя и се опита да я изтръска от себе си, но тя само се вкопчи по-здраво, стисна гушата му с ръка и той се изтръколи и се удари шумно в дръшника.

Тя направи кълбо към вратата.

– Мръсна кучка! – извика той и невярващо попипа кървавите петна

на местата, където хищницата беше разкъсала плътта му. Вече избиваха върху тениската.

Мики Нокс най-накрая сигурно беше дочул боричкането върху шума на водата, защото в същия момент дотърча в стаята – гол-голеничък и мокър. Карлос тъкмо се пресягаше да се въоръжи със стол. По инстинкт Мики се наведе за ножа в ботуша си. Само че не носеше ботуши.

– Стой настрана, по дяволите! – изкрещя Малъри. – Той си е мой!

– Добре де, бевчо, спокойно, твоя си работа – каза Мики примирително и се премести до вратата, за да блокира изхода и да гледа сеир.

Малъри скочи на крака преди Карлос да се приближи достатъчно със стола, който беше твърде тежък за ефективно използване дори за неговите метър и осемдесет и пет. Карлос го стовари върху ръба на кревата, но Малъри вече се беше преместила към възглавниците.

По някаква случайност той успя да я докопа за единия глезен и се опита да я придърпа. Малъри обаче сграбчи телефона от нощното шкафче и при рязкото дърпане кабелът изхвърча от щепсела в стената.

Във всичките си схватки Малъри се ползваше от едно преимущество – миниатюрният ѝ ръст ѝ даваше необикновена подвижност, с която всякакъв противник трудно би се справил, а отгоре на всичко, пак заради ръста, неоправдано я подценяваха.

Карлос Именес не нравеше изключение по отношение на гореизтъкнатото.

Още преди да посегне за втори удар, Малъри беше праметнала кабела около врата му и го душеше. Низ наблюдаваше с все по-изтъляваща надежда как Малъри се плъзна зад него, опря коляно в гърба му и се превърна в ездач на бик, изправен на задните си крака. Той отново се опита да я изтръска от себе си и да я смаже между гърба си и стената, но Малъри уви двата края на кабела около едната си китка, а със свободната ръка започна да го налага по главата с телефонната слушалка. Разхвърчаха се кости и пластмаса.

– Браво, моето момиче – каза Мики.

Най-сетне Карлос се строполи безчувствено, Малъри задържа примката на кабела стегната още трийсетина секунди. Ей така, за по-сигурно.

После допълзя до нощното шкафче и си запали цигара.

– Ако си намериш жена, която по-добре от мен ще скъсва задниците на мръсници като тя, веднага се ожени за нея, Мики Нокс – каза тя и в същия момент тялото на Карлос се свлече от леглото на пода. След него се свлякоха и чаршафите и одеялата.

Мики просто си стоеше гол и ухилен. Малъри му подхвърли пакета „Малборо“ и запалката. Той се опита да заеме театрална поза, изразяваща небрежно безгрижие, с цигара в уста. Тя се разсмя. След нея и той.

– Ето ти малко компания, Лиз – каза Малъри и изблъска тялото на Карлос в клозета.

Очите на Лиз се замъглиха от изтощение и мъка. Тя почти не можеше да се движи, защото Карлос се просна върху нея в странна пародия на заниманието, с което по план трябваше да бъдат заети по същото време.

– Да ти го начукам, Лиз – каза Малъри, докато затваряше вратата. – И на теб, и на гаджето ти.

Малко след описаната случка Нора Хафърти влезе в конгресната зала, за да я подреди преди пристигането на участниците, предвидено за същата сутрин.

Като се изключеше акцентът, Нора удивително приличаше на телевизионното величие Джулия Чайлдс – едър кокал и мъжки черти, но грациозна и с майчинско излъчване във всички останали аспекти. Всъщност да бъде майка беше основната ѝ професия, след като беше успяла да отгледа четири чудесни деца в предградията на Детройт. Понастоящем, петдесет и седем годишна, тя живееше само със съпруга си Пит (инженер, пенсиониран), след като преди година и половина последното от децата ѝ (Кели, стоматолог-хигиенист) отлетя от семейното гнездо и ги остави двамата да се скитат немилни-недраги из някога толкова уютната фамилна къща.

Точно майчинският инстинкт я прободеше, когато зърна момичето с вид на бездомно сираче, което подаде глава иззад ъгъла и огледа помещението. Първоначалният ѝ импулс беше да прегърне това дрипаво дете, да го нагости с топла храна и да се погрижи за белезите и раните, покриващи цялото му тяло – поне така ѝ се струваше.

Възможно е точно този инстинкт да спаси живота ѝ.

– Тук ли е ангелският конгрес? – попита момичето стеснително. Май не се осмеляваше да влезе.

– Ами, да, тук е – каза Нора. – Но ще започне по-късно. Още няма никой.

Момичето изглеждаше съкрушено.

– О! – каза то.

– Но ти можеш да дойдеш пак – каза Нора. – Би трябвало да започне към десет часа.

– Ами, като че ли няма да мога – каза разочарованото младо същество. – С приятеля ми трябва да хващаме пътя съвсем скоро.

Нора погледна към коридора и видя млад мъж. Косата му беше мокра и кракът му нетърпеливо подритваше килима. Можеше само да се надява, че не той е причинителят на белезите и раните на деvojчето.

То ѝ подхвърли малка розова брошура и каза:

– Попаднах на това в една книжарница в Илинойс, оттам съм. Вие ли сте жената-ангел?

Нора Хафърти наистина беше „жената-ангел“. Животът ѝ завинаги се промени след прочитането на една книга, озаглавена „Ангели между нас“ и написана от Мериън Гейнис. В Гейнисовия модел на Вселената ангелите присъстваха навсякъде, грижеха се за всички и не позволяваха на праведните души да се случат лоши неща. Да се научиш как да живееш щастливо за Гейнис означаваше да изградиш здрава връзка с личните си ангели, понеже всички вътрешни конфликти на дадена личност произтичаха от битките, водени от групи ангели в света на духа. Общо взето, доста лесна и удобна за възприемане космология, която булевардната преса обозначаваше като „религиоподобна“ и предлагаша всеизвестните предимства на традиционната религия – сигурност, щастие, любов и същевременно сваляща от душата на вярващия съпътстващото бреме – боготворене, покаяние или риска от вечно проклятие.

Нора се занимаваше с публикуването на двумесечен бюлетин („Ангелски глас“) и ръководеше Американския постоянен електронен форум – най-бързоразрастващата се дискуссионна мрежа. Една седмица след интервюто ѝ за „Таим“ и „Нюзуик“ тя реши да се заеме с подготовката на първата национална конференция, посветена на ангелите, която да се проведе в Лас Вегас, Невада.

– Пропътувала си цялото това разстояние само заради конференцията ли? – понита Нора момичето с необикновено силна и събуждаща у нея безпокойство аура. Нора не можеше да си спомни някога да е изпитвала нещо подобно. Ангелската битка, разиграваща се насреща ѝ, трябва да беше от порядъка на Армагедон.

– Ами, ние всъщност сме тръгнали... е, няма значение закъде. Мики ще избеснее, ако се изпусна да кажа. Но причината да минем през Лас Вегас е, че чух за вашата конференция и исках да дойда. Така, както ни се стекоха нещата, няма да ми е възможно да присъствам, но се чудех дали не би се намерило нещо, което да взема със себе си?

Нора погледна разопакованите кашони с материали и се опита да си спомни в кои от тях държеше популяризаторската си литература. Ако

някога през живота ѝ се беше случвало да види някой, нуждаещ се от малко ангелска помощ, това беше точно в този ден. Момичето пред нея.

– Мал, побързай, трябва да тръгваме – обади се младият мъж от коридора.

– Секунда, Мики...

– Веднага! – Безпрекословната заповедност на тона му накара Нора да изпита още по-силно съжаление към момичето. Тя разрови хартиената папка с бележките за лекцията си същия следобед и намери подходяща брошура.

– Заповядай, скъпа – каза тя и я тикна в ръцете на момичето.

– Благодаря ти, Нора – каза то. От лицето му бликаше благодарност. – Казвам се Малъри...

– Мал! – изкряска спътникът ѝ, влезе в залата, сграбчи я за ръката и я извлече навън.

– ...и завинаги ще запомня колко добре се отнесе с мен. Знаеш ли, Нора, аз мога да виждам ангели. Мога, наистина. Около теб е пълно с тях.

Петък сутринта, шест и петнайсет. Щяха да изминат часове, преди полицията живо да се заинтересува от Нора и тя да осъзнае, че се е разиграло събитие от най-съдбоносно значение – за конгреса и може би за целия ѝ живот.

Лиз Делакроа оцеля и беше възнаградена – стана звездата на седмичния филм на Ен Би Си „Страховити убийци: Мики и Малъри в хотел «Мираж»“. Преодолявайки притесненията на цензорите от компанията, режисьорът Шенън Стайкс нагласи действието през цялата сцена на схватката да протича на бавни обороти, като камерата скачаше от размяната на удари към близки кадри от реакцията на Лиз, за да не бъде насилието пресъздадено прекалено страховито и отблъскващо. Един от критиците му отбеляза, че техниката давала усещането за гледане на подводен балет.

В сравнение с истинската история бяха променени няколко елемента. Първо, Карлос се бореше с Мики, не с Малъри, защото това бе чувството за реализъм на сценаристите. Второ, на Карлос му побеля кожата, беше повишен в управител на конгресния център и в ръцете му беше тикнат диамантен пръстен, с помощта на който възнамеряваше да получи ръката на Лиз. Трето, във филма схватката беше с времетраене три минути и половина, докато истината е, че между началото и края ѝ

нямаше и шейсет секунди.

Точната рамка във времето на горезаснетото събитие беше възстановена по непосредствените свидетелства на Лиз Делаacroa и други двама гости на хотела – Рон и Марта Кулман от стая 1142, които изгледаха и прослушаха част от схватката в коридора през шпионката на вратата на стаята си. Семейната двойка от Милуоки по-късно сподели пред полицията, че не довели инцидента до знанието на хотелската управа, защото го сметнали просто за кавга между любовници, в лицето на Карлос и Малъри. Интервюирана специално с оглед на настоящата книга, Марта призна какво е било истинското ѝ впечатление – че Карлос е сводникът на Малъри и че двамата не са могли да постигнат съгласие по повод на пари или наркотици. Не искала да го спомене по-рано, защото се стараела да бъде по-либерална и с по-свободни възгледи. Нещо естествено, като се вземе предвид, че била пристигнала за три дни в Лас Вегас, за да участва в конгреса на ангелите.

8.

Съдено ни е никога да не узнаем по кой точно маршрут поеха Мики и Малъри, напускайки Лас Вегас онази нощ – пътуване, което някак си ги отведе в Галъп, Ню Мексико, след два дни и деветстотин километра. Поне осем собственици на бензиностанции по разни градчета предявиха претенции да са били посетени от двойката по време на тези „губещи се“ дни, но изявленията им бяха оценени като пълни измислици от ФБР и щатската полиция, след като собствениците се издъниха в няколко много съществени пункта: марката на колата, татуировката на Малъри във формата на скорпион и акцентите им (арканзаски за Мики и илинойски за Малъри). Един от бензинджиите, Пит Бюкейн от Джунипър, Аризона, вече беше получил от зет си Стан триста и петдесет тениски с шампата „Мики и Малъри: Леле какво гориво“, когато се обади на шеф-рифа да го информира кой се е отбивал при него.

В касова бележка, прибрана заедно с други в счетоводната книга на въпросния инициативен гражданин и намерена по-късно, е отбелязано, че Оуен Трафт от Пало Алто, Калифорния, е сред първите, закупили си тениска с предполагаемото изказване на Мики и Малъри.

Размер „XL“.

Въпреки недостатъчното очевидно, с чиято помощ да може да се възстанови маршрутът им през тези два дни, самите убийци са ни подсигурили с документ, отразяващ периода по много самобитен начин, а именно „ангелски наръчник“, даден на Малъри от Нора Хафърти (същата, между другото, е и съставител на въпросите, включени в него). Открит в жабката на „Чалънджър“-а, наръчникът ни осветлява с интимни подробности от „сватбата“ на Мики с Малъри, сексуалния тормоз, упражняван от баща ѝ, ревността ѝ при замесването на Мики с други жени.

Опирайки се на факта на двете убийства, чието извършване се свързва с Галъп, можем да направим заключение, че Малъри е писала отговорите в два последователни дни от пътуването, като е попълвала по половин брошура, грубо пресметнато. На такава мисъл навежда преминаването от черно към червено мастило след шестия въпрос и промяната в тона, най-вероятно паузата между двата дни. По-долу са дадени някои от въпросите и отговорите към тях.

В книгата си „Ангели между нас“ Мериън Гейнис описва въображаемата картина на едно „търсене на ангел“, в което индивидът активно търси сили в своя живот, за да общува с тях. Докъде сте стигнали Вие в своето „търсене на ангел“?

Караме по път, който води към Ню Мексико. Мики кара. Кара непрекъснато, откакто напуснахме Лас Вегас, преди около четири часа. Казва, че сме още в Аризона и не сме стигнали Ню Мексико, но и това щяло да стане. В момента не виждам никакви други ангели освен Мики, когото смятам за ангел, но сигурно във въпроса не става дума за такива ангели. Ако във въпроса се има предвид, че ние търсим ангели, аз мисля, че ще ги намерим, когато стигнем в Ню Мексико. Сега съм в моето търсене на ангел заедно с Мики. Той обаче не знае много за тия неща. Аз го пазя в тайна, въпреки че го обичам, защото, изглежда, си имаме тайни един от друг и това ще бъде мойта. На ти сега, Мики Нокс!

Вярвате ли, че ангелите могат да намерят реални възплъщения, или ги смятате за есенциално изразена същност на понятие, каквито са любовта, късметът?

Да, аз мисля, че ангелите са силно свързани с любовта. Мики и аз тъкмо се оженихме преди един час (отсега нататък да се знае, че съм Малъри Нокс!) и аз чувствах, че около нас е тъпкано с ангели. Бяхме само аз и Мики на моста над най-красивия каньон, който някога съм виждала, сериозно говоря, беше направо райско. Мики рече нещо за Бог и душите и разни други неща, после ми срязва ръката, после своята и ги притиснахме една в друга. Капките кръв сякаш минаха километри, преди да паднат в реката, и си спомням как си помислих, че рано или късно тая кръв ще отиде във всички океани по света и може би някой ден, ако доживея докъм осемдесет (ха! отдавна ще съм пукнала!), ще мога да си пия лимонада, в която ще има мъничко кръв, смесена на сватбата ми с Мики. Той намери пръстените за двама ни – две сребърни змии, целите увити една в друга.

Вместо воал носех парчето плат, което откъгнах от една маса в залата на конгреса (доста дълго парче!) и точно като спряхме да се целуваме, духна вятър и го смъкна от главата ми. То също падна в каньона, но много бавно, като че ли летеше. Като че ли беше ангел, спускащ се от рая. Ако някой ден го намеря там долу (къде?), бих искала да бъде погребана, увита като мумия в парчето от любовта ни.

Какво е религиозното Ви възпитание? Ходите ли редовно на

църква? Смятате ли се за религиозен човек?

Майка ми, баща ми, брат ми и аз заедно ходехме в „Сейнт Ендрю“ някъде докато навърших дванайсет. Спомням си, че ми харесваше – и музиката, и хорът, и Исус, окачен там горе гол. Спомням си, че ми се струваше хубав. Мики е много по-голям, отколкото беше оня Исус, но понякога, когато е заспал, ми напомня за него – с разперени ръце, сякаш пада в нещо много голямо и студено.

Една неделя баща ми каза, че нямало да ходи на църква и по-късно изобщо не стъпи там. Бях на дванайсет или тринайсет, когато той каза, че аз също не трябва да ходя, защото не искам да флиртувам с момчетата в църквата. Била съм ги подмамвала по време на молитва. Майка ми беше абсолютна мръсница и веднага се съгласи, тъй че скоро той започна да се заная с мен в неделните дни, когато останалите бяха на църква – повечето пъти само се събличаше, но от време на време искаше и повече. Първите няколко пъти, когато се случи, просто изключвах и все едно че ме нямаше там, въпреки че след това ми ставаше адски кофти. Един ден обаче не изключих и докато баща ми си работеше отгоре ми, се замислих за Исус и как той е висял на кръста седмица или нещо толкова, а оная работа продължаваше само около час. Тъй че двете неща изобщо не можеха да се сравняват. Смешно ми стана следващата седмица, когато започнах да се държа съвсем различно и на баща ми хич не му понесе. (Това не съм го разказвала на Мики; той смята, че съм най-добрата, но не ми е ясно с кого ме сравнява, а няма и да питам.) Не можеше да го изправи заради лекарствата си за сърце, които хич не щеше да пие, и за едно момиче на четиринайсет или петнайсет години напъните му бяха смехотворни. Само си приказваше, че ще ме чука, наричаше ме мръсница, курва и какво ли не, но това си оставаха само приказки, защото в действителност нищо не можеше да направи.

Майка ми си беше много религиозна, чак докато я убихме, но си мисля, че е знаела какво става почти през цялото време и си е траела, тъй че най-вероятно ще гори в ада, което много ме радва.

Случвало ли Ви се е да имате усецането, че ангел направлява тялото Ви?

Когато хората започнат да ни създават неприятности на нас с Мики, появява се това необяснимо усецане, все едно че ми се иска да се държат още по-зле с мен, защото знам, че това ще ме подлуди и – БУУМ!, ще се стоваря отгоре им като супержена. Не мога да си обясня как го правя. Получава се съвсем естествено, все едно някой, който

страхотно умее да им изкарва акъла на хората, е с мен и ми казва какво да правя. Дори и да си силен като Мики, не е достатъчно просто да се разфучиш и да се разпениш. Аз не съм толкова силна като него, затова трябва да удрям където трябва и го правя. Не знам защо, просто го правя. Тъй че този ангел, предполагам, че е ангел, ми помага да го правя.

Дайте име на своя спътник-ангел. Не се замисляйте – скоро ще знаете името му/й със сигурност!

Фара.

От какъв пол е Вашият спътник-ангел – мъжки, женски или е безполов?

Фара е момиче като мен, само че е здравенячка и има хубава руса коса. Може да скъса задника на който и да било мъж, дори и на Мики, ако се наложи. Но аз не ѝ позволявам, защото обичам Мики, въпреки че ако бях на нейно място сигурно щеше да ми се прищява от време на време. Фара не би могла да е мъж, защото ако беше, щеше да се захване да му види сметката на Мики, задето е такъв гадняр. Аз не мога да го спра, защото мъжете не можеш ги спра, когато ги прихванат лудите. Например Мики Нокс.

Мисля си, че може аз да съм неговият ангел. Аз върша сума ти ангелски неща, като например да го защитавам и да му пазя гърба, приспивам го с песни и вероятно той нямаше да е това, което е, ако не беше мойта обич и подкрепа, когато отиде в затвора задето открадна колата на баща ми. Каза ми, че докато бил там, ме сънувал всяка нощ, а аз сънувах, че се нося във въздуха около него и това означава нещо. Също така, преди да ме срещне, той не е можел да се държи добре с никого – дори е убивал малки котенца, а аз намерих и събудих доброто в него, което си е работа на ангел, обзалагам се. Но си мисля, че той си няма нищо подобно на Фара да кръжи във въздуха около него, само мен. Без мен той абсолютно ще се побърка, и е най-добре да го разбереш, гаднярино!

Спираме да вземем малко храна за Мики (пай), тъй че ще прекъсна за малко.

Вярвате ли, че и животните си имат ангели или че самите животни биха могли да се превръщат в ангели?

Да пукна, ако знам.

Ядосвали ли сте се някога на своите ангели?

Снощи значи мъничкият сладък Мики решава, че сме имали нужда от нов заложник, не знам защо, и си хваща някаква кучка от някакво училище и я връзва в ъгъла на стаята и се опитва да ми го вкара и цялата работа е, че я гледа – гадно копеле, аз да не съм сляпа! Тъй че му казах да си се прави на мъничкия сладък Мики колкото си ще, но мен да не закача, и си запалих цигара и си подкарах колата и насмалко щях да го зарежа, ей Богу. Гадно копеле!

И тогава, в оная бензиностанция снощи си мисля: „ха-ха-ха, Мики Нокс, щом ти можеш така, и аз мога, дявол да го вземе. И оная пич, дето работи там, се приближава към мен и като ми казва «Ти си Малъри Нокс, нали?»», започва да ми истерясва. ДОЛНО ГАДНО КОПЕЛЕ!“

Помагали ли са Ви някога ангелите да намерите нещо, което сте загубили?

Мъничкият сладък Мики не го знае, но точно сега вече сме се загубили, след като отбих от главния път, щото зад нас караше щатска полиция. Завих в по-малко пътче, оттам в още по-малко. ЗНАМ, че ще каже, че съм виновна, и ЗНАМ, че изобщо не е прав и че вината е негова. Ние вече се бяхме отклонили от пътя ни, преди да успее да му кажа да завие наляво, но той изобщо не мислеше как да се отървем от полицията и ПАК аз трябваше да го измисля начина, и това ме влудява. АЗ СЪМ ВИНОВНА, че сме се загубили. АЗ СЪМ ВИНОВНА, че се навряхме чак при индианците. АЗ СЪМ ВИНОВНА, задето баща му си пръснал мозъка с ловна карабина, когато той е бил малък.

Ама той застрелял ли се е? Май се чудиш, а? Мъничкият сладък Мики с голяма стара пушка. Ама пък, ако си имах вкъщи мъничка гад като Мики, и аз бих се застреляла.

9.

Настоящата глава е откъс от книгата на Джак Сканети „Родени да умрат“ – непубликуван разказ за събитията, свързани със случая Нокс, написан през времето, предшествашо смъртта му. Всъщност да се каже „неписан“ ще отговаря по-точно на действителното положение – източници в издателството потвърждават, че страниците пристигали там в такава бавна последователност, че се наложило срокът за отпечатването на книгата да бъде удължаван поне три пъти.

Не може да се твърди, че съществува единомислие, що се отнася до причините за закъсненията. Бивш отговорен служител на издателството твърди убедено, че цял парад от утвърдени автори – „негри“ се бил извървял оттам с цел единствено да работят със Сканети, но никой не се задържал в проекта дори и седмица – по свой избор или по принуда. Никой от писателите, чиито имена служителят посочва, не потвърждава или отрича да е бил замесен в проекта, въпреки че Дъг Уъркман, писал за Сканети части от „Суперченге“, признава, че договорот му е забранявал всякакво споменаване на „Родени да умрат“.

„Заглавието обаче е добро, нали? – каза той в телефонно интервю с толкова лукава усмивка, че човек можеше да я долови в слушалката. – Сигурен съм, че ако книга с такова заглавие съществуваше, щеше да е върхът.“

Истината е, че книга с това заглавие съществува, или поне текст в размер от сто и десет страници – информация, потвърдена от двама редактори в издателството. По тяхно мнение, първите страници били класически Сканети, т.е. типичен Джеймс Елрой, ако си послужим с името на действителния им автор. По-нататък стилът ставал все по-трудно разбираем и по-несвързан – колкото по-нарядко пристигали страниците. Единият от редакторите, мъж, дава следното описание на пасаж от текста: „тежки и иронични, нещо като портрет на злото“; колежката му пък помолила да я освободят от участие в проекта, понеже той бил причина за преследващите я кошмари. Но и двамата редактори са единомисни, че цели части от книгата направо били отпечатвани, без да минават през никаква проверка или утвърждаване. Сю Бъргър, издателката на Сканети, отблъсна всички опити да бъде интервюирана, като единственото ѝ изявление беше изпратено по факса и гласеше: „...заплануваното издаване на книга за Мики и Малъри Нокс е отложено. Ненавременната

смърт на Джек Сканети не повлия при вземането на това решение.“

Мрежата, изплетена от отрицания, вероятно би свършила работата си, ако не намирисваше прекалено силно. Изпращането на предварително отпечатани екземпляри на една от главите на книгата от издателя до водещи списания в национален мащаб очевидно целеше да се добие сполучлив първоначален тласък. Информацията от нашите източници навежда на мисълта, че самата Бъргър лично е бабувала на излезлите от печат страници, изнервена от опасността да не издърпа килимчето изпод краката на работодателите си с отлагане на появата на бял свят на творението на читателския любимец. След смъртта на Сканети Бъргър лично се свързва с редакциите на списанията, за да си получи обратно предварително разпратените копия, и естествено търсенето им достигна небивали цифрови измерения, особено след като беше обявено отлагането на отпечатването на книгата. Префинени в литературните си вкусове нийоркчани, които не бяха се докосвали до книга на Сканети по-рано, внезапно запрелистваха въпросната глава, за да добият впечатления за достойнствата ѝ като четиво.

Най-радушно посрещнатата творба на Джек Сканети, както са оказа, беше написана посмъртно.

По силата на специална договореност с издателя препечатваме главата така, както се вмести в нашия разказ. Допуснати са само минимални отклонения от оригиналния текст, единствено с оглед на по-голямата яснота.

Из „Родени да умрат“ от Джек Сканети

Позвъняването беше в осем и четиридесет и пет сутринта. Двайсет минути, шест чаши кафе и половин пакет „Куул“ по-късно влязох в Лас Вегас и зарязах колата на първото попаднало ми място.

Цел: хотел „Мираж“.

Някаква русокоса мацка и мексиканското ѝ гадже били захвърлени в кенефа от динамичното дуо само часове преди да пристигна. Прислужницата от сутрешната смяна помислила, че ги е сварила в интимен момент, когато отворила вратата, но после видяла кръвта.

Моментално целият хотел се изпълнил с ченгета от местния отдел по убийствата. Всички стаи бяха от тях. Бинго! – трупове навсякъде.

Температурата в казиното отбелязваше нормалното си дневно качване. Редица след редица тъпащи, топящи пенсионните си фондове с по четвърт долар в минута. Местенцето си беше доживотен капан за наивници. Силиконови цици, неонов светлини и обещанието за големи,

лесни печалби ги подмамваше вътре; нищо не им сочеше как да се измъкнат.

Двойка местни униформени беше оставена на пост до асансьора на шестнайсетия етаж. И двамата щяха да си ударят главите в тавана, когато вратата на асансьора се отвори и излязох в коридора. Дори на ченге с двайсетгодишен стаж, при това в град като Вегас, можеше да му се разбие нервната система при вида на пакостите, дето „М и М“ ги вършат, като се заиграят.

Показах им картата си и ме пуснаха да мина.

Стаята: оформена с любезното съдействие на урагана Мики. Монети от двайсет и пет цента с кървави петна по тях до крака на леглото. Празни хайнекенки. Отчупен крак от маса. Опъналият петалата е момче на име Чад Бъркхарт. Никакви следи от борба – сигурно е схванал, че му е спукана работата, само че не си е представял точно колко му е изкофтно положението, докато Мик не го е халосал с крака на масата по ларинкса.

Представям си как момченцето е награбило Малъри. На вълни те удрят гняв, и страх. Мики Нокс! Гадно ревниво копеле.

Слизам на етаж единайсет. Не е необходимо мис Уайоминг да ми го съобщи, за да се досетя, че Малъри е претрепала мексиканеца със собствените си ръце. Белези от нокти, телефонен кабел, хватките, с които четиридесет и пет килограмова мадама си служи, за да надвие як мъж. Мики сигурно е бил в ролята на публика, докато тя е изтискала и последната искрица живот от нещастника. Сигурно му се е надървила оная работа, и защо не? Всяка госпожица, способна да убие с голи ръце мъж, два пъти по-тежък от нея, заслужава подобно отдаване на почест.

Успях да поогледам, преди момчетата от лабораторията да приберат креватното бельо.

Калъфката на неговата възглавница: мръсна, мазна коса. Нуждае се от измиване.

Нейната: сладка като мед, ухае на ябълков шампоан.

Мокротото петно на чаршафа беше вече изсъхнало. Производство на малкия Мики, но още повече на малката сладка Малъри. Знаех си, че завинаги ще запомня тази миризма.

Оставих момчетата от мургата да си свършат опаковъчната работа. Телата бяха започнали вече да се подуваат. Що се отнася до мен, аз се връщам на пътя. Към преследването. Ако разполагах с време, щях да слеза в казиното и да погледам реакцията при изнасянето на труповете, просто за веселбата. Щеше ли да е достатъчно това да разкъса магията

на машинките, колкото играчите да отлепят поглед от тях?

Може би. Но може би и не.

Шест минути след пресичане границата на Ню Мексико. Нищо друго освен сухи тръни и скорпиони, с километри. Но миризмата на Мики и Мальри те обгръща плътно отвсякъде.

Те са минали оттук. Преобръщането на червата и пулсирането на кръвта в слепоочията ми никога досега не са ме лъгали. Бум, бум-бум. Ехолотът на Сканети.

Телефонът в колата звъни. На Катрин Гинис ѝ е писнало да си троши главата в Куонтико. Иска да подпали моята.

– Блокади по пътищата са организирани само на половината места, които са ти необходими в Калифорния – казва тя. Чувам я как прелиства. – Могат да се промъкнат, без дори особено да се стараят да избягват опасните за тях заграждения. Трябва да обхванем поне второ- и третокласните пътища.

Дръпвам си бавно и продължително от цигарата – коя ли е по ред? Двайсетата ли?

– Те не са се запътили към Калифорния, Кати.

– Не на мен с тая смрадлива полицейска снизходителност, Сканети. Всяка тяхна следичка показва, че са тръгнали на запад. Ежедневно изминаването от тях разстояние е като по учебник за вманиачени беглеци от закона. Божичко, двајсет и трите трупа съвсем ясно са наредени по линията изток-запад. Не ми казвай, че най-неочаквано са направили обратен завой.

Не мога да твърдя, че мразех Катрин Гинис. По-скоро, при други обстоятелства, бихме могли дори да бъдем приятели. Тя беше звездата в мозъчния капацитет на Куонтико – психоаналитик, харвардски възпитаник, провела сеанси с Гейси, Мансън и половин дузина от той род, за които не сте и чували, и съставила психологическите им портрети. Хора, за които и аз не съм чувал. Аматьори-мераклии, издръпани на сухо от улицата, преди да са успели да убият и веднъж – практическо приложение на имунизационната теория на наказателното право. Трудна за защитаване извън университетската катедра или кабинета.

Но когато са ме питали какво мнение имам за ФБР, а това е ставало, казвал съм им, че за мен ФБР е като да направиш от изчукването на една жена наука. Не отричам, могат да се направят измервания, снимки, записи от събитието; да се изпробва една или друга поза – до стената, в

кола, на легло; да се омотаеш в жици и да изброиш проклетите нервни импулси. Но, в края на краищата, оказва се, че или можеш да чукаш, или не можеш и положението ти няма да се подобри и след сто години клинични изследвания.

Изводът: Катрин Гинис не би могла да залови никои истински професионалист, та дори да се разхожда под носа ѝ. Стопроцентово съм уверен.

Извадих слънчевите си очила. Очите ми започваха да прегарят от непоносимата жегла на Ню Мексико. Докарах го откъм чуруликащи нотки в гласа ми. Ех, Джак, стари чаровнико!

– Блокадите не са подготвени за тях – казах, – защото те не са се насочили натам.

– Ако стигнат до Лос Анжелис или дори до Вали, ще стане жестоко – каза тя. Малко нервно. Поради опитите да накара смотаняк като мен да разбере какво му се обяснява. – Единствената причина за малкия брой на жертвите в Лас Вегас е, че никои не е бил схванат като заплаха. Хората са били прекалено заети да си губят парите, за да им причинят каквито и да било проблеми. Представи си картинката на влизането им в Лос Анжелис. Те са звезди. Влиянието им е неконтролируемо. Всеки ще се опитва да бъде герой; всеки ще иска парченце от Мики и Малъри. А започне ли шоуто, те няма да спрат да убиват, докато не бъдат убити. Градът е Чернобил за серийни убийци. Не можем да рискуваме да го достигнат.

Смачках цигарата си в пепелника, който вече преливаше от фасове.

– Изкарай още сто екипа на пътя. Използвай името ми или каквото там е необходимо – казах.

Тишина. Изненадах я. Мисли си, че е спечелила. Мисли си, че патрулите имат значение.

Блокадите по пътищата не бяха за тях. Блокадите бяха за нейно успокоение. И за господин Еди-кой си от Еди-къде си, който искаше да сложи дъщеричката си да спи с мисълта, че тя е в безопасност. Точно в този момент обаче главата му беше изложена на опасности, идващи от сто различни посоки, и Мик и Мал бяха най-малкият от проблемите му. Кандидати за герои дебнеха на всеки ъгъл. Хорица, живуркали в сивота през последните петдесет години и изведнъж чашата им преляла. Най-голямата опасност от всички: самият господин Еди-кой си. Всеки момент той можеше да се плъзне по наклонената плоскост, да стисне врата на дъщеричката или на жена си, за да се порадва на хъркането ѝ, докато правят любов. На света няма достатъчно полицейски блокади, които да

изловят всичкото зло, притаено в очакване някъде наблизо, витаещо над главите ни. Сезонът за лов на хора беше открит.

Бях само на четири часа зад Мики и Малъри, когато стигнах до закусвалнята „Две вилици“ в околностите на Бътфък, Ню Мексико. Познат декор, но кръвта беше по-прясна от миналия път. Мик и Мал бяха някъде наблизо.

Скорпиони размахват жила край пътя. Спрях до труп, проснат на чакъла пред заведението, с нож между лопатките и ситни парченца стъкло, посипали се върху гърба му. Само една възможност – ножът е бил хвърлен отвътре, натрошил е прозореца и се е забил в гърба на нещастника. Невъзможна траектория.

От друга страна, ставаше дума за Мики Нокс.

Единствен оцелял: Таунсенд, шофьор на камион. Беше забил безизразен поглед пред себе си, докато говореше, сякаш образът на гърмящия през пустинята „Чалънджър“ още не се беше разсеял.

Малъри изсипала в шепата си четвъртдоларовите монети от буркана за благотворителни дарения и ги пуснала в грамофона – слушал й се Робърт Гордън. Започнала змийски танц: дяволица в червени джинси и чортови ботуши.

Ърли Хики, самотен шофьор на камион, който се спирал да ливне по няколко бири два пъти седмично, решил, че има шанс с Малъри. Решил, че всяка сладурана, танцуваща сама, поразголена от кръста нагоре, просто си умира да пояха стария Ърл в кабината на камиона. Таунсънд каза, че не можел да си спомни какво точно е подхвърлил Ърл на Малъри, но то я накарало да спре да танцува.

И да му смачка фасона.

Един-два в ченето. Ърл се смее. Коляно в слабините и той се хваща за топките. Шут в главата и той изхвърча от дансинга. Тряс, върху масата. Тряс, в прозореца.

– Колко секси ти се струвам сега, копеле гадно! – крещи Малъри, заета усърдно да му троши врата. Кетчуп, горчица, Малъри, припвяща си любовни строфи: „Ти си в моя списък на говнари...“ Женски берсерк, изскочил от ада.

Ърл вече не се смее.

Мики Нокс абсолютно невъзмутимо довършва пая и млякото си, прекъсвайки основното си занимание, само за да утрепе приятелчето на Ърл, когато оня се опитва да се намеси. Едно, две, три рязвания с

големия нож. След него готвача – един изстрел в челото, мозъкът му се лепва на стената отзад. После сервитьорката – тя се опитва да се прикрие от куршума зад кафеника. Остава Таунсънд – само него не пращат във Великите ловни полета.

– Когато те попитат кой го е направил, кажи им Мики и Малъри Нокс, чу ли? – казва Малъри.

Те не само изживяваха своята легенда, те я пишеха, за да не се забравя.

Вече знаех, че на Мики и Малъри им изтича времето. Изминаваха все по-малко мили, без определена посока. Гладни вълци, скитащи се из пустинята. Намъкнах се в един евтин мотел и зачаках следващия им удар в компанията на местните момичета и бутилка „Уайлд търки“.

Не ми се наложи да чакам дълго.

Седемнайсетгодишният Джими Люпон се появи на работното си място в „Кемъл Рок Унико“ точно в шест вечерта, с намерението да използва работното си време за подмяна на лагерите на своя „Шевролет Корвет“, модел 68-а година. Задачата беше почти изпълнена към десет часа, когато бедата се отби на бензиностанцията му с желание резервоарът ѝ да се напълни със супер безоловен.

Червен „Додж Чалънджър“. Управляван от Малъри Нокс.

Единствен свидетел е охранителната камера, кацнала високо на прозореца на офиса и описваща широки дъги наляво и надясно. Джими вероятно е знаел за съществуването на камерата; помислил си е колко забавно ще бъде да пусне после касетата на приятелите си и как никоой няма да иска да повярва на историята за дългокраката блондинка в мускулестата кола, която се отбила за зареждане и започнала да му се моли да я изчука върху капака на шевролета. Мислел носле, когато родители-те му заспят да отскочи до „Ла-зет-бой“.

Когато стигнах, заместникът на шерифа вече беше изгледал лентата. Зърнист черно-бял образ, без звук. На човек обаче изобщо не му беше необходимо да е спец по разчитането на устни, за да схване какво се е случило.

Джими Люпон беше намерен с разкопчан цип и куршум в челото. Проснат на паважа. Кръвта му се смесваше с маслото, изтекло от лагерите.

Шевролет беше олигавен. Тюркоазено металиковите люспици на боята миришеше на Малъри. Отворих устата му: между зъбите му

стърчеше косъм от срамни части. Много симпатично момче, сигурно с бая сладурани бе преспал.

Но никоя от тях не му беше постилала толкова твърдо.

Защо обаче Малъри се движеше сама? Къде беше Мики?

Оказа се, че си е играйкал в свой си пясъчник, с друга играчка. Нова заложничка от женски пол, Ели Мейзъл. Пълен боклук от най-долно качество, лика-прилика с Мики. Тя оцеля след нощта в къщата на ужасите „Нокс“. С единия крак в гроба.

Когато я откриха в отводнителния канал под областно шосе N5, лицето ѝ се беше подуло дотолкова, че не можеше да диша през носа. Санитарите от линейката се опитаха да я накарат да запази спокойствие, но това само влоши нещата. Изкълчи едната си ръка в опитите си да се освободи. Тринайсет шева бяха необходими да отстранят последствията, след като ухапа един полицаи.

Борчески дух имаше това момиче. Може би затова оцеля.

Изпуших две цигари, докато я качваха в линейката. Присветна. Една секунда, две секунди, три. Буум. Трещящо известие от Господа, че има вероятност да завали. Знаех, че Малъри е наблизо и също брои. Чувах гласа ѝ.

Какво ставаше с техния любовен роман? Небето не беше единственото, което бушуваше. Мики се беше превърнал в звезда. Като всяка нормална звезда, той искаше светлината му да огрее навсякъде. Касетата с Малъри и детенцето от бензиностанцията: тя е уплашена, уязвима.

Каквато и да беше причината, знаех, че ще започнат да допускат грешки. Много скоро.

Дотук те вече бяха изблъскани към второстепенните пътища. Може би дори още по-лошо – чакъл. Хубавото на пустинята, от гледната точка на един човек на закона, е, че през нея минават малко магистрали. Хвани четири изхода и радиусът пада на сто и петдесет километра. Обръчът се затяга.

За да не се срещнем, те трябваше да навлязат в земите на индианците. Можеха да го направят, но нещо ми нашепваше, че няма да издържат дълго. Нещо, свързано със самата земя, не им се връзваше. Там законите на природата не важат в познатия на тях двамата вид. Имаш усещането, че си наблюдаван, непрекъснато те е страх, че има нещо, което е в състояние да ти извади душицата.

Мики и Мальри започваха да губят скорост. Това място, убеден бях, щеше да унищожи спойката им.

На трийсет километра от Галъп – мъртъв велосипедист на магистралата. Единичен изстрел от движеща се кола. Ярките цветове на „Спандекс“-а са го превърнали в страхотна мишена. Въпреки добрия ориентир и стрелбата си я биваше. Бе лежал на шосето по-малко от час – все по-изкъсо придърпвах конците на мрежата си.

Пръстен, сключен около града, и аз в центъра му.

Никакво съмнение. Мики Нокс, тази вечер ще се срещнеш с Джек Сканети, мръсно!

Вечерта всички служители на закона, работещи западно от Ел Пасо, се струпаха в Галъп. В очакване на повикването. Радиовръзки, плътно покриващи района, настръхнали на постовете си оператори. Някакво си местно произшествие събра за нула време седем полицейски коли. Оръжията прищракваха при зареждането. Евентуално за някой тийнейджър, пуснал касетофона си прекалено високо.

Някой от полиците, оставени на пост в участъка, някой с повече сиво вещество – всеки участък си има такъв, измисли начин всички светофари в града да превключат на червено в случай на скоростно преследване. Само дето не ставаше въпрос за игра на гоненица в екшън. Намирахме се в пустинята Аламо. И на стария Джек Сканети се падаше ролята да се смее последен.

Място не можех да си намеря от вълнение. Всичкото „Уайлд търки“ на света не би могло да ми помогне да се отпусна. Изкарах няколко часа с някакво местно момиче, което намерих в залата за боулинг, но дори и то не можа да намали огъня. Започнах да кръстосвам града като побесняло краставо псе.

Най-накрая паркирах до закусвалнята „Гремпа гранд“.

Два часа кафе, цигари и незначителни разговори. През цялото време бръмченето се усилваше. Все едно че слушаш радиостанция, чийто предавател е развален. Чуват се главно шумове от статичното електричество, разнообразявани тук-там с някой музикален пробив.

Колкото повече се приближавах, толкова повече музика чувах.

Гинис се обади от колата си. Имаше да изгълта още триста километра. Не бяхме на едно мнение по въпроса за запазване на правата им; каза, че престъпниците щели да го сметнат за възможно спасително

убежище от закона. „Нищо не е в състояние да ги защити тази вечер“, исках да ѝ кажа. Не и от мен. Тази вечер никой не може да се изправи насреща ми. Изведнъж го почувствах.

Радиото най-сетне, включи на честота, бръмченето достигна максимума си. Измъкнах се от сепарето. Сграбчих телефона и замръзнах до него в продължение поне на десет секунди, без да смея да дишам. Пръстът ми барабанеше по масата. Не можех да се овладеея. Огледах се – всичко живо в закусвалнята ме зяпаше, сякаш бях чернилка, на която са ѝ избили чивиите.

Сенките им падаха върху стената. Всички хвърлят сенки върху стената. В средата на помещението виси лампа и лъчът ѝ се върти в кръг, като фар. Зад него се местят сенките на преминаващите.

Само дете никой освен мен не вижда светлината.

После съзирам задното сепаре. Той мести ръце пред лицето си. Наблюдава как сянката им пада върху очите му. Той също вижда светлината. Но никой друг. Бързо го оглеждам – на четиридесет, оплешивяващ, облечен в скапана тениска с Мики и Малъри. Отклонява поглед от светлината, извиква към мен. Не мога да разбера какво вика. Но знам, че е време да тръгвам.

Появи се и моята сянка.

Карам и не го осъзнавам. Не си спомням кога съм запалил колата, кога съм излязъл от паркинга. Просто карам. Състоянието ми се подобрява. Ще се оправя. Не мога да направя разлика между Галъп и Египет, но поне улиците са прави и празни.

Успявам да сортирам материала, постъпил в главата ми. Звукът е пуснат докрай, във всеки смисъл на думата. Не мога да го намаля. Не мога да се абстрахирам от него. Намирах се в центъра на паяжината, точно където се бях инсталирал. А сега някой се беше намъкнал в капана ми.

Намирах ги, без да го осъзнавам. Движейки се по тяхната нишка. Повикването дойде по радиото – някой бе натиснал бутона на алармата на „Хейуърт“ 1500. Денонощна аптека „Наркотична зона“. Без майтап.

Бях там, преди още да съм го разбрал. Беззвучно оперно представление с участници в черно и бяло, насочени оръжия и мигащи светлини. Полукръг около единствения вход. Извадих пистолета си в движение. Сигурно щях направо да се втурна с изстрели към аптеката, но някой ми пхна мегафон в ръката. Но преди да успея да кажа и дума...

Малъри Нокс. Препъна се на излизане през автоматичната врата. Кожата ѝ – девет нюанса по-бледа от бялото. Забеляза ченгетата, но беше твърде късно. Не хора, а подивели кучета. Накачулиха ѝ се като мухи на лайно. Петима се замяха заедно с нея по паважа, а тя продължаваше да рита като побесняла котка.

Завлякох я до вратата, а тя не преставаше и за секунда да се дере като някакъв зъл дух: „Избий ги сичките, избий ги сичките!“

Извадих ножа си и я обхванах през голия корем, пръстите ми стиснаха колана ѝ и го извъртях. Отстрани може да е изглеждало, че само ѝ помагам да пази равновесие. Заблуда.

– Майната ти! – Изплю се в лицето ми. Беше позеленяла от отрова на змията, дето я е ухапала, чак глезените ѝ се бяха подули, но все още можеше да смачка мъж, два пъти по-голям от нея.

Не и мен. В мегафона: „Мики Нокс! Тук е Джек Сканети и съпругата ти е при мен!“ Наоколо ченгетата щракаха с пушките си. Прицелваха се. „Ще я нарежа цялата, ако не се предадеш. Ще го направя! Ще ѝ отрежа циците, Мики!“

Отвърте, Мики: „Ще ѝ купя силиконови импланти, Сканети!“ Не му вярвах. Беше уплашен.

– Не излизай, бебчо! – извика Малъри и захапа ръката ми.

– Ще я нарежа! – извиках аз. Не го мислех. Не възнамерявах да го направя. Но ножът се плъзна по ребрата ѝ. Кръвта ѝ потече.

Вътре Мики беше приклеknал зад щанда, за прикритие. Нямахше къде да бяга. Някаква част от мен го съжали – единственото нещо, за което му пукаше, се намираще в ръцете ми, невъзможно за достигане.

– Добре, излизам! – извика Мики. Хвърли на земята пистолета си, вдигна ръце. Ченгетата го заграждат. Не подценявайте Мики Нокс, тъпи копелета такива, искам да им извикам и... не ми се удава да осъществя доброто си намерение. Светкавичен като гърмяща змия, той вече е избол нечие око.

Искат да го убият. Надушват кръвта на убитите от него полицаи. Но на сцената се подвизава японски телевизионен екип – не искам да превърна тоя копелдак в новия Родни Кинг⁸. Освен това той е мой.

Удрят го с ток направо по голата кожа под рокерското яке. Хвърчат искри. Третото раздрусване го сваля на земята. И тогава всеки обтегнат нерв в целия полицейски контингент на Ню Мексико изпразва заряда си

8. Чернокож младеж, убит от полицаи и станал причина за масови безредици на расистка основа в Лос Анжелис. – Б.пр.

върху тялото му. Палки. Тежки подковани ботуши. Оставиха го с два-найсет строшени ребра и сътресение на мозъка.

Мальри отнесе своята порция от пердаха и писъците ѝ прорязваха небесата, докато просто не ѝ остана глас да вика. Боецът в нея беше пречупен. Поведоха я към колата. Само си припяваше с нисък, дрезгав глас старото парче на Нанси Синатра „Тези ботуши са направени за ходене“.

10.

Тълпата пред съдебната палата на окръг Кук започна да се събира в дъжда от три и половина сутринта. Чакаше се пристигането на Мики и Малъри Нокс.

Местата в съдебната зала бяха разпределени чрез лотария, като представителите на пресата получиха шейсет от общо седемдесет и петте. В съответствие с наскоро излязлото тълкувателно решение на Върховния съд, в смисъл че средният американски гражданин има правото лично да присъства при провеждането на съдебни процедури – ход, насочен към ограничаване на засилващото се влияние на съдебния телевизионен канал, остатъкът от местата беше любезно предоставен на широката общественост. С оглед да представят съответстващи на изискванията кандидатури, за да участват в лотарията, заинтересуваните граждани трябваше да се явят лично в регистратурата на общината поне четири седмици предварително и да попълнят формуляр „Ди Ар – 47“ в три екземпляра, представяйки едновременно валидно лично и адресно удостоверение. През трите години от въвеждането на тази система най-големият брой заявления, прегледани и заведени от шейсетгодишната Долорес Макгайвър, беше 239 – по повод на широко отразяваното убийство на Бъфи Хамстед – лице с видно обществено положение.

За процеса Нокс съответното число се оказа три хиляди седемстотин осемдесет и две. Долорес Макгайвър без много шум подаде молбата си за пенсиониране.

Отначало полицията се опита да разпръсне зяпачите, но към седем сутринта беше принудена да издигне барикади, за да възпира събралите се по нейна преценка пет хиляди души. Тълпата всъщност беше портрет на съвременна Америка, а най-зрелищната част от него бяха почитателите на Мики и Малъри, „поколението на брадвата“ – според етикета, избран за тях от списание „Дитейлс“. На възраст от четиринайсет до тридесет години, в субкултура ги обединяваше само външният вид и общото настроение. За жените – впити в ханша дънки и блузи без ръкави и без гръб, плюс изличаващи се татуировки, поставени старателно на съответното място. Първата вълна подражателки беше с изрусени коси, но тези, които търсеха пълно сливане с любимия образ, се насочиха към перуките, чиято цена, под смазващия напор на търсенето, скочи до седемстотин долара. На мъжете се предоставяше по-голям избор по

отношение на облеклото, въпреки че без подходящата физика нахаканите моторджии често се превръщаха в мили пухчовци. Истинските вярващи възприеха напълно легендата, че Мики носи бельото на съпругата си; есенната колекция на Калвин Клайн улови посоката на модното увлечение и засенчи конкуренцията с първата си рекламна поява.

Хората, неразполагачи с подходящо тяло или неизгарящи от желание да се превъплътят в идолите си, се ползуваха от услугите на фланелковата индустрия. Моделите, демонстрирани пред съдебната сграда, включваха:

– нелицензирана рисунка на Мики Маус с подивял поглед и пистолет в ръка; надпис – ЗАЩО? ЗАЩОТО ТЕ МРАЗЯ!

– кадър от култовия филм „Суперубийци“, японска анимационна продукция, в който участваха гротескно мускулестият Мики и възбуждащата диви сексуални апетити Малъри; – пародийна реклама за филм със заглавие „Умри!“

– имитация на картина на Рой Лихтенщайн; Малъри, вдигнала гигантски револвер; от устата ѝ, заградени в балонче, излизат думите: НЕ, МАМО! ТИ ИЗХВЪРЛИ БОКЛУКА!!

– черно-бяла мишена; на гърба е написано: УБИЙ МЕ СЕГА.

В настоящия момент шоуто „Американски мании“ неоспоримо окупираше първото място в таблоидните класации и Уейн беше замолен от компанията си да отрази събитието в сутрешното предаване, но отговорът му беше „не“. Всъщност точните му думи (според един от вътрешните хора, претендиращ да е подслушал разговора) гласели: „Дори да бях най-големият тъпак на света, нямаше да кажа и две думички за това разстройващо пикочоотделянето ми шоу“. Компанията би отбой – често ѝ се случваше тия дни, когато имаше насреща си Уейн, и му обеща прозорец в десет и половина за обобщение на събитията през деня.

Пробивайки си път през тълпата, той зае мястото си пред камерата. Провери състоянието на зъбите и косата си в огледалцето на Джули, стисна носа си и изля гамата, за да разгрее гласните си струни, после запръхтя като кон, за да се отпуснат устните му. Скот, операторът, комуто се беше налагало да чисти лещите на обектива от слюнките на Уейн толкова пъти, че не искаше да си го припомня, бързо обърна работния си инструмент в друга посока.

– Днес е денят, в който ще направя промяна – каза Уейн, адресирайки думите си към Скот, или може би към Джули, но забол поглед в

камерата, която вече записваше. – От днес нататък повече никакво лицемерие, край на несправедливото оценяване на едни по действията им, а на други – по бездействието. Господи, никога вече! Заявявам, че съм роден свободен и ще умра свободен. Ще живея живота си, както аз си избира да го живея. Ще обичам, когато си избира да обичам. Свободно и без оглед на последствията. Свободен! Свободен! Свободен! Никога вече няма да успеят да ме ограничават, никога!

– Уейн, ти да не си педал? – попита Скот.

– Не! Аз съм жив! И съм го натопорчил! Дай ми целувка, Джули. – Той лепна лигите си на бузата ѝ, а тя ги избърса с крайчето на бележника си. – Запомни и съхрани това на лента, Скот: днес е денят, в който Уейн Гейл престана да се слага. Ще го включим в шоуто. Честност, човещина. Все едно виждаш Опра, която се къгне, че наистина е свалила килограми. Ще искат да ме чукат! Най-редовно!

Джули тъкмо се канеше да си потърси убежище от словоизлиянието, когато внезапно тълпата се раздвижи и я сплеска върху Уейн и Скот. С пуснати сирени две полицейски коли ескортираха обикновен кафяв седан, първата появила се кола в този ден.

Осемнайсетгодишната Грейс Мълбъри беше единствената оцеляла от „клането на спящото парти“, с Мики и Малъри в главните роли, и най-важният свидетел на обвинението. Въпреки невъобразимото количество веществени доказателства и фотоматериал, документиращ проведеното разследване, областният прокурор Уанда Бисбинг чувстваше, че ще се нуждае от въздействието на гласа на жертва, описващ ужаса на атаката на двамата Нокс, а Грейс беше единственият оцелял, желаещ да даде показания, след като изтече информация, че Мики Нокс шял сам да се защитава в съда. Щеше да ѝ се наложи да застане лице в лице с него на кръстосан разпит.

(Всъщност по-късно беше установено, че ентузиазираният почитател на марка „Додж“ Рандъл Кревниц, единственият оцелял от масовото унищожение в „Канкакий Соник“, също е изявил желание да свидетелства. Въпреки това, след няколко срещи с момчето, Бисбинг извади името му от списъка си, защото евентуалните му показания щяха да звучат като оправдание за убийствата.)

За отбелязване е, че Грейс Мълбъри беше идеалният свидетел. Хубавка, методистка, най-обикновено момиче, преживяло неопишуемо мъчение.

Всичко беше започнало по-малко от половин час след кръвопролитие в „Соник“, когато Грейс и най-добрата ѝ приятелка, Кейти Хойл,

се завърнаха в къщата на семейство Мълбъри, натоварени с кока-кола и чийзбъргъри. Брат й Тим и пет други приятели изнасяха навън спалните чували, а във видеото се превърташе „Шоуто на ужасите на Роки“. Готвеха се за цяла нощ лудуване.

До появата на Мики и Малъри на партито и подлагането му на изстребление.

– Госпожице Мълбъри, боите ли се да свидетелствате срещу Мики Нокс? – попита един репортер, натикал микрофона в лицето й.

– Бяхте ли свидетел на убийствата на приятелите ви? попита друг репортер.

– Той изнасили ли ви?

– Намирате ли Мики за привлекателен?

– Ще приемете ли предложението на Си Би Ес?

Кимаше на задалите въпроси, но не отговаряше. Уанда Бисбинг се държеше плътно до нея, страхувайки се, че момичето ще омекне под напора на медиите. Иззад полицейския кордон долитаха крясъците на почитателите на Мики и Малъри: „Пречукайте кучката!“, „Предателка!“ и „Трябваше да пукнеш, курво мръсна!“

Уанда се надяваше, че Грейс не ги чува. Уейн успя да се пробие път през полицейската верига и постави микрофона си пред устата на Грейс.

– Какво е чувството да си единствен оцелял в царството на ужаса на Мики и Малъри? – каза той, нарочно подчертавайки австралийския си носов изговор в края на въпроса.

– Нормално – каза тя уплашено. Уейн се надяваше на повече словоохотливост, но полицаяте я отнесоха нагоре по стълбите, където не можеше да я достигне.

Много важно. Беше пристигнала главната атракция. Уейн почувства вълнението на тълпата точно когато Грейс изчезна през вратите на съда. Обърна се и видя как до стъпалата пред съдебната сграда спира бронирана полицейска камионетка.

Надигна се приветствено „Обичаме Мики! Обичаме Малъри!“ Контингентът на почитателите започна да хвърля бонбони „М и М“ високо във въздуха, както се прави по сватбите при появата на брачната двойка след края на церемонията. Бонбоненият дъжд се стичаше във всички цветове освен кафяво – легендата твърдеше, че Мики мрази кафявото.

Ченгетата с мегафони заповядаха на тълпата да се отдръпне и да не хвърля нищо. Кльошова второкурсничка от Северозападния университет извика: „Мачкайте прасетата!“ с пълния капацитет на почернелите си от катран на „Малборо“ дробове, но откликът беше краткотраен и

незначителен – не ѝ се удаде да застане начело на бунт. В резултат беше арестувана и родителите ѝ я лишиха от златната ѝ кредитна карта.

Докато отключваше вратите на камионетката, сержант Джордж Кипкиц се почувства обхванат от паника. Вратата се хлъзна встрани и зад нея се показаха Мики и Малъри, оковани отделно един от друг – белезници, свързани с вериги на кръста, а веригите – с окови на краката. Невъзможно би им било да стигнат докъдето и да е, придвижвайки се пеша, при положение че крачката им беше ограничена точно на четиридесет сантиметра. Дори и при тази им невъзможност отделна верига, минаваща през белезниците и веригите на кръста, привързваше всеки от двамата към четирима полицаи в някакво стоманено подобие на паяжина. За да избягат, щеше да им се наложи да извършат нови осем убийства.

„Не е невъзможно – помисли си Кипкиц, докато охраната се привързваше към двамата подсъдими. – Всичко е възможно, когато са набъркани Мики и Малъри Нокс.“

Въпреки веригите Мики успя да помаха царствено на тълпата, сякаш се намираше пред публиката в телевизионно студио. Ентузиазмът на почитателите му се покачи осезаемо.

– Обичаме те, Мики! – извикаха набита четиридесетгодишна жена и пубертетната ѝ дъщеря, носеща плакат с призива „УБИЙ МЕ, МИКИ“. Майката беше облякла тениска с надпис „МИКИ МЕ НАКАРА ДА ГО НАПРАВЯ“.

– Малъри, искам да те чукам! – изтръгна се от член на националната студентска асоциация „Пи Кай“, докато помагаша на госпожа Нокс да се измъкне от камионетката. Гарвановочерната ѝ коса беше отрязана съвсем късо.

– Добре, да ти го начукам! – извика тя в отговор с широка дяволита усмивка. Тълпата жадно попи думите ѝ.

Тоуни Мур оправи кичурите на момчешката си прическа и запита Мики съжалява ли за нещо.

– Да, винаги съм съжалявал, че не остана време да се погрижа за старата ми учителка по история госпожица Бейнбридж. Гадната дърта кучка не става за нищо и не заслужава да живее. – Той поднесе отговора си усмихнат, сякаш очакваше всеки момент да прозвучи смехът на публиката.

Чък Уотсън от „Дабълю Джи Ен Нюз“ зададе въпрос:

– Малъри, ако имаше възможност да изживееш всичко отново, би ли извършила нещо различно?

– Щях да убия всички съдебни заседатели, щях да убия и теб, и теб – щях да избия всички ви!

– Какво е любимото ти занимание през свободното време, Мики?

– Искаш да кажеш, като изключим това, в което ме обвиняват? –

Натискът на тълпата изблъска кордона до серийния убиец въпреки усилията на полицаите да овладеят положението. Няколко репортери съумяха някак си да се разсмеят. Голям веселяк беше тоя Мики Нокс, наистина. – Ами, гледането на телевизия.

Всички попитаха в един глас:

– Кое е любимото ти шоу?

– „Въоръженият се отправя на път“.

Заобикаляйки тълпата с финален спринт, Уейн успя да се включи в дружеския разговор с последния въпрос:

– Мики Нокс. Имаш ли да кажеш нещо на американския народ?

Мики спря и погледна от упор в камерата.

– Нищичко още не сте видели.

Разпитът на свидетелката същия ден започна с обилно напоен със сълзи разказ за „рейда на къщата“, оставил след себе си седем трупа – брат й и шест от най-добрите й приятели.

Тя говореше с преиспирани, премерени изречения, предлагайки описание на благотворителната дейност на приятелката си Пам в местната болница и гордостта, която тя самата изпитала, когато брат й Тим бил приет в Принстън и щял да започне обучението си през есента.

Уанда Бисбинг направляваше показанията й с любезни думи и мили усмивки. Всичко това беше репетирано през последните две седмици; Грейс беше включила в подготовката си синонимния речник на мъртвия си брат, изваждайки от него езикови единици, близки по смисъл на думата „обикновен“, за да изгради чрез тях картината на пред-Ноксовия период от живота си.

„...дните си течеха спокойно...“

„...обичайната отегчителна неделна вечер...“

„...по типичния начин за Тим...“

„...средния тип къща-ранчо...“

„...най-често срещания вид резе, нищо особено...“

Когато описваше шума, накарал я да се залепи за прозореца онази нощ: „най-шумната и най-грозна кола, която съм виждала“. Погледът й се премести върху Мики Нокс, който я наблюдаваше през очилата си с

метални рамки, прегърбен на стола си. С щампата на копринената си вратовръзка и евтиния си костюм изглеждаше като изтипосан за реклама на герой на Мики Рурк.

Мики не сваляше очи от нея и по време на даването на показанията тънката усмивка не слизаше от устните му. Като че ли отделно от тялото му, дясната ръка превърташе непрекъснато някакъв молив, изстрелвайки гумичката нагоре. Острият край се удряше леко в масата и произвеждаше непрекъснат звук в тихата съдебна зала – като вода, капеща от незатегнат кран на чешма в унесена в сън къща. Достатъчно, за да наруши концентрацията на свидетелката.

– Беше кабриолет, „Форд“ може би – припомняше си Грейс. – Казах на брат ми Тим, че... ъ-ъ... има някой, хора пред къщата, хора, които не познавам и... ъ-ъ... дали не е поканил и някой друг. Защото знаех, че те не са отгук, нямаха такъв вид, не, нямаха.

Тя запревърта пръстена с емблемата на университетския футболен отбор. Принадлежал навремето на Тим. Свален от ръката му преди санитарите да отнесат трупа. Беше всичко, останало ѝ от него, заедно със спомена за живота му и толкова ненавременната му смърт.

Мики Нокс сигурно забеляза това. Той се приведе напред в стола си, без да прекъсва и за момент контакта с очи, опитвайки се да я притесни и забърка.

Но решителността на Грейс не можеше да бъде разбита с трикове.

– Господин Нокс, Мики, се приближи по пътеката до входната врата, покрай хвойновите храсти и си подсвиркваше нещо. После натисна звънеца...

Бисбинг застана между Грейс и Мики, разрушвайки хипнотичната им връзка. Грейс рязко отмести поглед, сякаш излезе от силно вцепенение. Тя протегна врат, за да зърне хипнотизатора си, но прокурорката ѝ посочи е пръст съдебните заседатели и отклони вниманието ѝ натам.

Седнала до съпруга си на скамейката на защитата, Малъри Нокс вдигна поглед само когато името ѝ беше споменато в краткото, но съдържателно описание на смъртта на лидерката на агитка Анди Чайлдрес, в резултат на използването на прахосмукачка не по предназначението ѝ. През останалата част от времето вниманието ѝ беше погълнато от покриването на жълти листа хартия с драсканици. Събрани по-късно като доказателствен материал, рисунките показваха наличието на артистични заложби и впечатляващо разнообразие на творчески идеи.

Детектив Джек Сканети седеше на третия ред, но нервите му бяха опънати и не го съдржаше на едно място. Очите му шареха из залата, но

непрекъснато се връщаха към стройната фигура на Малъри, опипваха извивките ѝ отгоре надолу, дългите ръце, извършващи резки движения над масата, устните, на сантиметри от хартията. Свидетелските му показания не бяха предвидени за този ден, а присъствието му единствено с цел да демонстрира образа на всеамериканското суперченге го изнервяше.

Джак Сканети имаше нужда от цигара и му се пикаеше.

Мелвин Дефорест се бореше със заялата машинка за тоалетна хартия в последната кабинка от дългата редица в тоалетната на съдебната палата на окръг Кук, когато до слуха му достигна звукът от отварянето на вратата, съпроводен с подсвиркване.

Пойната птичка беше Джак Сканети, който се поздрави с находката си от дузина току-що изчистени писоари. Докато природата си взимаше своето, той запали цигара въпреки наличието на многобройни нагледни материали, забраняващи въпросното занимание.

Вратата се отвори повторно. Този път „беше мъж на около четирийсет години, оплешивяващ, но иначе съвсем обикновен, откъдето и да го погледнеш“ (из спомените на Дефорест).

– Ти си Джак Сканети, нали? – обърна се новопоявеният се към суперченгето.

Джак дръпна нагоре ципа си и се изпъчи.

– Аз съм. Обзалагам се, че си чел книгите ми, а?

– Изобщо не съм и чувал за тях – каза непознатият. – Но видях снимката ти по телевизията. Ти беше, когато заловиха Мики и Малъри.

– Аз бях човекът, който осъществи шибаното им залавяне, – каза Сканети, отиде до мивките и хвърли цигарата си в течащата вода. – Може би на твоето малко телевизорче да не се е видяло добре.

Мъжът се присъедини към Сканети на мивките и изми ръцете си в мълчание.

– Можеш да питаш когото си щещ, аз ги хванах – каза Сканети. Залитайки леко, той изчука нова цигара от пакета и я пъкна в устата си. Прерови джобовете си за кибрита, но не можа да го открие.

– Не ме ли позна? – попита мъжът, застанал съвсем неподвижно. – Много хора не могат да ме познаят без картата ми на „Америкън експрес“.

– Ресторантът – каза Сканети. – Ти беше в ресторанта в Галъп, когато...

– Правилно – каза мъжът. – И двамата бяхме там. И двамата го видяхме. Аз го нарекох Наблюдателната кула. Ти си единственият освен мен, за когото знам, че го е видял.

– Кой по дяволите си ти? И какво правиш тук?

– Името ми е Оуен, Джек. Оуен Трафт. – Мъжът се усмихна. – Аз съм един загрижен гражданин.

Внезапно от съдебната зала се надигна шумотевица. „Беше толкова силна, че се чу и през стените“ (из показанията на Дефорест).

– Какво, по дяволите... – почна Сканети и за миг обърна гръб на ниския човечец.

Дефорест тъкмо си бе свършил работата и излезе от кабинката. Пред очите му се разкри гледката на удивения Джек Сканети, обикалящ и надничаш из цялата тоалетна.

– Видя ли един дребосък... – започна, но не довърши въпроса си Сканети, защото усети колко глупаво прозвуча. Така че формулира следващия си въпрос по-конкретно:

– Тоя лайнарник има ли друг изход, освен входната врата?

– Не, господине, само входната врата – отвърна Дефорест.

Сканети потърка веждата си, сякаш се опитваше да масажира обърканата си представа за реалността, и възкликна:

– Ама тоя мъничък олигофрен, той беше точно ей там!

„Имаше вид, сякаш се пробужда от шок – разказва Дефорест. – И тогава разбрах защо. Огледах се за дребосъка, а него го нямаше никакъв. Все едно бе пропаднал вдън земя.“

Сканети вдигна безпомощно рамене, както правят всички хора, изправени пред мистерия, която никога няма да бъде разгадана. После излезе от тоалетната и тръгна към съдебната зала.

Където Мики Нокс се канеше да поеме щафетата.

11.

Бученето, което Сканети беше дочул от съдебната зала, избухна в галерията, когато съдията Бърт Стайнсма, шейсет и пет годишният доайен на областната съдебна система, произнесе думите:

– Свидетелката е на ваше разположение за задаване на въпроси, господин Нокс.

Мики Нокс прехвърли единия си крак през облегалката на стола и се изправи – движение, напомнящо слизането от кон. Ездаческата тема намери продължение и в следващите му жестове – пристягането на колана и изритването на пода с върха на единия от каубойските му ботуши.

– Разкажи им играта, бебчо – изгука Малъри. Мики повдигна учтиво невидимата си каубойска шапка към нея и прекара пръсти по периферията ѝ. Няколко сеирджии се изсмяха на представлението му и Мики ги дари с усмивка. Шоу-бизнес.

Стайнсма надигна чукчето си, но не удари по масата.

– Господин Нокс, ще се включите ли в кръстосания разпит?

– Такова е намерението ми, сър.

Мики хвърли поглед към секретарката на съда, отпусната лениво до пишещата машина.

– Длъжна ли е тя да записва всичко, казано от мен? – попита той. Тракането на машината дойде вместо отговор.

Мики се усмихна, обърнат с гръб към Малъри, която възобнови заниманията си с листата.

– Анкей ойей ийкспей игпей атинлей.

Секретарката се опита да възпроизведе чутото, но пръстите ѝ се оплетоха.

– Господин Нокс! – изръмжа Стайнсма.

– На езика на навахите това означава „Аз съм курва“.

Малъри се засмя, без да вдига поглед от листа. Мики огледа местата на публиката за почитатели – залата се пръскаше от тях.

– Веднага започвайте с въпросите си или ще ви наложа наказание за обида на съда.

Мики рязко се изправи и разтърси рамене.

– Да, сър, приежете извиненията ми.

Мики духна в шепа и докосна косата си, влизайки в кожата на

звезда, от сериозните: усмивка на победител и вгльбеност. Бавно се приближи до свидетелката и заговори. Говореше бавно и спокойно, уличният жаргон почти липсваше.

– Много впечатляваща история ни разказахте, госпожице Мълбъри.

– За вас, може би.

– Грейс... Надявам се, че нямате нищо против да ви наричам Грейс.

Тя го погледна право в очите, попаднала във водовъртежа на спомена. Той се беше обърнал по абсолютно същия начин към нея по-рано, разчитайки името ѝ от наградите, получени на състезания по езда и наредени върху полицата на камината. Тогава тя лежеше овързана на килима, найлоновото въже се впиваше в голите ѝ крака, а докато разговаряше с нея, той едновременно прерязваше гърлото на приятелката ѝ от детинство Пам Рипли.

– Грейс? – обади се той. Тя изплува от спомените си.

– Ъ-ъ... да?

– Бих искал да ти задам няколко въпроса, свързани с убийството на брат ти Тим, ако имаш сили да говориш за това. Вие двамата разбирахте ли се, Грейс?

– Повече или по-малко.

– Повече или по-малко... И какво точно би трябвало да значи това?

– Ами той беше по-голям – каза Грейс, овладявайки се, след като събра смелост да гледа Мики в очите и да отговаря на въпросите му. – Докато растяхме, имаше периоди, в които чудесно можехме да живеем един без друг. Но когато ставаше дума за важни неща, бяхме близки.

– Бих желал да поговорим за способностите на Тим в областта на бойните изкуства – каза Мики. – От колко време се занимаваше с тях?

– Започна в седми клас, това означава в продължение на девет години, до смъртта му – каза тя, несигурна какво цели Мики.

– И какъв цвят беше коланът на Тим?

– Стилът, който Тим овладяваше, нямаше такива атрибути.

Уанда Бисбинг слушаше внимателно, седнала зад масата на обвинителя. Не бяха се упражнявали над никакви въпроси, свързани с бойните изкуства на Тим – подобно обстоятелство за пръв път се довеждаше до знанието ѝ.

Сякаш разчел мислите на прокурорката, Мики се извъртя към нея.

– Никакви колани, така ли? Добре тогава, Грейс, би ли могла да ни кажеш какъв точно стил изучаваше брат ти?

– Обучаваше се в няколко стила, но любимият му беше Джийт Кун До.

– Джийт Кун До... Ами, аз попрочетох разни неща за тази разновидност и научих, че Джийт Кун До е стил, развит от Брус Лий. Известно ли ти беше това?

– Да точно, по тази причина го изучавах и Тим. Защото е стилът на Брус Лий.

Мики направи няколко крачки и спря до секретарката на съда, която притеснена от толкова близкото му присъствие, се пообърка в напечатването на последното изречение на Грейс. Той се наведе до ухото ѝ и прошепна:

– Спокойно, аз все още те обичам.

– Господин Нокс, не разговаряйте с нея – реагира веднага Стайнсма.

Мики не се впечатли от предупреждението.

– Малъри винаги е била моята Барбарела, но ти пък би могла да бъдеш нашата кралица-лесбийка.

Стайнсма удари три пъти с чукчето. Мики се завъртя на пета, закова поглед в Грейс и продължи с тон, сякаш в диалога им не бе имало никакво прекъсване.

– Мисля, че няма да преувелича, ако кажа, че всеки, изучавал стила, развит от Брус Лий – евентуално най-великия в историята на бойните изкуства, та който и да е изучавал го цели девет години – ами че такова приятел че би могло да се защитава. Не би ли се изразила и ти по същия начин, що се отнася до Тим, Грейс?

– Да, така е – каза Грейс.

– Не би ли могло да се каже, без преувеличение, че ръцете и краката на Тим биха могли да заместят използването на оръжия от рода на пистолети и ножове? Прав ли съм?

– Да, прав сте – каза Грейс.

– Въпреки това в показанията си, дадени преди малко, ти твърдиш, че Тим ме е ритнал четири пъти в главата – каза Мики, придружавайки думите си с онагледяващи удари на собствената си ръка по главата. – И че колкото и да са били оттренирани тези удари с крак, те почти не са имали ефект.

Грейс не направи никакъв коментар.

– И след като съм понесъл четири удара в главата, сякаш съм Супермен, съм вдигнал от земята Тим Мълбъри с деветгодишната му практика в Джийт Кун До и съм го запратил в другия край на стаята.

Тя пак замълча, отчасти защото въпрос не бе зададен, отчасти защото току-що казаното беше чиста истина. Невъзможно бе да си

представиш, че който и да е би се справил с Тим, а ето, че Мики Нокс го беше направил.

Мики измина бавно разстоянието до масата с веществените доказателства и вдигна ръка над събраните най-разнообразни артикули. Всички в залата следяха движенията му със зяпнали уста. Изборът му се окажа един нож.

Кървавият нож, използван за убийството на Тим Мълбъри.

– Тогава аз взех този нож...

Мики се насочи към Грейс, поставяйки пръст на острието, в болезнена за свидетелката пантомима.

– Взех този нож и се отдадох на транжирането на твоя брат. И твоят брат, чиито ръце са смъртоносни оръжия...

– Протестирам! – извика Бисбинг и скочи, невярваща, че Стайнсма допуска тази трагикомедия. – Защитата заплашва свидетелката с оръдието на убийството.

– ...е бил почти или напълно беззащитен... – продължи Мики, скъсвайки разстоянието.

– Протестът се поддържа – намеси се Стайнсма, осъзнал изведнъж опасността, вмъкнала се в съдебната му зала. – Господин Нокс, оставете ножа на масата.

Грейс не се поддаваше на заплахи.

– Не знам как го направихте, но го направихте!

– Господин Нокс! Ножът! – изкрещя Стайнсма и махна на разсилния, който даде сигнал на охраната.

Мики се спря и подуши ножа.

– Все още мъничко намирисва на Тими – каза той, преди да го върне на масата. После взе отново молива си.

– А сега, Грейс, как си представяш нормално човешко създание да е в състояние да извърши подобно нещо?

– Не знам! – изпищя тя, изненадана от себе си.

– Е, не мога да повярвам на това, което чувам, Грейс – каза Мики, сякаш се вглеждаше в психиката ѝ от тъгъл, видим само за него. – Аз мисля, че имаш определено мнение за начина, по който съм съумял да извърша описаните от теб неща. Ето, пак ще те попитам. И ще ти напомня, че говориш под клетва.

При последните думи Мики застана пред Грейс като събра и стовари пълната мощ на излъчването си върху бедното, младо и неопитно момиче. Отново се започна бавното ритмично „туп-туп-туп“ на гумичката на молива, удряща се в махагона на преградата с единствена цел да

изнерви стоящата зад нея.

– По ваше мнение, госпожице Мълбъри, как е възможно да убия брат ви Тим Мълбъри по описания начин?

Грейс, която пак беше започнала да върти пръстена на брат си, погледна Мики в очите. Сякаш нещо умираше в нея.

– Ти не си човек. – Устните ѝ се изкривиха смешно, когато го признаеше, но видът ѝ не би могъл да бъде по-сериозен. Беше съумяла да се сдържи досега, но сълзите ѝ изведнъж рухнаха. – Много мислих за това. И обяснението, до което можах да стигна, е, че в теб няма нищо човешко... Не знам дали си вампир или самият дявол, или чудовище, или киборг, но ти определено не си човек!

– Благодаря ти, Грейс. – Мики изглеждаше толкова доволен от отговора ѝ, сякаш и сам не би могъл да съчини по-добър. – Имам само още един въпрос.

– Какъв? – попита Грейс с облекчението на човек, видял края на мъченията си.

– Вярваш ли в съдбата?

– Какво? – Объркването на Грейс беше очевидно.

– Вярваш ли, че ти се дава избор кога да си отидеш от тоя свят?

Уанда Бисбинг не можеше да издържа повече.

– Протестирам, ваша чест! Какво общо има това с Грейс Мълбъри?

– Искаш да знаеш какво общо има това с Грейс Мълбъри ли, госпожице Протест? – каза Мики, обръщайки се към Бисбинг. – Ще ти кажа какво общо има това с Грейс Мълбъри. Дошло ѝ е времето!

И преди някой в съдебната зала да разбере какво става, Мики Нокс заби дълбоко молива в гърдите на Грейс Мълбъри. Замах след замах и кръвта шурна, когато острият връх надупчи аортата ѝ, дробовете, сърцето.

– Край на шоуто! – обяви весело Малъри и събра рисунките си накуп.

Джак Сканети се появи на вратата заедно с избухването на човешкия взрив. Залата заприлича на свърталище на демони. Всичко живо се втурна да помага на момичето, което очевидно вече не се нуждаеше от помощ.

– Как си, Малъри? – попита той, изваждайки цигара.

– Е, не е като в Париж.

Разсилният и двама от охраната се метнаха върху Мики и го поваляха на земята в момента, когато моливът стана на парчета. Едно от тях заседна в тялото на Грейс. Другата част се заби в крака на разсилния.

Борба в пълния смисъл на думата нямаше, защото нямаше смисъл от борба.

Сам и невъоръжен срещу въоръжени до зъби неприятели.

– Нямам повече въпроси, ваша чест!

12.

Скъпа Малъри,

Преди всичко искам да знаеш, че ти си героинята на живота ми. Откакто за първи път чух за теб по телевизията, знаех, че трябва да те срещна. Може би едно писмо не е в състояние да замени срещата, но аз вече имам усещането, че те познавам, така че това е просто начин да ти се представя, тъй като ти не ме познаваш и, да речем, би ти било интересно да научиш нещо за мен. Макар че сигурно не ти пука. И аз да бях готина и известна като теб, и на мен нямаше да ми пука.

Дори в сравнение с живота на приятелите ми, който е скапан, откъдето и да го погледнеш, моят е много, много по-отвратителен. Знам, че си мислиш, че преувеличавам, но не е така. Трябва да ми вярваш, защото защо да те лъжа? Момчетата ме мразят и учителите мислят, че съм глупава. Дори и котката ми не ме харесва. Не се смей, истина е. Все едно че ѝ мириша на куче, само дето изобщо не понасям кучета. Превърнала съм се в ужасно чудовище, което всеки мрази и ти си единственият човек, който ми идва наум, че може да ми помогне.

Имам нужда от съвета ти, защото смятам да убия родителите си. Знам, че си толкова готина, че може да се опиташ да ме разубедиш да не го правя (както казах, мисля, че сме като сестри или нещо такова, много е странно), но искам да знаеш, че те са наистина непоносими и няма изгледи положението да стане по-розово от утре или по-нататък, така че, без разните му приказки от рода на „почакай да видиш какво ще стане“, съгласна? Супер.

Предполагам, че трябва да ти кажа малко повече за моето положение, така че да разбереш точно защо искам да го направя и, може би да ми дадеш някакви идеи как да го направя (творчески!), без да ме хванат. Знам, че теб те хванаха, което е адски гадно, но пък е супер романтично, че си в затвора, заедно с Мики, който се би и какво ли не още заради теб. Нямам си гадже за момента, така че няма голяма опасност да го хванат.

Което си е всъщност първият ми въпрос, малко не във връзка с останалото, но карай. Трябва ли да си намеря първо гадже? Ако

е така, кой? Очевидно ти не си наясно какво се предлага, така че нека те осветля набързо. (Малко нещо като очна ставка!)

РАНДИ – той е от групата ми по английски и е наистина много умен. Той не показва колко е умен в часовете и това има смисъл, защото, ако го направи, ще го пратят в клас за надарени, а там ученето е доста яко. Но аз знам, че наистина е умен, защото съм го чувала да говори страхотно умни неща по коридорите или в стола на обяд. Неща, които никога не съм си и помисляла – за смъртта, вечността и други от тоя род. Плюсове: той е умен като Мики и ги разбира нещата за смъртта, което е (най-) много важно, ако ще се захващаме с убиването на хора. Минуси: вероятно повече говори, отколкото действа, и татко ще му счупи главата, ако се стигне до юмручен бой. (Но ние и без това ще използваме оръжие.)

МАНИ – включвам го в изреждането, само защото е най-най-добрият ми приятел в целия свят, но от него не би могло да стане истинско гадже, защото ми чете списанията и гледа „Пауър рейнджърс“ само заради пича, който играе Тиранозавър Рекс (е, той си е сладур де!).

ГАРЕТ – мразя го, но е много подходящ по две причини. Първо, той вече кара кола, въпреки че не е навършил достатъчно години да му разрешат (паркира колата през няколко преки от училище – хитро!) и второ, вече си има пистолет. Не съм сигурна каква марка е (каква ще ми препоръчаш?), но знам, че може да стреля с него, защото чух други момчета да си говорят как преди няколко седмици стрелял по консервени кутии и ги уцелил всичките. Плюсове: кара, има пистолет, добър стрелец, вероятно би желал да убие родителите си. Минуси: гадняр, не е чист, слуша „Пойзън“. (Да, все още!)

Трябва ли да направя двойка с Гарет или Ранди, или да действам соло? Кажи ми, ако ти звучи прекалено странно, но аз мислих също и дали да не си взема за комбина някоя от приятелките ми. Така бихме могли и двете да убием родителите си и да отпрашим като Телма и Луиз. Гледа ли филма? На мен ужасно ми хареса. Филм, който не трябва в никакъв случай да се пропуска. Когато си ви представя теб и Мики в пустинята, приличате ми точно на тоя филм, само дето кара Мики, а не Съзън Сарандън. Двете с приятелката ми Тиш бихме могли да го направим. Тя се записа на

джудо, след като някакъв нападна майка й, така че може да скапе всеки.

Предварително ти благодаря за съвета. Трябва да си бягам – пиша в шестия час (моят съвет: гледай да не те гръмнат!) и той току-що свърши. Така че пази се. Надявам се скоро да избягате, готини! Ела да живееш при мен!

С обич, Сара У
Нюхол, Калифорния

Скъпа Малъри,

Ти нито познаваш мен, нито познаваше сестра ми. Но това не ти попречи да я убиеш. Тя беше една от четиримата, които ти застреля в магазина за млечни продукти в Генуа, Колорадо, на петнайсети юли миналата година. Беше на тринайсет години.

Поне спомняш ли си Генуа? Малко градче на няколко километра от междущатската магистрала, до самата граница с Канзас. Като повечето хора, ти вероятно си спряла да заредиш бензин, защото наоколо няма други градове, а ти си се заблудила, че има. Работата е там, че повечето хора си продължават по пътя, след като заредят. Не започват да стрелят по други хора.

Пиша това писмо, за да разбереш какво точно представлява човекът, когото уби. С всичките тия тела, разхвърляни навсякъде след теб, сигурно отделните лица са ти в мъгла. Няма да допусна това да се случи. Ако някак си ти е възможно да сънуваш кошмари, искам тази картина да се превърта отново и отново в главата ти. Искам да отидеш в ада с нея.

Кейти Маккаслин беше блондинката в задния ъгъл до прозорците, седнала с приятелката си Лиса (кафява коса, на кичури) пред чиния пържени картофи. По думите на Ърл, касиера, когото сте оставили жив, за да разпространява легендата (защо?), поискали сте диетична кока-кола в място, където се продава само „Пепси“. Затова и били избити четири човека. Според Ърл Кейти била застреляна последна. Ти си я застреляла, не приятелят или съпругът, или какъвто, по дяволите, ти се пада. Ти си насочила пистолета и ти си я убила.

Какво ти е минавало през главата, когато си натиска ла спусъка? Напомнила ли ти е тя за някого, някъде, нещо? Просто

искам да знам кой се е изгаврил толкова лошо с теб, та си реши-
ла, че едно тринайсетгодишно момиче е примамлива мишена.

Сигурна съм, че ти си продукт на някакво ненормално се-
мейство – родители, които са те обичали ненормално много или
никак не са те обичали, или са ти опипвали дупенцето, когато са
те къпали. Това не ме интересува. На всеки му се случват най-от-
вратителни гадости, но това не е оправдание, за да станеш убиец.

Малъри Нокс, ако някога излезеш от този затвор, аз ще те
преследвам като диво животно, докато те убия. Смъртта вероятно
не те плаши особено, но аз ще те накарам да се молиш да умреш.
Кълна се в Бога, ще се погрижа да гориш в ада за това, което
направи.

Юджийн Маккаслин
Генуа, Колорадо

Скъпа МАЛЪРИ НОКС,

Лишаването от свобода за цял живот може да накара човек
да се почувства сякаш Господ го е изоставил, сякаш Христос, Не-
говият Син, е умрял на кръста заради греховете на други хора и
че не е възможно в сърцето Му да има любов към убийци, изна-
силвачи и други престъпници.

И въпреки това, посредством чудото на Спасението, ти,
МАЛЪРИ НОКС, можеш да узнаеш чудото на Просветлението и
да почувстваш душата си свободна от товара на оковите на Злото
и Неверието, в чиято тъмница си затворена. Дори да прекараш це-
лия остатък от земния си живот, даден ти от Бога, в затвора, ти
ще си получила подаръка да измолиш Божието Благоволение и да
прекараш Вечния си Живот в Неговата любов.

МАЛЪРИ НОКС, Свещената Библия, Божият Завет, оставен
на Земята, е ключът към това Изкупление. На нейните възславени
страници ти ще намериш Отговорите на въпросите, касаещи Бо-
жиите намерения за теб, човечеството и царството Му. Със сила-
та на Неговото Слово ти можеш да заемеш мястото си в хора на
неговите Ангели и да Му пееш възхвали вечно. Умолявам те да
потърсиш утеха в Неговото сърце. То е достатъчно голямо да по-
бере целия свят, от Светеца до Грешника и до теб, МАЛЪРИ
НОКС.

Разпространяващ вестта за Божията слава,

Джак Аламененти,

Християнска мрежа за подкрепа на убийци и изнасилвачи

Скъпа Малъри Нокс,

Пиша ти от името на журналиста-ветеран Уейн Гейл, популярният и уважаван водещ на една от топ-десетката телевизионни програми, „Американски манияци“, за да помоля за възможността да интервюира теб и съпруга ти Мики за един от следващите епизоди на нашето шоу. Това е третото писмо, което ви изпращам. Предполагам, че или: а) кореспонденцията ви не ви се предава в съответствие със затворническите административни правила, или: б) получили сте писмата и не желаете да участвате в такава интервю.

Ако проблемът се корени в причина а), можете да бъдете спокойни, че нашите контакти на правителствено ниво ще бъдат задействани и цербери на справедливостта от рода на Амнести интернешънъл ще бъдат мобилизирани да протестираат срещу нарушенията.

Ако проблемът се корени в причина б), бих искала да обясня защо „Американски манияци“ е идеалният форум за изразяване на вашите мнения и гледни точки:

– защото е с най-висок рейтинг сред отразяващите престъпността днешни телевизионни програми;

– за разлика от тесния обхват на предавания като „Хард копи“ и „Инсайд едишън“, „Американски манияци“ е част от програмата на телевизионна мрежа, което ни дава възможност да рекламираме и представим този епизод на зрителите от цялата страна;

– ветеранът-водещ Уейн Гейл е един от признатите авторитети в интервюиращия бизнес, който има проведени интервюта с всички, от Чарлс Мансън до Дейвид Бърковиц; той ще осигури неограничаван от цензура форум, за да изразите мненията си пред американската публика.

Надявам се да получите това писмо и сериозно да обмислите въпроса дали да ни разрешите да вземем интервю. Ако решението ви е положително, според законите на щата Илинойс вие имате

право да се свържете с нас посредством назначения ви от съда представител, чието задължение е да задвижи молбата ви. Опитът да се попречи на осъществяването на подобна разрешена от закона връзка представлява закононарушение, независимо кой го извършва, дори представителите на съдебно-наказателните органи.

Искрено ваша

Джули Гуенхайлър,
продуцент, „Американски манаици“
чрез: Дуайт Маккълъски, директор на затвора

Скъпа Малъри,

Бих желал, ако можеш, да разрешиш възникналия спор между нас. Той възникна една вечер след изконсумирането и/или вдишването на значително количество вещества с контролиран състав, което даде искрата на разгорещена дискусия с теми от най-различни области – от телеология⁹ до телевизия.

Спомняш ли си шоуто „Фантастичен остров“? Нали се сещаш: „Самолетъ! Самолетъ!“ Сигурно се сещаш. Пускаха го след „Корабът на любовта“. А его го и въпроса:

Какъв се предполагаше, че трябва да бъде Рикардо Монталбан (г-н Руърк) – Бог или Дявола?

Ние решихме, че само ти можеш да дадеш правилен отговор.

Аз спорих, че има такава част във Фантастичния остров, която винаги редактират – там Тату черпи всеки от гостите с по едно хапче „ЛСД“, точно когато слизат от самолета. Опитват се да го скрият с купа хавайски танцьорки, дето им закачват на вратовете оранжеви, жълти и розови гирлянди от цветя, а малкия Тату се грижи през цялото време всеки да си получи дозата.

И тогава, в края на последния сезон, когато го излъчваха, мисля, че от нас се очакваше да разберем, че г-н Руърк е възплъщение на злото, който беше изпратил всички тия хора в ада като изпълнявал желанията им на тоя свят. Но тогава момчетата от компанията решиха, хей, защо да не изтипосаме вместо това една сцена във Вегас с много, много момичета в плътно прилепнали костюмчета с пайети. (Кой пък ги харесва тия костюми? Мисля,

9. Идеалистично философско учение, според което всички явления притежават вътрешна цел, а развитието в света е осъществяване на предопределена крайна цел. – Б.пр.

че не ща да познавам някой, дето харесва тия костюмчета. Мнението ми за момичетата в такива костюмчета може да направи само едно изключение – за теб, Малъри).

Значи тия, дето надигат, че „господин Руърк е бог“, излязоха с аргумента, че всеки от сблъсъците бил изграден под формата на личен съдебен процес и по този начин, всъщност, представлява демонстрация на модела на Джоузеф Камбъл на епоса-дирене на персоналия рай.

Що се отнася до мен, аз мисля, че моята фантазия ще ме отведе на Фантастичния остров. Но това няма да се отрази много добре на фабулата, защото ще слеза от самолета и – Бум! – фантазията ще свърши. „Това е фантазията, в която живееш точно сега“ би казал господин Руърк и после какво ще стане с мен? Ще се появя само съвсем за кратко в началото и в края на шоуто. Аз и Хорхе Луис Борхес. (Аржентински писател-сюрреалист. Май ти се струвам надувка, а? Съжалявам. Въпреки, че е странно да се извинявам на жена, убила повече от 75 души.)

Тъй че, Малъри, според теб, какво е преобладаващото отношение на американците към концепцията на това шоу, при положение, че тя е, очевидно, толкова наркотично просмукана? Поне веднъж искам камерата да се отдръпне, за да можем да видим как героя от конкретния епизод смъква парцала, скриващ огромния му полов член.

Как ти се струва?

Чад Кели,
първокурсник, Йейл

Скъпа Малъри, ти си злобно, жестоко, отвратително същество и всички ние от „Сигма Фи“ искаме да смучем горещата ти п...а. Ако някога излезеш навън, може би ще се спретнеш за някое от нашите „тематични“ партита. Голям успех отбеляза „Нощта за убиване на морското свинче“ – повече от двеста участници. Завързахме задните крака на едно голямо, дебело морско свинче и го увесихме в дневната от тавана и всеки поред имаше възможността да го мушка с шило за разбиване на лед, да му изпича муцуната със запалка или да му ръга моливи в гъза, а то през цялото време вресеше, като че ли колят цяла свиня. Целта на играта

беше да не го убиваме колкото е възможно по-дълго. Чиста истина е, че животното оцеля цели шест часа и половина. Предполагам, че затова го използват в експерименти.

Тиш, гаджето ми, така се вживя във веселбата и толкова силно се опита да го мушне, че се наложи да я възпирам. (Тя започва да учи право през есента – напомня ми за теб.) По-късно отведох Тиш на канапето и я изчуках и тя каза, че никога не се е чукала толкова хубаво, както докато слушала предсмъртното врещене на косматата топка. Оттогава насам проведохме „Нощ за убиване на малкото коте“, „Нощ за убиване на малкото кученце“ и „Нощ за убиване на тлъстото прасе“ – Божичко, а то как квичеше!

Някаква пичка от ветеринарното училище разбрала за веселбата и се втурна с писъци и се опита да смъкне животното, та се наложи Тиш да я укротява. Накрая я завързахме върху голямата маса до бюфета и замалко да изпуснем положението от контрол, когато двама футболисти се захванаха с нещо, което приличаше на изнасилването ѝ, но, ако щеш вярвай, на нея ѝ хареса. В края на краищата, справи се като професионалистка, работейки едновременно отпред и отзад, на сандвич, а в същото време Brent, който е в подготвителен медицински клас, изрязва очите на прасето. (Да, още беше живо! Чудя се как ли се чувства мама-прасе след случилото се и дали изобщо ѝ пука.) Имахме и един проблем, от който съумяхме да извлечем полза. Инес, нашата хазайка, заплаши да отиде при декана. Казахме ѝ, че ние пък ще я изпеем на имиграционната служба и това я накара да млъкне. За да ѝ дадем урок, ненадейно организирахме „Парти, посветено на измъчването на хазайката“. Не, не я убихме, но след като ѝ изкарахме акъла порядъчно, се наредихме на опашка да се изпикаем отгоре ѝ. (Тя напусна на другия ден.) По-късно, докато се чукахме, Тиш ми каза колко много искала да я убие – щяло да бъде най-върховното шибане. Не съм убивал досега и не можех да споделя впечатления. Понякога си мисля да опитам, но ако ме хванат, ще стане кофти. Чакат ме още една година от предварителното обучение и три години в бизнес-училището и не ми се ще да подлагам на опасности дългосрочните си планове. Чувал съм за места в Тайланд, откъдето можеш да си купиш човек за убиване (обикновено някой смотаняк или смотанячка, чрез които семейството трябва да си набави нещо за прехрана) и това може да се окаже веселба. Може би с Тиш ще отидем там на меден месец. Тя постоянно

повтаря, че насилието е проява на истинския дух на Майката Природа. Маркиз дьо Сад е казал, че жестокостта е напълно присъща на човека. Предполагам, че по този начин всички се проявявате като екологично чисти. А ти и Мики сте езическите ни богове. Ако с Тиш не се бяхме толкова загрибили да се сдобиваме със степени и да правим пари, щяхме да сме същите като вас. Утрепете неколцина и заради нас!

Джош Г.,
Университет „Станфорд“, Пало Алто, Калифорния

Госпожо Малъри Нокс,

Представлявайки компанията „ИнтерПасифик Продъкт ООД“, оторизирани сме да Ви предложим 15 000 долара, за използването на Подобие и Тялото на Малъри Нокс при изработването на детски играчки, включващи:

- 1) плюшена кукла Малъри Нокс, еластична, 30 сантиметрова;
- 2) кутия за храна и термос „Малъри Нокс“, „Родени да умрат“;
- 3) гребен за коса – „изваждащ се бръснач“ – „Малъри Нокс“;
- 4) лепенки за детски велосипеди „Малъри Нокс“.

Молим за Вашето съгласие. Гейлън Енг
(посочен е номерът на факс)

Скъпа Малъри,

Прочетох в „Спин“ как не ви разрешават да имате даже моливи, така че искам да ти кажа, че няма проблем, задето не отговори на писмото ми. Ако си можела, щяла си да го направиш.

Исках само да знаеш, че започнах да излизам с Гарет (пича с пистолета) и той е много по-готин, отколкото си го представях. Истината е, че дълбоко в себе си той е едно малко мече. Той си слага гаднярската физиономия, за да не допусне някой близо до себе си, защото се страхува, че ако допусне някой прекалено близо, ще му причинят болка. В „Саси“ четох същата история преди няколко месеца и сега разбирам напълно какво са искали да кажат с нея.

Тъй че, въпреки че ми се струва смешно, животът ми много се е променил към по-добро от последния път, когато говорихме. Сигурна съм, че на хипнотичната връзка помежду ни се дължи стигането на съвета ти до мен, дори и ти да не го осъзнаваш. Гарет определено беше правилният избор.

Тъй че при всички положения ще те информирам, когато убием родителите ми. В стрелбата ставам все по-добра, така че не мисля, че им остава много време.

Животът е толкова готин.

Сара У
Нюхол, КА

Малъри,

Ти все още не ме познаваш, но аз съм изпратен, за да ви помогна.

Отначало си мислех, че е точно обратното, защото ти и Мики бяхте хората, които ми помогнахте да съзря Наблюдателната кула през мъглата. Чак сега осъзнавам, че това е било част от много по-сложен план. Трудно е да си представиш колко далеч се простира паяжината или колко здрави са нишките, придърпващи ни един към друг.

Доверете ми се, когато времето дойде и се появя. Оуен

Повече от 1100 писма, адресирани до Малъри Нокс, бяха открити в кабинета на директора на затвора Дуайт Маккълъски след смъртта му, неотваряни и непочетени Официално се води, че Малъри е получила четири пощенски пратки: две списания и две сметки.

13.

За загубените души и изтъргуваните животи времето в Батонгавил се отмерваше от безкрайното опяване на гангстерския рап, диктуващ настроението. По-неспирен и неизменен и от нормалната сърдечна дейност, той проникваше във вътрешностите и превръщаше бедното, безпомощно подобие на воля в съюз с потния страх и вулгарния гняв в грехот, разтърсващ постройката от основите до покрива. Звуковият запис на атмосфера, разкисната от скука, разпъвана от бремето на безкрайните, смазващи часове, минути, секунди, навързващи се един след друг, една подир друга, една след друга, за да се стигне, най-сетне, до момента на преминаването в друг ден. Музиката беше гласът на тази тъмна, паралелна реалност на човешкия дух, която благовъзпитаното общество беше изолирало зад стени от наелектризирана жица и редица въоръжена охрана в жалък опит да омаломощи присъщите и нему най-примитивни импулси. От Батонгавил бягство нямаше.

Двайсет и две годишният затворнически страж Шон Девлин носеше на врата си кръст. Често му се случваше да изпада в двоумение дали вярва или по-скоро не вярва в Бог, докато кръстосваше коридорите на затвора, но не му се искаше да изпада в пълно неверничество и да отдаде душата си на огнената вечност на ада, макар да не вярваше да е много по-неприятна от прекарването на известно време в затвора). Но заплащането беше добро, работното време – в разумни граници, и за здравеняк, висок метър и деветдесет, тежащ сто килограма и с желание честно да си изкарва парите, работата се съпровождаше с поносимо натоварване. Що се отнасяше до задачата да съпровожда и охранява оня, известния от телевизията, Уейн Гейл (който с пристигането си в затвора реши, че е дошъл на оглед в нова жилищна кооперация или нещо подобно) – това може би си беше най-странното нещо, с което на Шон му се беше налагало да се захваща.

Внушителен конвой с екипировка се появи още в пет часа сутринта, въпреки че интервюто беше предвидено за след края на „Супербоул“ същата вечер. Шон беше заложил пари за „Бъфало“, при все че осъзнаваше колко голяма е вероятността да спечели „Далас“; фактът беше показателен за силната му омраза към „Каубоите“. Искаше му се да си прекара приятно неделната вечер с приятелчетата, да пийне няколко бири и да се навика на бьфаловците, задето са такива смотаняци и губят играта

още в първата четвъртина, както вероятно щеше да се случи.

Докато ескортираше телевизионния екип по централния коридор към зоната за свиждания, където Уейн щеше да проведе „свалянето на картите“ между себе си и Мики Нокс, както журналистът беше обозначил събитието, Шон получи поредната бележка от Джули, продуцентката на Уейн, за която беше успял да установи, че е без език. Тя неспирно драскаше бележки с влудяващо грозен почерк и му ги връчваше, когато желаше да научи нещо.

„Тук опасно ли е за жени?“ – искаше да знае тя.

Шон си помисли за Хелън О'Халоран, която познаваше от Баптистката църква в Джолиет и която беше довлечена в Батонгавил на вълните на екстазно видение. Светият Дух я бил изпратил на изкупителна мисия да спаси душите на най-низвергнатите пред Бога грешници. Но това, с което Хелън се сблъска един величествен неделен следобед в глухо разклонение на коридора към крило „Б“, повече напомняше видение от Апокалипсиса. Откъсната за кратко от ескорта си, тя беше подложена на брутално групово изнасилване от съвсем същите грешници, чиито души беше дошла да спасява.

Искреното мнение на Шон беше, че дори на ангелите в Батонгавил Бог би обърнал гръб. Но не искаше да плаши нямата женица.

– Не по-опасно, отколкото в центъра на града – каза той.

Навсякъде смърдеше ужасно, но миризмата често съпровождаше поредното масово издиввяване на „осъдените“, както ги наричаше Шон (поне в по-благовъзпитана компания). Те, на свой ред, именуваха стражите „полиция“, без да правят разлика между разните му там гадняри в униформа. Наскоро бяха пребили двама от стражите и директорът Маклъски беше заключил всички в килиите, така че нямаше кой да изхвърля боклука. Без каквато и да било вентилация, в сградата беше горещо и задушно дори през зимата и боклуците просто си седяха в килиите и коридорите и си се разлагаха. В подготовка за пристигането на телевизионния екип затворниците бяха пуснати от килиите и боклукът беше различен, но смрадта си оставаше. Пък и в двора имаше още купчинки. Минаването им през залите се съпровождаше с контакти със затворниците, изразяващи се или в подозрителни погледи от страна на последните, или в дрънкането на глупости. На Девлин му се щеше да си ги бяха оставили заключени – неприятностите бяха несравнимо по-малко, докато си стояха по килиите. Той самият отдавна беше оглушал за съзливите историйки, в съчиняването на които подопечните му бяха майстори. Само бедният добродушко, дошъл отвън, би слушал ококорено как еди-

кой си бил несправедливо пхнат зад решетките или как не знам кой си не бил съден според законоустановените процедури. Понякога Шон се чудеше защо затворът е пълен с чернокожи, пазени от бели, и как би се чувствал той, ако ролите им бяха разменени, но през повечето време се стараеше да си избива подобни мисли от главата.

– Каж ми... Ти беше Шейн, нали? – каза Уейн.

– Девлин. Просто Девлин.

– Точно така. Каж ми, Девлин. Пристигането на Мики Нокс отрази ли се по някакъв начин на поведението на по-рано въдворените? Нали разбираш – убийства на стражи или други затворници или нещо подобно. От гледната точка на работещия тук.

Девлин само вдигна рамене и каза „не, не особено“. Но ако си струваше да бъде откровен, ако Уейн му вдъхваше доверие, би казал, че нервите му значително се бяха опънали от деня на пристигането на Мики. Целият затвор сякаш беше преминал в състояние на пълна бойна готовност. Човек можеше да го усети по въздуха – понякога горещ, като пристъп на вълнение и отмалялост, които те удрят точно преди да те завладее страхът, а понякога ставаше студен – като ледени пръсти, подскочащи по гръбнака ти. Всички млъкват и се заслушват, защото това, чаканото, дето ще се случи неизбежно, може да се стовари всеки момент и от всяка възможна посока. А тишината правеше страха още по-осезаем. В затворническия живот тишината е сигнал за опасност, затишие пред буря.

А и появата на цялата тая шумна групичка беше гаранция за влошаване на положението. Девлин не можеше да си обясни по каква причина Маккълски е разрешил на тоя човек и неговия екип да се мотаят из затвора, където и без тях си беше достатъчно напечено. Не знаеше защо директорът е разрешил караваната с машини и журналисти да спре точно пред затвора и да намъкнат цялото й съдържание вътре, разбърниквайки допълнително и без това надигналата се мътилка. Баща му се беше пенсиониал от Изправителния отдел, но чичо му Върнън все още беше на служба в Батонгавил. Върнън обичаше да казва, че колкото и на лошо да отиват нещата, никога нямало да се стигне до ужаси, както по време на бунта през 75-а. Та той каза на Шон да не се тревожи – двамата Нокс скоро щели да ги разкарат и всичко щяло да се върне към нормалното си състояние. Без Шон да го е питал каквото и да е по въпроса. Съвсем случайно Върнън си беше взел десет дни отпуск, за да отиде на риболов в Колорадо.

– Говори без заобикалки – обади се Уейн. – Искам да знам всичко,

дето има да се знае за Батонгавил. – Думата се изтърколи по езика му подчертано сладострастно. На Уейн толкова му хареса начинът, по който прозвуча, че я повтори няколко пъти: – Батонга, Батонга, Батонгавил. Разкажи ми за това място. Разкажи ми за...за... – Той погледна към Джули за помощ и тя му написа търсеното понятие на секундата. – Точно така, за духа. Предай ми с твои думи духа на това място. Искам да знам как ще се чувствам, ако ми отнемат свободата, прегазен от жестоките колела на американската съдебна система. – Уейн продължи, увлечен в рапсодията на собствената си проза, но Шон пропусна основната част и заключението, защото по портативната му радиостанция започнаха да текат заповедите на дежурния офицер, а именно да задържи екипа в коридора.

– Защо спираме? – попита Уейн, вибриращ от нетърпеливо очакване. – Нещо да не се е издънило? Нещо, което криете от нас? Нещо, което не трябва да видим?

– Не – обясни Шон. – Затворниците от ООО отиват в столовата и на никого не е разрешено да влиза в контакт с тях.

Джули измъкна с рязко движение химикалка и започна с бясна скорост да драска нова бележка, но Уейн беше по-бърз.

– ООО? Какво означава това? Съкращение за някакъв вид политически затворници? Лишени от някакви права? Да не би администрацията на затвора да се опитва да ги лиши от правото им на достъп до средства за масово осведомяване? – забълва Уейн тревогите си като картечница. Положителният отговор на последния му въпрос идеално се връзваше със заплануваната встъпителна част на интервюто.

– Не – каза Шон. – ООО означава „отделно охраняван отряд“. Дონосниците, на които ще им прережат гърлата, ако се смесят с общата маса, и по-възрастните затворници, които просто не искат да се разпраят с тарторите на отделните блокове.

– Искаш да кажеш, че те са се отделили там по собствено желание? – попита невярващо Уейн. – Страхотно. Имаш да ми разправяш много, много още – допълни той, без в действителност да очаква продължение на обяснението. Закрачи отново през грамадното, с пет нива килии, крило „Б“.

Намираха се в най-дългия от затворите с коридорна структура в цялата страна – в него излежаваха присъдите си стари и закоравели типове. Кариерните килии бяха пълни с по-пиперливи от тях хлапаци, които по-често прибягваха до насилие, затова пък редките избухвания на старците винаги завършваха с нечие погребение.

– Какво е направил той? Ами този? Ами този? – опитваше се да изкопчи пикантна информация Уейн с най-умолителния си глас. – Божичко, ще се побъркам! Толкова е... толкова е... истинско.

Шон го осведомяваше за това-онова, докато се движеха по определения им маршрут:

Килия N 2543 – Реймънд Соджак. Възраст – петдесет и шест, един от малцината бели в крило „Б“. Осъден през януари 1993 година за убийството на съпругата и двете си деца, с нож, в предградията на Чикаго. Счетоводител, който никога преди това не е извършвал по-сериозно нарушение от неправилно паркиране; пледирането му за невменяемост, дължаща се на непоносимия товар на финансовото осигуряване, е отхвърлено от съдебни заседатели с неговата професия. След пристигането си в Батонгавил Реймънд твърди, че е намерил Бога и се е разкалял за греховете си. Времето си прекарва в подпомагане дейността на затворническия свещеник, осигуряващо му допълнителни привилегии, които останалите затворници не ползват. – Девлин беше настроен скептично по отношение прозренията на човечеца, но не се впрягаше особено, защото не му влизаше в работата.

Килия N 2544 – Ал Форестър – Големия. Втори човек в най-голямата престъпна група в страната. Висок метър и деветдесет и пет, не го хваща скалата на тегликата в кабинета на лекаря на затвора, а тя отчита тежести до сто и петдесет килограма и никой не може да каже точно колко е разликата в повече. При появата на нови птички в крило „Б“, които успяват да събудят интереса на Големия Ал, той изпраща помощника си Дейв Макмилан – Бесния. Дейв формулира пред нежния подрастващ следната покана: да прави компания на Големия Ал в килията му преди заключване същата вечер. Преимущества, произтичащи от посещението там – „Той ще те натъпче с толкова «медикаменти», че вероятно нищо няма да усетиш.“ Неприятности, произтичащи от неотиването – „Всичките ти най-важни кокали ще бъдат строшени.“ Големия Ал е привърженик на сериозните и болезнени фрактури, преимуществено на бедрените кости. Съветът на Бесния към поредната любов на Големия Ал е: „Ухай на хубаво и облечи нещо фриволено“.

Килия N 2544 – Акоста Тънкия. Шестнайсетгодишен, никой не би му дал и ден повече от дванайсет. Осъден за застрелването на друг

тийнейджър с цел да се сдобие с якето му; пристигнал в Батонгавил без никаква връзка с някаква банда, която да попречи на превръщането му в пасивен сексуален партньор на Големия Ал или на когото и да било друг. „Момче от типа на тия, дето ги намираш някой ден увесили се с чаршаф от тавана“ – беше коментарът на Девлин.

Килия N 2556 – Девлин го беше обозначил с прякора Пакоствника. За първи и последен път се беше поинтересувал каква е точно причината, довеляла този осъден в Батонгавил. „Работата ми е много по-лека, ако не се интересувам“ – каза Девлин.

Килия N 2558 – Оуен Трафт. Със сигурност не може да се оприличи на типа затворник от Батонгавил. Прекалено обикновен. Докато минаваха покрай килията му, Оуен се изправи, сграбчи решетките и извика: „Ти си Уейн Гейл! Май тук не е толкова истинско, както по телевизията, а, господин Гейл?“ Девлин помисли, че става дума за някаква шега или задявка, но дори и така да беше, коментарът беше поднесен без всякаква ирония. Колкото да те побият тръпки.

Но Уейн не чу и думичка, пътешествайки си щастливо замаян по коридора, а пък и тъкмо в това време разговаряше по клетъчния телефон, който по принцип би трябвало да му бъде конфискуван на портала. Не се разрешаваше внасянето им на територията на мястото за лишаване от свобода, но стражите на портала, чиято задача беше да не допуснат вмъкването на каквато и да е машинария, бяха зъгнали в работа, когато се появи Уейн. Филмовият продуцент Дон Мърфи точно в този момент поставяше основите на мощен холивудски проект, и това се изразяваше в искането му да се срещне с Мики Нокс преди мозъчните полукълба на Нокс да бъдат фатално увредени от затворническия престой и докато е все още в състояние да подпише собственоръчно договор за продаване правата за драматизирането на своя живот. Уейн завиждаше на Мърфи за реномето му на пръв проектоизготвител – най-гадното копеле в Холивуд и в по-нормална обстановка би го качил на бесилката, задето препискава негова територия, но това можеше да почака до следващия път, когато го засече с някой педал във „Вавилон“. Така че реши да си спести всякакви „благословии“ и мълчаливо отправи благодарност към Мърфи за съдействието му да си внесе клетъчния телефон.

Докато Уейн, прочее, се носеше из крило „Б“, следван от

излиянията на Оуен Трафт, Девлин разбра, че вниманието му е напълно погълнато от водения разговор с гаджето му Минг – до степен, че Уейн бе глух и сляп за всичко останало. Изглежда, Минг не се радваше много на последния си подарък от Уейн и беше склонна да го смени за нещо друго.

– Да я смениш ли? Това е огърлица от „Тифани“, не самолетен билет! – изкрещя възмутеният Уейн.

Ако не беше чак толкова зает с разговора, имаше вероятност да осъзнае, че затворникът, чийто лудешки вцепенен поглед го следваше по коридора, беше не някой друг, а същият Оуен Трафт, заради когото рейтингът на основната му конкурентка Опра Уинфри беше хвъркнал до небесата. Инцидентът беше превърнал коняка в най-добрия и единствен приятел на Уейн в продължение на цял месец и може би би го докарал до пълно отчаяние от живота, ако се бе постарал да добие и най-ограничена представа за Оуен. Но една от чертите на Уейн, за която можеше да се говори със сигурност, беше сериозната липса на досетливост, така че той никога не осъзна, че срещата им в Батонгавил не е чисто съвпадение.

Темата за деня беше „Жени, които обичат твърде много“ – стара, колкото света, но продължаваща да служи като примамка за гости и специалисти, неспособни да организират свое собствено шоу. Опра се пяви на сцената на фона на гърмяща тематична музика. От нея камерата препусна през възхитените почитатели, ръкопляскащи главно за да се радват на шума, произвеждан от ръцете им, шум, подобен на океански прибой в скалист бряг. Както в повечето дни, аплодисментите траяха около дванайсет секунди, преди водещата да изстреля първия си въпрос:

– Жени, не ви ли се е случвало да се чудите дали не обичате мъжа си твърде много? Днес ще разговаряме с три жени, които са поставили мъжете си на любовна диета, и ще научим от експерт как да разбираме, когато се отнасяме с мъжа си по-добре, отколкото заслужава. С мен ли сте на това обсъждане, жени?

Жените в публиката изписаха жизнерадостно, няколко домакини по потници заклатиха ръце над главите си като момичета от подгриваща агитка, изпаднали в транс. Надписът „аплодисменти“ продължаваше да мига.

– Виждам, че днес шоуто е на жените. Права ли съм? – Опра се обърна с лице към камерата. – Хей, вие, момичета, които си имате

гаджета и ни гледате, приближете стола си до телевизора, защото днес има доста неща, за които да си поговорим.

След четири дирижирани въпроса, три съзлививи признания и две прекъсвания за реклами Опра даде зелена светлина на въпросите от публиката. Оуен разпозна първите две жени, които беше забелязвал поне два пъти досега да взимат участие в шоуто. Бяха прекалено спокойни и маниерни, за да са аматьорки.

Оуен държа ръцете си вдигнати през цялото време на задаването на въпроси, но Опра си избираше жени, които се изправяха или махаха с ръце като откачени, за да отвърнат на току-що казаното от друг гост.

После, отначало неясно, той започна да го чува: пулсиращ звук с толкова широка амплитуда, че почти не можеше да бъде доловен – като думкане на тимпани в отдалечена зала. С приближаването му стана доловима и остротата му; пулсирането набираше сила и се предшестваше и следваше от драскането на дръжката на метла по цимент. Имаше и акорд, отделящ се с височината си. Като ехо, като сянка на основния звук. Оуен разтърка очи, погледна напред и видя източника по-ясно от всякога.

Кълбо от светлина висеше в центъра на сцената и се носеше в свое собствено пространство, без да се засича с други предмети. Пулсът се излъчваше от ослепителния сноп на прожектора при кръженето му – описваше триста и шейсет градуса. Оуен се огледа, но явно никой не забелязваше кълбото – щастливите идиоти бяха слепи за Наблюдателната кула, появила се под носа им.

Точно при поредното завъртане на Опра Оуен вдигна ръка. Тя го улови с периферното си зрение и пристъпи назад към него. Ръката ѝ направи жест, за да го предупреди да изчака предишния изказващ се да завърши, но Оуен се изправи. Беше само на сантиметри от нея и долавяше аромата на парфюма и лака ѝ за коса. Публиката възнегодува шумно срещу нахалството му, но Опра Уинфри тикна микрофона в лицето му и му кимна да говори. Адреналинът го удари в главата със силата на куршум.

– Аз... ъ-ъ... имам в-в-въпрос.

– Давай.

Времето се разду като балон пред очите му, вперени във въртящата се светлина. Спечелените секунди му дадоха възможността да се види в монитора, да види оредялата си коса, през която преминаваха лъчите на студийното осветление. Разполагаше с достатъчно време да бръкне в джоба на якето си и да нагласи удобно ръката си около ръкохватката. И

с предостатъчно време да преглътне и да каже чисто и ясно:

– Просто исках да знам дали смъртта е болезнена.

И измъкна малкия сребрист пистолет с малките му сребристи куршуми. Вдигна го с абсолютно изпъната ръка. Прицели се в двойката, намираща се най-далече вляво от него. И стреля.

Все едно че използваше дистанционно управление. Но от по-шумните. Едно след друго телата на разказвачките в шоуто отскачаха рязко напред или назад, ударени от куршум съответно в гърдите или главата. За човек, който не е хващал оръжие през живота си, Оуен стреляше с впечатляващо смъртоносна точност. Нечовешка, според определението, дадено от един следовател по-късно.

Оуен сякаш беше камък, хвърлен сред публиката – около него започна да се разширява кръг празно пространство: тълпата панически се разбяга. Майки и дъщери се газеха и прескачаха, и се свиваха между редовете и под седалките. Излишни притеснения. Пистолетът даваше възможност само за четири изстрела, след които Оуен се опита да връчи все още димящото оръжие на Опра, но тя вече се изтегляше на четири крака нагоре по стълбите и по-далеч от него.

Тълпата и телевизионният екип се заблъскаха към вратите, а Оуен си седна спокойно на стола в очакване на полицията. Не оказа абсолютно никаква съпротива, когато го проснаха по лице върху килима и шракнаха белезниците зад гърба му – толкова стегнато, че кръвта престана да циркулира в китките му. Но дори и да го удряха, да го риташа, да плюеха в лицето му, той нямаше нищо да отрича и щеше да положи всички усилия, за да изглежда напълно нормален, когато признае вината си.

Съдебната процедура беше бърза и след по-малко от месец Оуен Трафт се оказа там, където искаше да бъде – зад решетките на Батонгавил. Местопребиваването на Мики Нокс. А за тази вечер и на Малъри Нокс, защото на следващия ден двамата щяха да бъдат откарани в психиатричната клиника „Нистрьом“ или, иначе казано, „Пристанът за лоботомии“. Докато следеше с поглед как Уейн Гейл изчезва по коридора, Трафт се изпълваше с увереност, че съдбата е подготвила и насочила пътя му към Батонгавил. Някакъв дух беше влязъл през портала заедно с Уейн и камионите с апаратура и сега това можеше да се почувства из целия затвор. Тихо, неизразимо вълнение, затворена електрическа верига от неспокойствие, излъчващо се от стените на килиите и залите. Той нямаше представа какво точно си е наумила съдбата по отношение на него, но откакто беше чул гласовете, които му казаха да зареже работата си и да си купи пистолета чак от Чикаго, пресичайки цялата страна, тя

не го беше подвеждала. Дори в момента гласовете все повече се извисяваха в мозъка му, но думите им бяха все още неразбираеми.

Каквото и да предстоеше, предстоеше скоро.

14.

Докато екипът на Уейн Гейл приближаваше Батонгавил, самолетът на Катрин Гинис се приземи в Албъкърк, Ню Мексико.

През дванайсетте месеца, изтекли след залавянето на Мики и Мальри Нокс, Катрин Гинис беше изчела всяка думичка, написана във връзка с тях, под претекст, че прави изследване за нуждите на архива в Куонтико. Нещо като проява на манията ѝ за „статистическа цялостност“ – този термин използваше в споровете им Дан, ортопедически хирург, с когото тя излизаше от време на време. В известна степен диагнозата му беше правилна. Тя беше от хората, които, след като наместват всички парченца от мозайката, я заливат с лепило, лакират я и я заключват за вечни времена в съответния шкаф.

Честно казано, тя не беше убедена, че всички парчета от мозайката на Мики и Мальри са събрани, да не говорим за подреждането им. Нетривиалността на случая беше очевидна – двамата Нокс бяха избили повече от петдесет души, а в следствието зееха дупки, които всички, работещи по него, съзнателно пренебрегваха – заключения, невръзващи се в логически вериги и насила натикани на мястото на логически оправданията. С докторска степен по криминална психология, тя не беше склонна да се поддава на чувства или подозрения в работата си. Но в случая нещо определено куцаше.

Тя нае кола в Албъкърк и подкара по пътя за Галъп още преди слънцето да се е показало на хоризонта. Неделята е необичаен ден за изпълняване на служебни задължения, но за срещата си със следователя по тежките престъпления на окръг Кук тя отделяше от личното си време. Да не говорим, че отделяше и от личните си средства за осъществяването ѝ. Катрин пристигна пред къщата на следователя, точно когато небето се обагри в ярката синя светлина на деня в Ню Мексико.

Ърл Джонсън отлично се справяше с работата едновременно на следовател и на съдебномедицински експерт на Галъп, действайки почти изцяло еднолично, с изключение на случаите на верижни катастрофи или пожари в детските ясли. С нежелание беше приел предложението ѝ за среща, когато му се беше обадила от Вашингтон. Все пак ѝ отвори. Изглеждаше открито враждебен.

– Надявам се, нямате нищо против, ако направя запис – каза тя, включвайки касетофона си. – При нас това е стандартна процедура.

– Нямам нищо против – отвърна той.

Гинис: Проба, едно, две, три. Катрин Гинис интервюира съдебномедицинския експерт Ърл Джонсън в дома му в Галъп, Ню Мексико, два и половина следобед.

Джонсън: И аз използвам такава. „Сони“ ли е?

Гинис: „Панасоник“. Обзалагам се – при аутопсии.

Джонсън: При аутопсии и защото пиша книга.

Гинис: Не за Мики и Малъри, надявам се.

Джонсън: Историята е измислена. Става дума за съдебен лекар, в малък град, който решава загадките на неразкрити убийства.

Гинис: Като онова шоу, „Куинси“?

Джонсън: Не точно. Ето, това са документите, които искате.

Гинис: Това ли са единствените ви документи за Хейли Робинс?

Джонсън: Единствените, от които се нуждаете.

Гинис: Не това ви попитах.

Джонсън: Ваш проблем.

Гинис: Ще може ли да видя и други документи?

Джонсън: Всичко, от което се нуждаете, е тук.

Гинис: Предполагам, че ще трябва да приема това за отговор на въпроса си.

Джонсън: Сигурен съм, че ще измислите други.

Гинис: Господин Джонсън... доктор Джонсън. Не искам да си мислите, че в момента ви разследвам, защото няма такава нещo. Тук съм само защото забелязахме някои несходства между смъртта на Хейли Робинс и всички други убийства, приписвани на Мики и Малъри Нокс.

Джонсън: Например?

Гинис: Например защо тя е била убита, при положение че други заложници са били освобождавани, ако тя изобщо е била вземана за заложник. Никоя от останалите жертви не е била удушена. Никоя от останалите жертви не е била премествана след смъртта ѝ. Също така, не можем да поместим факта на смъртта ѝ в хронологията на събитията – такава, каквата ни е известна. Не ви обвинявам в извършването на каквото и да било нарушение. Просто се надявах, че можете да отговорите на някои от тези въпроси.

Джонсън: Разрешете ми да се защита от обвиненията ви, като ги разгледам едно по едно, ако така е угодно на уважаемия обвинител. Първо, младата жена очевидно е била отвлечена и задържана по начин,

сходен със случаите на всяка от другите три жертви на Мики и Малъри. Подробностите са почти еднакви.

Гинис: Освен че другите трима заложници са живи. Хейли Робинс е мъртва.

Джонсън: Госпожице Гинис, ще оставя на вашия отдел да реши проблема защо са я убили. Аз работя само с конкретни факти и знам как е била убита. Била е удушена. Доказателствата за това са неоспорими.

Гинис: Типично за нашите убийци е използването на пистолет или нож.

Джонсън: В един случай използваша огън, а също бидон, и бутилка от бира „Хайнекен“, ако не греша. Удушаването не е сериозно отклонение от основното кредо, ако се вземат предвид всички тези примери.

Гинис: Вие смятате, че както и при другите заложници Хейли Робинс е била завързана, преди да бъде убита?

Джонсън: Точно така.

Гинис: И въпреки този извод в докладите ви не се споменава за никакви рани по китките или глезените, които да навеждат на мисълта, че тя е била вързана. Никакви нишки, никакви посинявания, нищо. Ако е била завързана, тя е щяла да се бори да се освободи от въжетата, докато се разрани и болката стане непоносима. Има го в учебника по патология, на страница сто и първа, докторе.

Джонсън: Ако намекувате, че съм пропуснал или пренебрегнал нещо важно, на ваше разположение са снимките. Прегледайте папката. Ще видите, че по китките и глезените й липсват контузии. Но от обстоятелството, че липсват белези, оставени от въжето, не може да се направи извод, че тя не е била завързана. Съществуват много начини за връзване, при които тя да е лишена от възможност да мърда. Изолирбандът например...

Гинис: Щеше да остави отпечатък върху кожата, за което вие явно не сте проверили. Също така, при махането му, за него са щели да залепнат косъмчета от китките на момичето. И защо Мики и Малъри Нокс да се занимават с махането на лепенката? Да си губят времето за почистване на тялото – това би сигнализирило за някакво пречупване в тях, за появата на ритуални елементи. Не знам дали сте запознат с докладите на останалите четиридесет и девет следователи, но чистотата не е тяхна характерна черта.

Джонсън: Е, добре, госпожице Гинис, бих искал да знам защо сте тук. Бих искал да знам защо намирате за нужно да изравяте цялата тази трагедия, да събудите спомена за болката и страданието не само за

моите сътрудници, но и за семейство Робинс, които прекараха последната година, опитвайки се да помогнат на духа на дъщеря си да намери покой.

Гинис: Доктор Джонсън...

Джонсън: Появявате се със значката и мръснишкото си отношение и ми заявявате, че съм провел изследванията си неправилно, при положение че в тази стая аз съм единственият с достатъчна подготовка да обсъжда въпроси от съдебната медицина. Нямаме работа тук, не съм ви канил. На бюрото в кабинета си имам визитната картичка на някой си инспектор Кларк, ваш висшестоящ, ако не греша, и няма да се поколебая да му е обадя, ако незабавно не престанете с тези въпроси.

Гинис: Доктор Джонсън, чета един от документите в папката, която ми връчихте преди малко, и в него се казва, че изпод три от ноктите на лявата ръка на жертвата била извлечена тъкан от кожа. Попаднала там вероятно, когато Хейли Робинс се е отбранявала от нападателя си и го е издрала.

Джонсън: Често се наблюдава в подобни ситуации.

Гинис: Не е отбелязано в доклада ви.

Джонсън: Сигурен съм, че грешите.

Гинис: Възнамерявам, също така, да представя още един аргумент в противовес на теорията за завързането ѝ. Трудничко е някак си да издереш някого, при положение че ръцете ти са вързани зад гърба.

Джонсън: Не разбирам накъде клоните. Ако ме извините, ще позвъня на инспектор Кларк.

Гинис: Тук се казва, че кръвта по тъканта е от група О-отрицателна. А пък и Мики, и Малъри са А-положителна. От кого е издраната кожа, доктор Джонсън? От убиеца? Ако е така, значи Мики и Малъри Нокс не са убийците.

Джонсън: Има и друго обяснение. Само да бяхте си затворили устата за две секунди, за да мога да помисля...

Гинис: Били сте наясно, че има разминаване, затова не сте го отразили в доклада си. Съзнателно сте укрили доказателствен материал във федерално дело. Освен че е престъпление, това съвсем не е най-приятният начин да си загубите разрешителното за медицинска практика.

Джонсън: Пропуск, това е всичко. Забелязах го около месец след като приключих с цялата писмена работа.

Гинис: Нямамо е никаква пречка да отворите делото и да направите поправки. Случва се непрекъснато в дела от федерално ниво.

Джонсън: Тук не е Вашингтон, госпожице Гинис. Тук е Галъп. И

независимо дали вярвате, или не, неща от този род не се случват тук всеки ден. През повечето време работата ми е да казвам: „Да, това е самоубийство“ или „Не, шофьорът не е бил пиян“. Това, което направиха тези хора, е най-ужасяващата сцена, която съм виждал през целия си живот. Едвам успяхме да съберем всичките части на азиатското приятелче, което Мики застреля в аптеката. Трябваше да чегъртаме части от черепа му от стената.

Гинис: Вярвам ви.

Джонсън: И тогава забелязвам, че кръвните групи не съвпадат и си задавам въпроса: кой печели, ако продължа да се ровя в подробностите? Момичето, Хейли Робинс, е мъртво и погребано; каквото и да напиша, няма да я върна при живите, заслужава ли си да карам семейството ѝ да преживее всичко отново? Те вярват, а и аз все още съм убеден, че Мики и Малъри Нокс са убийците на дъщеря им. Не всички доказателства сочат към тях, но дълбоко в сърцето си аз знам, че това е истината за случилото се. Опасявам се, че не виждам ползата от разпалването на огън там, където са останали само въглини.

Гинис: Не сте прав. Човекът, който е убил Хейли Робинс, е останал ненаказан.

Джонсън: Просто искате да се окичите с лаври, признайте си.

Гинис: Докторе, някъде на свобода се разхожда убиец.

Джонсън: Убийците са навсякъде, повярвайте на човек с двайсетгодишна практика.

Катрин Гинис позвъни на секретаря си в дома му, вдигна го от масата на редовното му неделно барбекю и го помоли да разбере колкото е възможно по-скоро къде е Джек Сканети. Ответното позвъняване дойде само след минути с информацията, че Сканети е в Батонгавил и се подготвя да ескортира семейство Нокс до „Нистрьом“ на следващия ден.

Тя пресметна бързо, че ще успее да стигне в Албъкърк около единайсет сутринта; полетът в единайсет и четиридесет щеше да я стовари в Чикаго в три следобед и, като се вземеше предвид трафикът, щеше да пристигне в Батонгавил малко преди пет. Така че поръча на секретаря да ѝ направи резервация.

Парчетата от мозайката идваха по местата си.

Джек Сканети се разхождаше безцелно из залите на затвора с усилено строг режим Батонгавил и се опитваше да си припомни точно

колко убийци е изпратил тук. Поне дузина, реши той, въпреки че лицата им се сливаха в неотделима маса.

Само едно лице не се сливаше с останалите – на Малъри Нокс. Никой не можеше да се сравни с Малъри Нокс. Той много добре помнеше усещането, когато я бе сграбчил в нощта на арестуването ѝ и се правеше на полицейски служител, отнасящ се отговорно към задълженията си. Но дори главата на Йоан Кръстител не е била толкова грижливо пазена от Саломе, колкото тялото на Малъри в люлката на ръцете му. А скоро му предстоеше да я види отново.

Първите две четвъртини на „Супербоул“ бяха свършили и резултатът до момента предвещаваше разгром – 20:3. Въпреки слабата игра вниманието на повечето обитатели на затвора беше приковано в размазването на „Бъфало“ и Сканети разполагаше с шанса да се запознае повторно с Малъри Нокс, без да бъде особено притесняван.

Това беше истинската причина да се натовари с настоящата си задача. Не – както оня идиот Маккълъски беше настоявал – за да пръсне мозъка на Мики Нокс в неравностойна схватка, когато ръцете на страшилището ще са приковани за решетките на някой затворнически автобус някъде в пустинята. А за да види отново Малъри.

Чудеше се колко ли проблеми ще му създадат двамата каубои с дебели вратове, прикачени към него „да го пазят“, като че ли имаше нужда от телохранители.

– Надушвам я – каза им той. Все още бяха на два етажа от нея. – Вие не я ли надувате? По същия начин миришеха и чаршафите ѝ във Вегас. – Беше се запотил. Стъпките му затропаха по линолеума. Какво се чуваше над техния тропот, пеенето ѝ ли? Това ли беше звукът, който започваше да се чува в далечината?

– Мисля, че е пейджърът ви, господин Сканети – обади се един от каубоите.

Номерът на телефона, който набра от стаята на сержанта, му беше непознат, но прищракванията и шумът от статичното електричество подсказваха, че е от подвижен телефон. Отговори му женски глас.

– Детектив Сканети? Обажда се Катрин Гинис.

Мадамата от ФБР. Последният човек, от когото очакваше да бъде потърсен или с когото имаше желание да разговаря.

– Какво има, Кати? Какво ни става? – Зачуди се дали е схванала намека му.

Дори да разбираше от намеци, тя не прояви желание да се поджавкат.

– Първо, искам да ви предупредя, че този разговор се записва, детектив.

– Да не би да си ми станала началник, Кати? Или ще се занимаваш със залаганията ми?

– Федералните закони ми забраняват да се занимавам с подобни дейности.

– Е, вие, федералните служители, винаги намирате начин да се измъкнете сухи от водата, не е ли тъй?

– Искам да ви задам няколко въпроса, свързани с едно от убийствата в Галъп.

– По дяволите, пак ли Мики и Малъри? Връщате ме доста назад във времето, детектив Гинис. – Той издърпа едно от чекмеджетата на бюрото и откри, че е пълно с броеве на „Плейбой“. – О, извинявай, ама ти детектив ли си? Не си спомням каква беше точно.

– Към мен се обръщат с „доктор Гинис“, не с Кати, и съм следовател от контингента на ФБР.

– Добре. Ами тогава, с какво бих могъл да ви помогна, докторе? – Статичната пукотевица вече почти заглушаваше връзката, Гинис явно се приближаваше към границата на функциониране на клетъчната си телефонна мрежа. Сканети се надяваше връзката напълно да се изгуби. Но в следващия момент го заинтригува друга мисъл. Къде ли я беше отвял вятърът, та клетъчната връзка почти не функционираше? Със сигурност не някъде по източното крайбрежие.

– Бих искала да чуя какво можете да ми кажете за Хейли Робинс.

– Честна дума, това име не ми говори нищо. Става дума за жертва ли?

– Тялото ѝ беше намерено в канавката на едно автокино. Става дума за проститутка, известна като Пинки.

Сканети се пресегна и безшумно затвори вратата.

– И, казвате, това се е случило в Галъп?

– Да. Известно ни е, че сте били на мястото на престъплението.

– Как така?

– Подписали сте полицейския доклад, приписващ убийството на Мики и Малъри Нокс.

Сканети се облегна на стола, бръкна в джоба си и извади цигара от смачкания пакет.

– Да, започвам да си припомням. Едно от последните им убийства.

Или поне едно от последните им убийства извън стените на затвора! – Опита се последното му изречение да прозвучи като шега, но и сам не можа да се насили да се усмихне.

И преди Гинис да успее да зададе друг въпрос, той разви мисълта си в друга посока.

– Не виждам с какво ви е заинтригувал точно този случай, докторе, при положение че Мики и Малъри подписаха заявление, в което признаха извършването на убийството на тази жена.

– Заедно с още четиридесет и девет други убийства.

– Точно така. Нали са серийни убийци.

– Тази седмица разговарях с обвинителите, които са им дали да подпишат въпросния документ, и научих, че Мики и Малъри не са били разпитвани поотделно за всяко убийство. Подписали са списък с имена, без приложени местонахождения или описания. Няма начин да са наясно със самоличността на всеки един от включените в списъка.

Сканети запали цигарата си и остави все още горящата клечка върху бюрото – върху металната повърхност се образува черно кръгче.

– Разрешете ми в такъв случай да ви помогна, докторе. В настоящия момент се намирам в затвора и се готвя да поема грижите по прехвърлянето на нашите убийци в лудница утре сутринта. С удоволствие ще попитам единия или и двамата за конкретния случай, просто за да се успокоите.

– Няма да е необходимо, детектив. Всъщност на път съм към вас.

Сканети почувства как устата му пресъхва. Ръката му с цигарата лекичко затрепери.

– Не ми е ясно защо.

– Предпочитам да отложим обсъжданията за след пристигането ми, детектив. Обадох се само за да ви уведомя, че ще се появя скоро, и да ви помоля да ме очаквате в кабинета на директора на затвора.

– Ще го обсъдим веднага, докторе, или Кати, или както, по дяволите, сте решили да се наричате. – Гласът на Сканети изтъня, натезжал от раздражение. – Да не би да оспорвате способностите ми на следовател?

Гинис замълча. Обикновено бе любезна и сдържана, но след всички изпитания, на които я беше подложило общуването със Сканети, след всичките преглътнати обиди и пренебрежение и цялото необузвано мъжкарееие, което ѝ се беше наложило да понесе, всяка следваща наглост ставаше все по-нетърпима.

– Не, детектив. Мисля, че способностите ви са изключителни – когато решите да ги използвате в правилна посока. Може би дори сте

прекалено способен. Винаги ме е удивлявал несравнимият начин, по който се превъплътявате в убиец, поне в мисленето си.

Никой никога няма да узнае какво минаваше през главата на Джак Сканети, но замълчаването му красноречиво подсказваше, че е наясно за старта на новата игра. Далеч по-слаби от неговите инстинкти щяха да доловят, че Гинис е в ролята на преследвача и никак няма да ѝ е трудно да го сложи на подсъдимата скамейка. По-късно, много след като курсът на световните събития вече изобщо не можеше да заинтересува Джак Сканети и Катрин Гинис, лабораторните резултати установиха пряка причинна връзка между наличието на тъкан под ноктите на Хейли Робинс и белезите по лицето на Джак Сканети, видими на видеозаписа от ареста на двамата Нокс в аптеката „Наркотична зона“.

Гинис го беше приковала до стената. Маниакалното му пристрастяване към убийците, родено в деня, когато Чарлс Уитман се качи на върха на наблюдателната кула на Тексаския университет и започна да отстрелва един след друг случайните минувачи, къпеше сърцето му в кръв през всяка минута от живота му, докато Сканети не изчерпа съпротивителните си сили спрямо изкушението. Ужасяващото събитие, лишило го завинаги от майка, го привличаше и прелъстяваше със същата сила, с която го отблъскваше. В края на краищата деликатният баланс беше разрушен и той не беше в състояние повече да се възпира. Жадуваше за разтърсващото изживяване, за сексуалното разтоварване, запазено единствено за неотстъпно преследваните от него дотогава. Беше го изпитал и сега играта свършваше.

Едно можеше да се твърди със сигурност – Сканети по никакъв начин нямаше да приеме ролята на дивеч. Имаше възможност, а може би и трябваше веднага да изчезне от затвора. Може би с позвъняването си Гинис искаше да му даде точно тази възможност? Или допълнително да го унижи с преследването му. Или може би само му предлагаше начин да запази достойнството си и положението си на служител на закона, даваше му шанс да избере начин за завършване на авантюрата? Сканети не можеше да реши кое предположение да предпочете. Но каквото и да бе мислил, следващите му думи бяха показателни, че се е предал на съдбата си, с цялата ѝ неизбежност.

– Добра работа, докторе. Мнозина не биха се впечатлили от толкова обичайни подробности. Но не и вие.

– Благодаря ви, детектив. Ще го приема като комплимент от най-добрия.

Мълчание.

– Значи ще се видим, когато пристигна – каза тя. Сканети се засмя.

– Не и ако аз те видя пръв.

После затвори телефона и излезе от кабинета. Имаше още едно задължение. Към Малъри Нокс.

15.

Дуайт Макклъски не беше щастлив човек.

Когато се съгласи да допусне Уейн Гейл и пътуващата му циркова трупа в Батонгавил за интервю с Мики Нокс, той нямаше ни най-малко намерение да удържи на обещанието си. Един вид подигравка с така наречения „журналист“ – да го накара да си мисли, че ще постигне желаното от него. По това време на Мики и Малъри им оставаха три седмици преди да бъдат преместени в „Нистрьом“, а невероятната бюрокрация, през която трябваше да се мине за получаване на разрешение за каквото и да било в отдела, отговарящ за местата за лишаване от свобода в щата Илинойс, даваше нищожни шансове да се сдобиеш дори с един кламер в посочения срок, да не говорим за заплануването на интервю на живо от телевизионна компания.

Откъде да предположи той, че това нищожество Гейл държи вице-губернатора в малкия си джоб?

През 1975 година Сантино Гонзалес, предшественикът на Макклъски в Батонгавил, човек от „новото поколение“ директори на затвори, с научна степен по социология, беше написал разработка, в която се противопоставяше на смъртното наказание. Един ден в столовата възникна спречкване, точно на обяд, и преди денят да отmine, на охраната се наложи да си върне карцера със сила от контрола на затворниците. Шест души бяха убити.

Гонзалес се пенсионира и сега обикаляше страната, изказвайки се в подкрепа на смъртното наказание. Почти час и половина беше отнело на Гонзалес да стигне до затвора в най-натовареното движение. Толкова отнемаше пътят от Чикаго до Джолиет – а двама души от охраната бяха вече мъртви, още преди директорът да успее да си покаже носа в затвора. Така че ръководството на отдела, отговарящ за местата за лишаване от свобода, постави пред евентуалния му заместник изискването да се установи за постоянно в Джолиет, което пък лиши длъжността от привлекателност, защото малцина по върховете на тоя бизнес бяха склонни да отглеждат децата си в малък затворнически град от селски тип.

Въпреки това Дуайт Макклъски безстрашно постави кандидатурата си. Може и да не беше най-способният или квалифицираният от кандидатите, но му допаднаше идеята да управлява с желязна ръка едно от сбирниците на престъпници с най-мрачна слава в страната. Нямаше деца, за

които да мисли – синът му беше загинал във Виетнам през 68-а, а Брайон работеше за корпорацията „Алпо“ в Синсинати, Охайо. Съпругата му Максин – бяха женени от четиридесет и четири години, гледаше главно търговията си в магазина за сувенири, собственост на общината в Джолиет, и нямаше нищо против да живее в затворнически град, стига да не ѝ се налага да слуша затворнически новини всяка вечер, когато Дуайт се прибира вкъщи.

Сега обаче Дуайт Маккълски създаваше впечатление на човек, напрегнат вътрешно като опъната струна. Беше принуден да наблюдава как групичката медийни педераста се опитва да завземе властта в неговия затвор. Все от хората, дето ще залезят някой съд с молби да им се разреши да бъдат зрители на федерална екзекуция и там да си изповръщат червата. В Батонгавил наблюдателната зала предвидливо беше построена върху склон, за да могат разните му нечистотии по-лесно да се почистват.

Маккълски погледна с отвращение карнавала, разиграващ се пред него.

Шон Девлин, заел позиция при вратата на помещението, в случай че нещата тръгнат да се изплъзват от контрол, никога не беше виждал директора толкова разтревожен. От двете му страни, както винаги, стояха неизменните му телохранители Кавано и Вурлицър – чифт садисти, угоднически стараещи се да предусетят всяка негова дума. По-късно Девлин си припомни, че Маккълски нервно подръпвал закачените на колана му клещички – любимо средство за укротяване на затворници, и наблюдавал как звукотехници, оператори, гримьорки и разни други („съществен персонал“, както се титулуваха в молбата на телевизионната компания), превръщат затвора му в цирк. Растения в саксии, изтривалки, имитиращи кожа от зебра, кожени кресла – начало на гръмотевично фиаско според него. Маккълски гледаше Гейл с разгаряща се омраза, а някъде отзад по екрана течеше „Супербоул“.

Наближаваше краят на четвъртата четвъртина и разликата в резултата вече съвсем не приличаше на разгромна – 20:17. Изпаднали в паника програмни редактори държаха Уейн на телефона и му повтаряха, че може да се наложи забавяне на интервюто, ако се стигне до продължение. Ответният писък на Уейн трудно се поддаваше на дешифриране, но Девлин изтъква, че в него се съдържали различни епитети по адрес на тъста му.

Ако Уейн Гейл се намираще на границата на припадъка, Мики Нокс беше спокоен като будистки монах, сериозно отдаден на изучаване

на вътрешната си същност. Беше обръснал главата си специално за интервюто и фотогеничността му, контрастираща със саморъчно правените татуировки, му придаваше още по-зловещ вид отпреди. На пръв поглед Маккълъски и Уейн не обръщаха особено внимание на присъствието му в стаята, но Девлин беше убеден, че въпреки демонстрираното безразличие, нито един детайл не убягва от вниманието на Мики Нокс.

Когато преди десет минути го въведеха в стаята, през екипа премина панически шепот. Голата му глава със свежо лъснала се бяла кожа върху големия череп и очите, по-големи и по-тъмни от всякога, стреснаха всички. Скоти първи се окопоти и бързо пренагласи осветлението така, че да елиминира заслепяващия блясък от отражението на кубето на убица.

– Радвам се отново да те видя, Мики – каза Уейн и протегна ръка за здрависване, но Мики не реагира и не отвърна нищо, само злобният му поглед обходи стаята изпод спуснатите клепачи – тигър, разучаващ новата си клетка.

– Имаш ли нещо против малко да те погримираме? – попита Гейл, насилвайки се да запази самообладание. Джули и останалите от екипа несъзнателно се бяха отдръпнали. Мики се усмихна и кимна.

Охраната го отведе до стола и Уейн видя как кариерата му се разпада на прах. Каквото и да се беше случило в затвора с Мики, в резултат някаква верига в мозъка му явно беше дала на късо. Нямахме го чувството за хумор, усета към обстановката, индивидуалността – всичко, превърнало го в „Мансън на 90-те“. Сега той просто беше поредният непоносимо скучен кокошкар.

Внезапно Уейн огледа стаята, сякаш я виждаше за пръв път.

„Бяхме дванайсет души, въоръжени с «Мосберг» с дванайсетпатронни пълнители, и бяхме пръснати по целия периметър – разказва Девлин. – Не ми се вярва да не ни е забелязал преди това.“ Но Уейн изпърха като дизайнер по вътрешното обзавеждане, включил изведнъж, че стените на модернистичното му жилище са окичени с предренесансови платна.

– Божичко! – изкряка той и издърпа Маккълъски да му шепне в усамотение. – Дуайт, нямаш нищо против да се обръщам към теб с Дуайт, нали? Дуайт, може ли само да те попитам нещо?

Маккълъски цял излъчваше подозрение, но отстъпи. Уейн постави ръка на рамото му и го разразжда из стаята.

– Нали вече успя да видиш приятелчетата, с които работя?

– Да, успях.

– Големи скици, нали?

– Така изглежда, обаче... Уейн не му даде да довърши.

– Скот – оператор-гений. Роджър – магьосник със звука. Ей оня там, Джош, е най-добрият плейбек-оператор. Хърб и Франк са хората ми по осветлението, не бих се справил без тях. Мария, моята асистентка – не я заменям за нищо на света. И Джули, продуцентката ми – ами по-скоро бих се справил без една от ръцете си, отколкото без Джули Пули...

– Така ли се казва?

– А, не, прякор. Виж сега, те са моите деца и аз нямам нужда от никого друго освен тях. След двегодишна съвместна работа сме като добре смазана машина. Не, по-скоро – като кола от Формула 1. Не, задраскай и последното. Най-точно е да се каже, че сме като швейцарски часовник. Малък размер, деликатен механизъм, компактност... не би могло да се предположи, че ще работи толкова добре, но работи. Защото е излязъл с обич изпод ръката на майстора, вложил в изработката всички владени от него тайни на занаята.

Уейн остави Макклъски да смели чутото. Не му понасяше особено добре.

– Виж какво, Дуайт, не знам дали някога си се появявал пред камерите, но...

Дуайт се изду като напompана гума.

– Да ти кажа, бил съм.

– Наистина ли? – прояви интерес Уейн, придружавайки го с имитация на ентузиазъм.

Девлин забеляза как по лицата на екипа пробягаха весели пламъчета – очевидно бяха чували същия въпрос да се задава по същия начин многократно, но не знаеха, че Макклъски е известен като човека с най-голямото его в щата Илинойс и че ухажванията на Уейн дават предполагаемия резултат.

– Бях в „Бароните на риска“ преди седем-осем години.

– Е, ама светът наистина е малък – възкликна Уейн. – Значи знаеш от първа ръка как се правят нещата в Холивуд. Навсякъде светлини, генератори, екипи от по сто и петдесет души...

– Е, на онова шоу на „Бароните на риска“ имаше най-много стотина. Без да споменавам най-важния участник – „Додж Чалънджър“. Имаше поне три-четири. Но май като ги блъснеш, се потрошават повече, отколкото показваха на шоуто...

– Прав си – каза Уейн и прекъсна въведението, обещаващо да

прерасне в поредната безкрайна реч на Макклъски за двубоя му с водещия на шоуто. – Разбираш какво имам предвид. Смехория, а, какво ще кажеш?

– Да де.

– Сложили са един кретен ей там – Уейн посочи наляво, – един кретен е седнал и чете списание ей там; един кретен е кацнал ей там горе. Навсякъде кретени. Виж сега, ако снимахме някаква цуни-муни работа, щяхме да имаме нужда и от тия кретени. Ние се нуждаем от интимна обстановка. В нашето шоу ще покажем двама души, които си разговарят. Да речем, че интервюирах теб. Тогава щях да искам единственото ми притеснение да е свързано с въпросите ми към теб. Ще искам помежду ни да се породи доверие. Ако главата ти се напълни само с ей такива мисли – Уейн махна с ръка, сякаш пред зрителя му за пръв път се вдигаше завесата, – няма да можеш да се отпуснеш, няма да се породи доверие. Ще се дебнем, а няма да разговаряме. Близостта помежду ни няма да има никакъв шанс.

Отново пауза за смилане. Девлин трябваше да му признае – разбираше си от работата. Напипал беше слабото място на Макклъски и ковеше горещото желязо.

– Което ме подсеща за какво исках да говоря с теб. – Уейн поведе Макклъски към другия край на стаята, възможно най-далеч от Мики, за да не чува разговора им, и продължи шепнешком: – Трябва да накарам Мики Нокс да се отпусне... Мики Нокс да сподели... Мики Нокс да се изповяда, както не го е правил никога... Мики Нокс да отговори на неотговаряни въпроси. Е, и как можем да очакваме от него да направи всичко това, когато цялата служба по охрана му диша във врата?

Макклъски изведнъж схвана накъде го поднася Уейн и подскочи като заек, надушил ловеца.

– И какво точно очакваш да направя?

– Разкарай ги.

– Господин Гейл, имате ли изобщо представа колко опасен е Мики Нокс?

– Директор Макклъски, уверявам ви, много добре съм запознат с кариерата на Мики Нокс.

Каdifените ръкавици бяха свалени. Най-непресторен гняв бликаше на вълни и от двете страни.

– Той и съпругата му са убили...

– Не ми рецитирайте факти, директор Макклъски. Убеден съм, че съм по-добре запознат с тях от вас.

– Тогава разрешете ми да ви запозная с един факт, убягнал от вниманието ви. Ако отведе хората ми със себе си, Мики Нокс ще ви извие врата като на пиле.

Уейн беше вбесен. Австралийският му акцент си личеше съвсем ясно.

– Първо, сам мога да се грижа за себе си. Израснал съм в доста грубичко обкръжение и ми се е налагало да се справям с какви ли не бабаити. Мики Нокс не ме плаши. Второ, аз съм журналист и съм подготвен да поемам подобни рискове. Трето, нищо няма да ми се случи. Повярвай ми, като ти казвам, братко, най-добре е Мики Нокс да играе по моите правила.

В този момент, изглежда, в мозъка му проникна информацията, от давна вече схваната от останалите присъстващи в стаята – че Маккълъски не е от хората, дето ще позволят да им държат заповеден тон. В неговите ръце, така да се каже, се намираха и ножът, и хлябът. Уейн включи на нова предавка.

– Чакай малко – каза той. – Намесваме елементи на спор в диалога ни, а аз не го искам. Но, моля те, Дуайт, помисли сериозно. – Уейн огледа стаята, изброявайки стражите. – Тук са един... двама... трима... четирима... седем... дванайсет... души. Божичко, Дуайт, прекалено много са. Хайде да разкараме поне част от тях.

– Уейн, да ставаше въпрос за някой друг...

– Дуайт, страх ме е само, че ще млъкне като риба с всички тия значки наоколо. Взели са го на мерник с тия заредени пушки и са готови да му пръснат черепа, ако се почеше по носа. Те го мразят. Той ги мрази. Що за близост ще се получи с всичката тая омраза в ефира? Дори ти и аз я чувстваме.

– За колко души говорим? – каза Маккълъски.

– За двама.

– Окей, ще махна двама души.

– Не, не, не; не, не, не, искам да кажа само двама да станат.

– Не мога да направя такова нещо. Седем.

– Трима.

– Ще ги намаля наполовина. Шестима и точка.

Уейн се ухили победоносно и в същия миг прозвуча сигналът, известяващ раздялата на Шон Девлин с тридесет долара поради загубата на „Бъфало“ от „Далас“ със 17:20. Но при създаването се положение не парите го притесняваха – искаше му се да е от шестимата, които Маккълъски щеше да изведе от стаята. Но това не зависеше от него.

Ето как само шестима от охраната останаха да пазят Мики Нокс.
Лентата в камерите започна да се превърта.

Тихо, почти недоловимо и като че ли на себе си, Уейн прошепна:

– Време е за шоуто...

16.

Най-скъпа ми Малъри,

Ти веднъж ми беше казала, че нямам чувства. Беше и не беше права да го кажеш. Сега имам повече чувства, отколкото когато и да било. Никой не ми е липсвал толкова, колкото ми липсваш ти. Килията ми е толкова студена. През нощта измръзвам от студ. Представям си, че ти лежиш до мен, завила си ме с крака си, праметнат през моите, и ръцете ти плътно са ме обвили. Лежа си в килията и си представям как те целувам. Не правим любов, само се целуваме, часове наред. Спомням си всичко, което ни се случи. Спомням си всяка шега, казана от теб. Спомням си и най-малката тайничка, която си споделила с мен. Споделила или разкрила. Мисля, че споделила е по-подходящата дума.

Спомням си абсолютно всеки път, когато се размиваше. Спомням си всеки път, когато сме яли заедно. Спомням си как готвеше. Спомням си как гледахме шоуто на Дейвид Летърман. Спомням си бързото каране зад кормилото на „Доджа“ и теб, бебчо, седнала до мен. Босите ти крака на таблото, гласът ти, който припява на любимата ти Патси Клайн по радиото, танцуването ти, Боже мой, танцуването ти върху колата – на „Сладката Джейн“, а ангелите хвърчат около теб. Никога по-рано не съм ти го споменавал, щото не исках да ги притеснявам като ти привлека вниманието към тях, от страх да не си отлетят. Но от първия момент, когато те зърнах, Мал, ти беше заобиколена от светло сияние и аз ги виждах как се носят около теб и знаех, че ти си моето спасение.

Понякога е трудно да изкажа всички неща, които усещам в себе си. Затова толкова ги мразя разните тъпи психиатри и тем подобни, дето искат да ме психоанализират, като че ли могат да ме сложат на някоя маса, да ме нарежат на парчета и да кажат: тая част тука е за убийствата, тази е на любовта, тази е защото баща му си извадил пишката и тази е, защото не получил новия лъскав велосипед за шестия си рожден ден, а го чакал с нетърпение. Нали доктор Рейнголд вече не психоанализира никого, а? Ти си се погрижила за него, бебчо, браво, мойто момиче. Но знаеш ли, всеки път, когато стрелях и куршумът улучваше целта, всеки път, когато хвърлях ножа и го забивах в целта, същността на вселената ми се разкриваше и тогава можех да почувствам отделния миг с кристална яснота и аз знаех, аз просто знаех, че винаги става дума за едно и също нещо. Няма никакви части. Това за частите е заблуда. Аз съм всеки и

всичко, което някога е живяло. Някои хора са измислили за това името Бог. А ти си огледалото, което ми го показва, бебчо. Ти и твоите ангели. Ти ме научи на нещо, което не знаех преди това. Ти ме учеше и ме учиш как да обичам.

Всички Божии създания знаят колко болезнено е да растеш, но аз наистина раста. Знам, че много ми беше ядосана, точно преди да ни хванат, по причина, че убих индианеца и разни други неща и, а, да, предполагам и заради оная работа със заложниците, малко и заради мен, но можем да поговорим за всичко това по-късно. Както и да е, убийството на индианеца беше случайност. Но от време на време се налага да си платиш кармичния дълг и за случайностите също, щото преди всичко кармата е причината да ги вършиш. Няма невинни, по никакъв начин, бебчо. Дори и ти не си. Наближава обаче времето на нашето раждане, усещам го. Тази част от мен, дето знае нещо, което другите хора не знаят – е, аз май вече споменах, че няма части и разни такива, но предполагам, че другата страна на цялото е да притежаваш и всички негови части – тази част ми казва, че времето ни е близко. Тогава съществуването ни ще промени формата си и ние повече няма да бъдем заключени в този недоразвит свят на заблуди и болка, а ще израстем и ще бъдем допуснати в напълно ново ниво на съществуване. Усещам го, Мал. Болката е толкова остра. Кожата ми реагира дори на докосването на слънчевата светлина, миризмата на дъжд, донесена от вятъра, ми причинява болка, когато дишам, все едно че преживявам отново цялата болка на раждането, само че аз се раждам в свят, който обикновените човешки същества дори не могат да си представят. И ти ще бъдеш с мен, бебчо, до мен. Затова сега, когато се трансформирам, ме вдъхновяват мисли за времето, което ни чака заедно. Представям си го час по час. Без да се увличам в големи скокове напред. Живея ден за ден и приемам нещата такива, каквито ми се случват. Не съм се променил от времето, когато се целунахме за пръв път...

(Недовършено писмо, намерено от служители на щатската полиция на Илинойс в килията на Мики Нокс след размириците в Батонгавил на 30-и януари. Изчезва загадъчно, след което е продадено на търг в „Кристи“ през юли същата година за сумата от 25 000 долара.)

17.

По времето, когато се изписват тези редове, може би няма американец, който да не е изгледал скандалното интервю на Уейн Гейл с Мики Нокс, предавано на живо от Батонгавил веднага след края на „Супербоул“. Америка беше разтресена от осъзнаването до какви изкривявания е достигнало болезненото й вманиачаване в предаванията на преследващите суперразтърсващи сензации медиите. Дали ставаше въпрос за голяма катастрофа на някоя магистрала, или за интервю с убиец, погледът на обикновения зрител си оставаше прикован в екрана, независимо от усилията (въображаеми) да го отклони.

Точно в седем и четиридесет и две минути вечерта въвеждащите кадри към интервюто, придружени от снимка на Мики Нокс, заеха екрана на телевизора в стаята за почивка на крило „Б“.

„А сега Уейн Гейл застава очи в очи с Мики Нокс. Директно от затвора с усилено строг режим Батонгавил, в навечерието на лоботомията на Мики Нокс. Луд ли е той, или не? Нека цяла Америка бъде съдия...“

Усещането беше сякаш бръснач разсече въздуха – спомня си Макмилан Бесния, който по това време наблюдавал шоуто в стаята за почивка на крило „Б“. – Тоя бръснач се впи във всеки от нас. Никой не можеше да се мръдне от телевизора, след като на него се появи лицето на Мики Нокс. От деня, в който беше цъфнал в кафеза преди година, целият затвор замириса на барут, а сега цялата страна го гледаше, копелето му с копеле. Как дрънка за вълка, дето не знае, че е вълк, и за овцата, дето не знае, че е овца, щото Бог ги бил подредил така нещата.

Не си спомням точно в кои момент се случи, но мисля че беше когато започна да говори глупости за разните му демони – да, мисля, че тогава стана – говореше нещо за демона, живеещ вътре в теб и мен, как всеки си има негов си демон. Който се храни с омразата ти. Намушквания, изнасилвания, убийства, използва слабостта ти, страха ти, как само най-злите оцеляват.

Е, човече, казвам ти, ако искаш да видиш омраза и страх и дойдеш в Батонгавил, попаднал си на най-подходящото място. В минутката, в която го каза, сякаш нещо експлодира. Някак си точно тогава никой нямаше нужда от обяснения или подкани. Поглеждам през рамо и виждам

онуй момче, Тънкия, който бездруго винаги си има вид на откачен. Беше забол поглед в екрана и всяка думичка, дето Мики Нокс я казваше, попадеше на място.

В следващия момент усещам как някакво кошче за боклук прелита във въздуха и се забива право в средата на телевизора. Телевизорът експлодира като ракетите, дето ги пускат за четвърти юли. Стане ли нещо такова, полицаите – те и без това са малко нервни – изскачат с пушката на пътеките и започват да обикалят нагоре-надолу из целия блок и да гърмят предупредително във въздуха. Не знам какво беше пуснало лудото му копеле, във водата ли, във въздуха ли, но май всички превъртяха в един и същи момент.

По-нататък всеки прави каквото може, та да забърка още по-голяма каша. Полицаите в стаята с телевизора ги млатят до смърт с крака от столове и маси. Полицаите горе на пътеките стрелят като побъркани, докато ония се прекачват през телта и все едно изобщо не усещат как кожата им увисва на парцали по нея, лудите им копелета. Ония стрелят и стрелят, и стрелят. А нашите напират ли, напират.

Някои започват да извличат дюшеци от килиите и да ги палят. Не знам как са я мислили тая работа, щото дюшеците са от гума, не от пух, и тая миризма, все едно че гориш пластмаса, прониква навсякъде и никой не може да диша. А полицията вече беше спряла водата, та никой не може да изгаси нищо, и започваме да къртим тръбите от стените и таваните да не се издушим като пилци.

Ако някога някое място е приличало на ада, казвам ти, човече, туй беше мястото. Спират тока и единственото осветление остават огньовете. От тавана се стича вода и целият блок се пълни с дим. Поглеждам си в краката, а там вече се насъбрали десет сантиметра вода и тя постепенно почервява, не те лъжа, човече. Побърканите копелета изхвърлят хартии и полицаи, и каквото докопат през перилата. Вдигам очи към небето и си казвам: Дейвид, братче, наведи се и целуни сладкия си задник за последен път, защото това е само началото.

Беше в края на второто прекъсване за реклама, точно след като Мики Нокс беше признал на Уейн, че е „роден убиец“, когато Шон Девлин зърна Макклъски на телефона. „Каквото и да чуваше от другия край на линията, придоби вид на човек, дето му се пръскат хемороидите.“

– Къде? Господи Боже! Мамка им!... Ясно... ясно... Мобилизирай хората. Тръгвам веднага.

Макклъски затвори телефона, пое дълбоко дъх и изрева:

– Всички камери да се спрат!

– Това шега ли е? – извика невярващо Уейн. – Времето ни е изтек-
ло!? Ама ние предаваме на живо, за Бога! Имаме още десет минути!
Двеста милиона американци...

– В стаята за почивка на крило „Б“ е избухнал бунт. Имат оръжие,
експлозиви, взели са заложници. Спирайте веднага! – отсече Макклъски
безпрекословно. Никой в Батонгавил не му се беше опълчвал през послед-
ните деветнайсет години.

Но Уейн Гейл не се предаваше лесно.

– Тогава да дойдем с теб и да снимаме, а? Дуайт, за Бога! На живо!

– Оставаш тук и млъкваш! – каза Макклъски. С последни сили се
сдържаше да не му строши главата. – По дяволите, трябва да видя какво
става там долу, преди да ти разреша да снимаш. Всичко започна заради
твоего проклето шоу.

Уейн излезе след него от стаята. Посегна да го хване за ръката. Бе-
ше отчаян.

– Но светът ни гледа, Дуайт! Такъв шанс няма да ти се падне втори
път! Ти ще станеш прочут. Ще влезеш в историята! Дуайт!

Наглостта на Уейн беше толкова невероятна, че яростта на Мак-
клъски се замени с удивление. Той се обърна към Кавано.

– Тоя задник продължава да се опитва да ме учи какво да правя в
собствения ми затвор! Мамичката му! Копелдакът му нещастен предста-
ва си няма за какво става дума, но ние с теб знаем. Не той ще отговаря
после, а ние. Така че, дръж си пръста на спусъка, както и всички остана-
ли, и бъдете готови да стреляте при първа заповед.

Шон Девлин си спомня: „Ясно ми беше някак си, че да се хвърля в
най-напеченото с шефа не е най-силното ми желание и в стаята за ин-
тервюто щях да съм в по-голяма безопасност, но ще ти кажа честно, ко-
гато той ми викна да тръгвам с него, тръгнах с радост. Спомням си как,
като излизях, погледнах към Дънкан Хомолка, който дъвчеше може би
десетото си десертче за деня, и си помислих: «Благодаря ти, Боже, че ме
измъкна от тази стая, защото не искам повече и секунда да остана близо
до тоя ненормалник Мики Нокс».“

В стаята заедно с Кавано останаха още четирима стражи. Приятели
на Девлин, с тях си пиеше пиенето.

Нямаше да мине и час и всичките му приятели щяха да са мъртви.

Джак Сканети си нямаше представа какво се разиграва в крило „Б“, докато приближаваше килията на Мальри с двама от охраната по петите му. Но дори някой да го беше поставил в течение на събитията, мозъкът му вече беше включен на други вълни. Той беше влязъл в еднопосочен тунел и трябваше да го извърви до края. В края на тунела стоеше Мальри Нокс. Пееше му песничка и го привличаше все по-близо към себе си, както сирените са подканяли Одисей да скочи в морето, право в прегръдката на смъртта.

„Казах му, че не трябва да влиза там сам – разказва Франк Леш, един от двамата, придружаващи Сканети в съдбоносния маршрут. – Мисля, че той си е мислил, че може да се справи с нея. Много хора я бяха правили тая грешка преди него и нямаша после възможност да съжалят, че са я допуснали. Но какво да направиш? Човекът е федерално суперченге и така нататък. Шефът казва да правим, каквото поиска. Мисля си, какво пък, по дяволите, може би е по-корав от мене, само дето аз за нищо на света няма да остана там вътре сам с нея.“

– Радвай се, Нокс – каза Сканети и потропа на вратата. Леш я отключи, Сканети влезе и им каза да изчезват.

„Погледнах Остин – човека, с когото бяхме двамата, и размислихме за секунда, но никой от нас нямаше особено желание да му се опъва, така че излязохме.“

Излязохме в коридора, без да се опитваме да подслушваме, но и без това се чуваше как си мърморят нещо, после тя се засмя. Смахът й можеше да те уплаши – смях на психясала кучка, дето можеш да го чуеш само насън. И по-точно, в кошмарите си. Като на мръсница, на която й предлагат да се чука. И аз си помислих, че между едно суперченге и една суперубийца може и да има нещо. Може пък той да се облажи в края на краищата. Мен ако питаш, по-скоро ще си пъкна оная работа в натрошено стъкло. И тогава Остин и аз, двамата решаваме, че не можем да бъдем обвинени за нещо, което не знаем, ако стане изкофтяне, и отиваме да изпушим по една.

В следващия момент Сканети започва да врещи, все едно че е прасе, дето го колят. Затичвам се към вратата, но ключовете са у Остин и двамата сме толкова втрещени като виждаме, че тая четирийсеткилограмова пичка ще му потроши гръбнака на нашия здравеняк, че едвам успяваме да отключим. Махаме я от гърба му и Сканети е толкова побеснял, че вади патлака си и щеше да си я застреля на място, ако не бяхме му се развикали да престане. Ще си помислиш, че му е казала, че има най-мъничката нишка на света или нещо такова, защото отначало той

просто не можеше да я остави жива на тоя свят. Но после си поема дълбоко въздух, после още веднъж и най-сетне и аз си поех въздух да се успокоя, щото разбрах, че няма да я застреля.

И после той хваща палката на Остин и почва да я налага. Отначало съм спокоен, щото поне не стреля по нея, но пък той продължава ли, продължава да я налага а тя пиши ли, пиши и може и да е убийца, но е и жена, и става непоносимо да гледаш. И аз си мисля как да го спра, обаче изведнъж сякаш всички адски бесове са пуснати на свобода и следващото нещо, което ми се мярка пред погледа, е Мики Нокс, застанал на вратата с карабина. Преди да успее да мигна, Остин е на земята и всичко наоколо тече като на бавен кадър, и аз успявам да гръмна веднъж и усещам как жегата от изстрел ме хвърля назад в стената.

И това е последното нещо, което си спомням.“

Щом Дуайт Маккълъски излезе от стаята за интервюто, Мики реши да се направи на шут.

Стражите, давали наряди в блока, където се намира неговата килия, си спомнят, че често са го виждали застанал пред огледалото да разказва по сто пъти шегичките, прочетени в рубриките на „Плейбой“. Никога не му омръзвало да се слуша и сам си бил най-вярната публика. Някои от шегичките дори били смешни.

Така че формата му беше напълно подходяща, когато започна да разправя вица за малкия Джони, който отишъл на автокино с по-голямата си сестра и гаджето ѝ Боби.

„Той обикаляше стаята, сякаш искаше да е сигурен, че вицът му ще бъде чул и схванат от всеки един от нас – припомня си Хърб Гейнис, член на екипа на «Американски манияци». – Отначало си помислих: «Брей, на тоя човек много му се иска да бъде център на внимание.» Но, после, като размислях над всичко случило се, си спомних как внимателно ни наблюдаваше. Отбелязваше си мислено кой от охраната е по-нащрек и кой се е разконцентрирал от вица и няма да успее бързо да стреля. Брилянтно проведена операция. И досега не мога напълно да проумея как го направи. Не знам човек или ангел ме е пазил, та оцелях след цялата пукотевица в стая пет на пет, но искам да се възползвам от възможността да му благодаря, който и да е той.“

Вицът, взет от рубрика на „Плейбой“, е следният: Майката казва на сестрата: „Окей, можеш да отидеш на автокино с Боби, ако вземеш и малкия Джони“. Сестрата се съгласява. Отиват на кино и се връщат.

Майката привиква малкия Джони и му казва: „Кажи къде ходихте? Какво стана?“ Джони, който не може да говори, прави мимики, все едно целува някого. „Целувах се – казва майката, – и какво друго?“ Малкият Джони стиска въображаеми цици. „Опипвал я е, какво още?“ Малкият Джони започва да се съблича. „Махнали са си дрехите, какво още?“ Малкият Джони прави движения напред-назад от кръста надолу. „Правили са оная работа! А ти какво правеше през това време?“ Малкият Джони си вади пишката и се изпразва за секунди.

„В този момент всички се смееха – припомня си Гейнис, – включително и самият Мики Нокс, който държеше в ръка десертно блокче «Уинчел», взето от кутията близо до Кавано. Изведнъж подхвърли десертчето на Хомолка, който сто на сто щеше да се пресегне да го хване, и в същото време стигна до кулминацията на вица, изпищявайки: «Малък Джони, не!».“

„Предполагам, че мислено е изчислил, че драматизацията му е минала с най-малък успех пред Кавано, който беше и най-добрият стрелец от намиращите се в стаята – разсъждаваше по-късно Девлин. – А може и просто да е решил, че любимецът на шефа има най-много какво да губи.“

За части от секундата вниманието на Хомолка беше съсредоточено върху улавянето на десертчето. Мики сграбчи карабината на Кавано и пусна откос през стаята. Куршумите улучиха първо Зендел, а след него и Пауъл. Впоследствие следователите окачествиха смъртта на Курт – огромен на ръст добряк, известен с бавните си реакции, като нещастно съвпадение. При падането на Пауъл автоматът му изгърмя и уцели Курт в момента, когато залягаше на земята.

– Не си и мечтай, че можеш да се измъкнеш оттук, Нокс – каза Кавано, легнал на пода в състояние на шок, след като стрелбата престана и на оцелелите присъстващи им стана ясно, че по някакъв начин Мики Нокс е спечелил сражението. За да подчертае безспорността на победата си, Мики се наведе над Кавано и строши показалеца на дясната му ръка.

– Аз съм най-опасният човек на света, Кавано. – Показалецът на лявата ръка сподели съдбата на събрата си от дясната и писъкът на Кавано приличаше на звуците, издавани от котка, когато я палят жива. – Когато най-опасният човек на света ти казва да направиш нещо, трябва да помислиш два пъти, преди да му откажеш.

Очевидно беше, че Кавано няма да създава повече притеснения на Мики Нокс. Както и всички останали. Мики инструктира каквото беше налице от снимачния екип, а именно – Роджър Бринкс, оператор, Хърб

Гейнис, звукооформител, Джош Ричмънд, плейбек оператор, Джули Гуенхайлър, продуцент – какво да правят. Уейн Гейл беше открит под бюрото, където се беше напъхал.

Заповедта към Роджър беше да включи преносимата видеокамера или да се прости с живота си. С един жест Мики изкара заложниците вкупом от стаята. Последваха ги Хомолка и Кавано с вдигнати ръце. Останалото беше леш.

– Води ме към килията на Мальри, Кавано – каза Мики. – И се моли още да е цяла.

На Уейн в последната секунда му хрумна да грабне клетъчния телефон от бюрото. В резултат цяла Америка стана свидетел на най-смелото, невиджано и нечувано затворническо бягство в световната история.

Мястото на Антония Чавес в пантеона на журналиста е запазено – резултат от един пример на приложение на максимата: „да бъдеш където трябва когато трябва“. Започнала като светски хроникьор с пикантни историйки за прочутите и богатите и отразяване на светската шумотевица, тя се прехвърли във втория стол на водещ новините от десет часа, след като ръководството на третата по популярност чикагска телевизионна станция преразгледа концепцията си за най-важното ѝ предаване. И наистина, склонността ѝ да се облича в прозрачни блузи доста беше покачила рейтинга на шоуто през последните седмици.

Когато му позвъниха, за да го уведомят, че компанията установява връзка на живо с Батонгавил чрез Уейн Гейл и екипа му, намиращ се в епицентъра на ужасяващ по мащабите си бунт, продуцентът Скот Мабът хвърли поглед към Антония – фризьорите и гримьорите тъкмо я приготвиха за шоуто в десет часа. „Тя не става за тази работа“ – помисли си Скот. Но не друг, а самият глава на телевизионната компания, тъстът на Уейн Гейл, беше позвънил на менажера в студиото със заповед за започването на предаването на живо. Незабавно.

Хората от „Стандарти и контрол“ пошуряха. Било невъзможно, казаха, излъчването на живо. По никакъв начин не можели да контролират потока от образи, достигаш до тях посредством въздушните вълни и оттам – по домовете на американците. Цяло едно поколение, понастоящем деца, щяло да бъде увредено завинаги от демонстрирания им парад на варварството. Но за компанията това представляваше несравним шанс да се изкачи еднолично на първото място за сезона, вследствие на което да събира златните яйца през следващия, под формата на цени за

реклама. В хода на тези разсъждения беше решено предаването да излезе в ефир с шейсетсекундно забавяне, а компанията щеше да се скрие зад аргумента, че всичко показано преследва пълната журналистическа автентичност. Тази нощ служителите, които си вадеха хляба с натискането на бутоните за редактиране, нямаха особено натоварена програма.

Заглавно каре изпълни екраните на милиони телевизори из цяла Америка:

СПЕЦИАЛЕН РЕПОРТАЖ

Обученият глас на обявяващия предстоящите излъчвания на канала пушна ледени мравки по колективния американски зрителски гръб:

– Прекъсваме редовната програма, за да излъчим специален репортаж за вас.

Антония Чавес беше застанала в кадър, полагайки отчаяни усилия да закрепят слушалката в ухото си.

– Добър вечер, аз съм Антония Чавес, а това е специалният репортаж на „Дабълю Ди Ен“.

Включването беше извършено и полученият в станцията образ накара Скот Мабът тихичко да подсвирне. Никога, в цялата история на новинарските предавания, не беше виждал нищо подобно. С възможно най-спокойния си и насърчителен тон Скот започна да подава реплики на Антония:

– Показваме ви картина на живо от затвора с усилено строг режим Батонгавил...

– В момента ми съобщават, че картината ни пренася директно в затвора с усилено строг режим Батонгавил – повтори без запъване Антония, – откъдето Уейн Гейл продължава прекъснатото си интервю в разгара на бунт, обхванал целия затвор.

Картината, която се появи на екраните в цялата страна, изобщо не се отличаваше с качество. Отначало беше трудно да се различи какво всъщност става – образи влизаха във фокус и се размазваха, но шокът от невъобразимия ужас на разиграващите се събития постепенно прикова по местата им седналите пред телевизорите.

– Тук е Уейн Гейл, който коментира за вас на живо от Батонгавил. По кръвта от касапницата навсякъде около мен може спокойно да се каже, че последната глава от книгата със заглавие „Мики и Малъри Нокс“ още не е написана – каза Уейн с треперещ глас. Камерата, подскачаща неконтролируемо върху рамото на Роджър, се местеше из хаоса,

обхванал повсеместно затвора. Пушек и оръжейна канонада изпълваха залите. Затворници светкавично влизаха и излизаха от кадър, нахвърляха се върху отчайващо малобройната в сравнение с тях охрана и един срещу друг със страховито озверение. Уейн се сви и се отдръпна назад, докато Роджър насочваше камерата.

– В Батонгавил избухна истинска война, която не може да се сравни с нищо друго, което съм виждал! Гренада, Залива... Батонгавил ще се нареди до тях като...

Роджър рязко изви камерата, за да хване Мики в момента, когато пръсна черепа на един затворник, за да разчисти пътя на върволицата заложници. Бяха навързани с дебело въже. Крещящи пандизчии непрекъснато притичваха покрай камерата без посока, някои се спираха и се вторачваха в нея или правеха разни физиономии.

„Звучи невероятно, но тогава Мики Нокс и оръжието му наистина ми даваха чувство на сигурност – спомня си по-късно Хърб Гейнис. – Все едно най-отвратителният ти кошмар да се превърне в реалност. Накъдето и да се огледаш – хора биваха бесени, изнасилвани, намушквани. Когато пред погледа ми попадна главата на човек от охраната, набучена на кол и разнасяна нагоре-надолу като при езическо жертвоприношение, разбрах, че в това място се е отприщило нещо, което съм виждал само в кошмарите си.“

Условието за задачата на Кавано, възложена му от Мики Нокс, да бъде изпълнена – т.е. да стигнат до килията на Малъри, възникнаха благодарение на нахлуването на група затворници в централното контролно помещение. Нахлуването бе предшествано от убийството на трима стражи и добиването на достъп не само до всички вътрешни портали на затвора, които моментално бяха отворени, но също и до секретната архива, където, за да се задълбочи още повече трагедията, се пазеха имената на доносниците.

Но това бяха странични събития и те въобще не занимаваха съзнанието на Мики Нокс, докато си проправяше път през коридорите към срещата си със съдбата.

– Това е – каза Кавано и посочи със строшения си пръст затворената врата на килията на Малъри.

Само с едно движение Мики се оказа от другата страна на незаключената врата, с оръжие, готово за стрелба.

– Съкровище, дойдох.

Посрещна го – него, както и гледащата телевизия част от населението на Америка, картината на сгърчената на пода Малъри. С присъщия

си „първо стреляй, после питай“ метод на действие, Мики отвя Остин. Леш успя да извади пистолета си и да гръмне веднъж, но картечният откос на противника му го изпрати чак в другия край на килията.

Още преди да е осъзнал по какво стреля, Сканети също се включи в кръвопролитие. С първите си изстрели той трупира техника на „Американски манияци“ Джош Ричмънд, преди последният да сколаса да превърне тялото на Остин в прикритие. Мики също се просна на пода, напряко на все още съвсем топлите тленни останки на Ричмънд, с карабина, насочена към Сканети.

Лентата се въртеше и един от тях трябваше да умре.

Приличаше на финалната сцена от драматизация на класически черен роман. От едната страна – Мики Нокс, уникат от галерията на серийните убийци, мъж със смъртоносен мерник и омагьосващо влияние. От другата – Джак Сканети, покрит със скандална слава служител на закона, защитник на американския начин на живот, чийто кръстоносен поход за налагане на справедливостта помогна на милиони хора да заспиват спокойни вечер в леглата си.

– Май нещо работата се закучи – каза Мики. Думи, които щяха да се запечатат в американското съзнание по-дълбоко, отколкото „Аз ще се върна“ на Арнолд Шварценегер и „Честно казано, скъпа, изобщо не ми пука“ на Рет Бътлър.

Скот Мабът остана безмълвен за първи път в тридесет и две годишната си кариера на новинар. Единственият човек, който прояви изненадващо бързи реакции, беше Антония Чавес – тя просто изгърси първите дошли ѝ на ум думи:

– Уейн? Уейн? Чуваш ли ме? Какво става?...

Тя сякаш върна Уейн към живот и златоносността на ситуацията бавно проникна в сетивата му. Той хвана камерата, както си стоеше на рамото на Роджър, и я извъртя директно към лицето на Сканети, без ни най-малко да си прави сметка, че ако Сканети пак превърти, „журналистът-ветеран“ ще свърши жизнения си път на купчинка до Мики.

Сканети не се огъваше. Прекалено много от полицаия беше останало в него, за да допусне шибаният копелдак да се измъкне.

– Плъзни карабината по пода към мен, задник такъв, и легни по очи с ръце на тила.

– Или какво? Ще ми причиниш болка ли? – поинтересува се Мики с

притесняващо спокойствие.

– Никому не съм причинявал болка през целия си живот! Ще ти го сервирам точно между очите, Мики Нокс.

– Ако не пуснеш тая играчка до три, ще те срежа на две половинки. Тъй че, ако добре си се прицелил, гледай да стреляш преди това. Едно...

Сканети даже не мигна.

– Две... – каза Мики.

Пръстът на Сканети се намираше на милисекунда от натискането на спусъка, когато изведнъж, най-неочаквано, Мики се предаде.

– Добре, Джек, спипа ме – каза Мики и вдигна примирено цевта на оръжието си.

– Уейн, какво става? – повтори настоятелно Чавес.

По-голямата част от очевидците на драмата, съставляващи общо недостижимо рекордната цифра от сто и двацет милиона американски граждани – и то според най-въздържаните статистически оценки, помислиха, че Джек до такава степен е зашеметен от невероятната си победа, че напълно е изключил за присъствието на лежащата в палков нокаут зад гърба му Малъри. По-късно на някои им изплува просветлението, че, да речем, той само е чакал Малъри да се изправи и да му види сметката, за да не се наложи да влиза във фатално противоречие със себе си, заставайки от другата страна на барикадата.

Умозаклученията на различни феминистки групировки въобще не бяха толкова благосклонни към него; по-радикално настроените приписваха фениксоподобното изправяне на Малъри с вилица в ръка на проява на Божието възмездие за причиненото от него на Хейли Робинс.

Така че сто и двацет милиона американци знаеха, а Джек Сканети и хабер си нямаше, че победата му е илюзорна и последните зрънца пясък в жизнения му часовник изтичат.

Действайки с прецизни движения, Малъри го дръпна с всичка сила за косата и оголи врата му, след което заби в него най-обикновена кухненска вилица. Сканети изхърка и безпомощно се строполи на пода.

Уейн изпадна в еуфория, когато, пред очите му, Малъри прекрачи мъртвите тела, отделящи я от Мики, и се хвърли в прегръдките му. Вродените му реакции на журналист по сензацийките надделяха дори над инстинкта за самосъхранение и той се лепна с камерата до двойката.

– Тази целувка се чакаше от година – каза той, забучвайки по-добре изглеждащата половина от физиономията си между любовниците и камерата. – Те сега правят нещо, което всички са им повтаряли, че никога вече няма да могат да правят. В този момент те се чувстват като

единствените човешки същества на земята.

Цяла Америка го последва в захласа му, когато Роджър, в своята лебедова песен и песен на песните си като оператор, извъртя оръдието на труда си на триста и шейсет градуса, предизвиквайки замайване у невярващата на очите си публика.

За Мики Нокс това беше пълното сбъждане на пророчеството, в което беше вярвал толкова непоколебимо, че би могъл да премине през цялата преизподня, без да изпита страх или съмнение.

За Мальри Нокс това беше потвърждение на живота и любовта ѝ, несъкруσιμο доказателство, че над нея бдят ангели.

За Уейн Гейл това беше рейтинговата нирвана.

За Америка това беше възкръсването на романа.

За Джак Сканети това беше последната спирка.

Мики Нокс погледна надолу към него, прицели се и... натисна спусъка.

Нищо.

– Не си във форма, Джак. Държеше ме в ръчичките си. Нямах повече патрони.

Имаше и някаква последна надежда, последен шанс. Със стърчащата от гърлото му вилица, бълващ кръв и борещ се за всяка глътка въздух, Сканети насочи остатъка от силите си да достигне изпуснатия си на пода пистолет.

Но Мальри Нокс се оказа по-бърза. Ангелът, който ѝ е говорил, докато вдигаше оръжието и го насочваше в лицето на Сканети, ако е имало такъв, трябва да е бил превъплъщение на духа на Хейли Робинс Пинки.

– Колко секси ти изглеждам сега? – попита тя, преди да изпрати Сканети да се представи на създателя си.

Из цяла Америка тийнейджърите се втурнаха към барове, кръчми и градски площи и се отдадоха на бдения със свещи в ръка за здравето на семейство Нокс. Никога в историята на страната едно-единствено събитие не беше успявало да обедини младежта в подобно патологично преклонение и – ужасяващо и необяснимо – в негова подкрепа.

Те се метнаха по колите си и се понесоха в бясно опиянение по пътищата, напълно и съзнателно пренебрегвайки светофари, закони и обществения ред във всичките му разновидности. Лудостта, отричила се в Батонгавил и понесена на вълните на медите, беше проникнала

навсякъде. Полицията реши да се противопостави само на най-злостните нарушители и фокусира усилията си в обуздаване на тълпата. Положението още повече се утежни от пияни футболни почитатели, приближаващи се по домовете си, които се шашнаха от популярността на „Далас Каубойс“ сред младото поколение.

Телевизионна Америка гледаше и чакаше да види дали любовта на Мики и Малъри Нокс ще се окаже достатъчно силна да ги изведе през стените на Батонгавил.

18.

Дуайт Макклъски разбра, че работата му е спукана, от секундата, в която стъпи в наблюдателницата на охраната, намираща се пред главния вход.

Той се оказа там, след като изслуша по телефона в кабинета си конското на вицегубернатора, който си търсеше изкупителна жертва за даденото от него самия разрешение за интервюто. Тогава му съобщиха, че затворниците са завзели цялата главна сграда. Почти всички вътрешни врати на затвора бяха широко отворени и едно от малкото неща, които намиращите се вътре не можеха да направят, беше да излязат.

Шон Девлин беше зад Макклъски, когато той влезе в наблюдателницата и трагедията се стовари с пълна сила върху му.

„Тауъри седеше пред мониторите и полудяваше пред очите ми – припомня си Девлин. – Погледнах, накъдето гледаше и той, и не ми трябваше много време, за да разбера какви бесове го тресяха.“

Дори сега, шест месеца след описваните събития, гласът на Девлин пресеква под напора на спомените. Ръката му трепери и се пресяга за успокояваща цигара, а той започва да изброява ужасите, разиграли се на мониторите пред него.

„Зърнах Болтин на стол в бръснарницата. Двама го държах да не мърда, а трети посягаше с бръснач към гърлото му. Сарън го натъкваша някъде си, с главата надолу, в контейнер за боклук, от който излизаха пламъци. Някакъв нещастник, когото дори не успях да разпозная, се люлееше от една от гредите в карцера, целият покрит с кръв и с пречупен врат. А Зумас... – Девлин спря за да събере сили да продължи. – Зумас, мойто другарче за риболов, който ми помагаше да ремонтирам мотора на моя «Камаро» 396 Ер Ес, модел 68-а... Не ми се говори какво точно правеха с него в залата за изповеди. Едва ли не се зарадвах, когато после научих че са го убили, защото никога нямаше да искам да го погледна в очите след това, което видях да правят с него. Ако на мен ми се беше случило, щях да искам да съм мъртъв.“

Девлин беше сразен от гледката на осакатяването и изстребването на приятелите си, но Макклъски трепереше от гняв. Може да се каже, че Спарки Нимиц, жител на Бруклин и почитател на блус-музиката, преместил се в Чикаго именно заради нея преди две години, не беше избрал най-подходящия момент да извести шефа си, че:

– Те са на свобода, сър. – С треперещ глас.

Нужно беше известно време Маккълъски да абсорбира поднесената му от Спарки информация.

– Какво? – попита той.

– Те са... те са на свобода, шефе. Мики и Малъри Нокс са на свобода.

Начало на процеса на възприемане:

– Какво искаш да кажеш с това „те са на свобода“?

– Въоръжени са – каза Спарки и изстреля всичко на един дъх. – Държат за заложници екипа на Уейн Гейл, Кавано и Хомолка. Сканети е мъртъв. С тях имат камера и точно сега ги показват по телевизията.

Изречението на Маккълъски замръзна, сякаш някакъв бушон в мозъка му изгоря и сега там вътре беше тъмно. Не можа веднага да си възвърне способността да говори.

– Това е краят! – изрева той. – Тия двамата изроди, мръсници долни шибани, да го направят това на моя затвор! Те са виновни! Ще ги обеса! Казвам ти Спарки – или те, или аз.

„Спарки не беше гений – казва по-късно Девлин, – но той, както и всички ние, разбираше колко лоши са новините. Всички бяхме слушали истории за бунта в Санта Фе през 82-ра – наричаха го «кланицата на дявола». Най-страшният затворнически бунт в историята на САЩ, така се водеше. Но тия истории ми се струваха като детски приказки, като гледах какво става под носа ми. При това имахме начело човек, обсебен от идеята за отмъщение повече, отколкото да си върне контрола над затвора – по-чудесен начин от този да ни избият всичките, здраве му кажи.“

„Всички бяхме шокирани от реакцията му – продължава Девлин, – но единствен Спарки имаше смелостта да му го каже.“

– Какво говориш, шефе? – каза Спарки. – Целият затвор гори като факла, а ти дрънкаш врели-некипели за тия боклуци Нокс.

Но гневът беше обладал Маккълъски напълно.

– Ще преследвам тия отрепки, както се преследват побеснели кучета или смрадливи плъхове, точно това са те! – От устата му изхвърчаха слюнки. Съвсем побеснял, той заповяда да се изпрати подире им „зелената трошачка“ – специално формирование, държано в постоянна бойна готовност за случаи като сегашния. Прозвището си бяха получили заради жълто-зелените си флуоресциращи гащеризони.

Девлин се раздвояваше между гнева и неспособността да повярва на чутото; на него самия му идваха наум поне сто по-добри идеи за

използване ударната сила на формирането, например атакуване на затвора и отгъраване на задниците на охраната. Но не той командваше парада. А в главата на директора на затвора май се въртеше само една мисъл:

– Тия двамата ще умрат днес.

Мики и Малъри Нокс може и да се бяха превъплътили в най-известната любовна двойка, но инстинктът за оцеляване им казваше сега да се борят, а да се обичат после. Американските зрители бяха удивени най-много от способността им да мислят и да действат като едно цяло, да се разбират не с думи, а интуитивно какво да правят и как да го правят.

Мики дръпна Уейн за яката на ризата.

– Хей, приятелче, я ми кажи с какво се дотътри дотук?

– Шоуто ми разполага с добре екипирана каравана.

Самата интимност бяха тия двамата.

– Къде е паркирана?

– Отпред...

– Значи се запътваме натам. Дай ми ключовете, ако обичаш.

Уейн изпълни желанието му на момента.

– Фургон, ухаа! – провикна се Мики.

Накъде между кафенето и бръснарницата извънзя клетъчният телефон на Уейн. Навсякъде около него се вихреха затворници – палеха огньовете или взривяваха саморъчно направени бомбички, без изобщо да се впечатляват от нетърпимо дразнещия разпръскван сълзотворен газ. Междувременно спортните занимания се бяха пренасочили от трепане на охраната към измъчване на доносници поради почти пълното изразходване на наличния ресурс от стражи и разбиване вратите на крилото, където се намираше отделно охраняваният отряд. След попадането на секретните документи в ръцете на затворниците повече не съществуваха никакви тайни. Този, който беше пял за другарчето си по килия, сега беше оставен на милостта му. Демонът беше неоспорим господар на положението.

– Виж какво, скъпа, нищо не се е случило! Кълна ти се! Винаги съм ти бил верен! – изкрещя Уейн и точно тогава върху му се стовари умиращ затворник, професионално скалпиран и със закачена на гърба табелка „доносническа курва“. – Ще го обсъдим, когато се прибера вкъщи... Разбира се, че съм добре! Тук е по-кошмарно, отколкото в

шибания Багдад! Чуй ме, Долорес, обичам те.

И изключи телефона.

– Тъпа крава!

– Хайде! – извика Мики и групата тръгна по коридора. Върволицата заложници понастоящем включваше Уейн, Джули, Роджър, Франк, Кавано и Хомолка. Хърб Гейнис се беше възползвал от предоставилия му се шанс да си плюе на петите към един от изходите, когато някакъв затворник нападна Уейн и Мики беше принуден да го защити.

„Напълно ми беше ясно кой е най-ценният заложник за Мики – обяснява Гейнис. – На този етап безопасността му зависеше в по-голяма степен от запазване живота на Уейн, отколкото от моето убиване.“ Гейнис успя да излезе от сградата на затвора и да се зарови под купчината боклук, която провидението му беше подигурило с последното заключване на килиите. Остана там до следващия ден, т.е. докато силите на реда наложиха контрола си над затворническия двор.

Светлините над главите на бегълците просветваха и загасваха. Внезапно от един коридор в южната част на сградата, водещ към крило „Г“, се появи група щурмоваци, облечени в зелени дрехи. Придвижваха се на бегом и с готово за стрелба оръжие.

Мики Нокс нямаше друг избор освен да поведе своите хора в обратната на досегашното придвижване посока. Само че там вече ги очакваха, избрали си тъкмо тази позиция, петима въоръжени стражи.

Измъкване май нямаше.

Охраната започна да стреля и един по един заложниците се просваха бездиханни на пода. Първо Роджър, майсторът на камерата. Втора Джули, отчаяно опитваща се да освободи ръцете си от здраво пристегналото ги въже и да се отдели от баласта на мъртвото тяло на Роджър. Безуспешно. После дойде редът на Франк, чийто гръден кош експлодира като зрял домати при срещата си с куршумите.

Уейн Гейл превъртя. За секунди разликата между добрите и лошите се стопи под дъжд от куршуми. В лудешко избухване на самосъхранителна енергия той се отскубна от въжето, привързващо го към Кавано, измъкна от ботуша си полуавтоматичен „Глок“ и откри стрелба по охраната, претъркаляйки се по коридора в търсене на прикритие.

Изглежда, късметът на Мики и Малъри си беше взел почивка, но те продължиха да стрелят. Друго не им оставаше – зелените щурмоваци се приближаваха от единия край на коридора, а стражите – от другия.

Мики подвикна към Малъри и тя без излишни думи му подхвърли нов пълнител.

Мики презареждаше, когато изведнъж престрелката напълно замря. Той се надигна и зърна петимата стражи. Бяха си на мястото. Мъртви.

И тогава иззад телата им изникна фигурата на мъж. Кльошав, четиридесетгодишен, с оредяла коса – външност на чиновник, не на убиец.

– Кой, по дяволите, си ти? – попита Мики и огледа мъжа, който държеше димяща карабина, очевидно същата, прехвърлила петимата нещастници в перо „разход“.

– Аз съм Оуен – каза мъжът.

– Какво искаш? – попита Мики.

– Да ме вземете с вас – каза Оуен.

Прекрасно местенце да се натресеш на клуба на почитателите си, няма що.

– Точно сега не сме тръгнали наникъде – каза Мики.

Усмивката на Оуен беше загадъчна.

– Следвайте ме – каза той.

Който и да беше той тип, той беше избил охраната и не стреляше по тях, което съвсем не можеше да се очаква от шурмоваците, стремящи се с всички сили да ги догонят.

– Хайде, бечко. Хайде, Уейн – каза Мики. – Хващай камерата.

– Здравейте, аз съм Антония Чавес и ако вие сега включвате телевизорите си, излъчваме на живо от затвора с усилено строг режим Батонгавил, където Уейн Гейл е взет за заложник от Мики и Малъри Нокс при опита им да си пробият път навън във вихъра на всеобщ бунт на затворниците. Уейн, чуваш ли ме?

Техниците полагаха титанични усилия да приведат в приличен вид образа, получаван от повредената преносима камера. Уейн се намираше във вътрешността на някакъв тъмен, тесен коридор, което съществено усложняваше задачата да се установи кои са сред оцелелите.

Уейн редуваше периоди пълна страхова парализа с участие в екшън сцени със стрелба и размяната на необясними реплики по телефона със съпругата си Долорес, чието име скоро се превърна в нарицателно за „кучка“ за много американци.

– Не мога да определя накъде отиваме – каза Уейн. Беше си свалил вратовръзката и я бе увил около главата си в превръзка стил „командо“, за да спре кръвотечението от почти откъснатото си от куршум ухо.

– Това е спомагателен коридор между източната и западната част на крило „Б“ – съобщи Оуен монотонно. – Отворите, които виждате, водят към всяка отделна килия. А това, което се стича от тръбите, е пикня и изпражнения. Но отгук най-бързо се стига до...

– Млъквай – срязва го Мики и посочи камерата. – Това нещо е включено.

Така си и беше – камерата предаваше уловените образ и звук. А пред затвора Катрин Гинис беше приклепнала пред миниатюрно телевизорче „Сони“ в компанията на може би цял батальон от щатската полиция на Илинойс и следеше развитието на драмата.

Беше пристигнала преди час за срещата си със Сканети в кабинета на директора на затвора. Сиреч, повече нищо не я задържаше в Батонгавил. Но дали защото беше попаднала под страховитото очарование, завладяло цялата нация, или просто защото подсъзнателно чувстваше, че има работа за довършване, Катрин Гинис продължи да гледа как Мики Нокс и спътниците му изплуват от бездната и бавно напредват в обратната посока.

Те се появиха от спомагателния коридор на второто ниво в източната част на крило „Б“.

Уейн вървеше начело на влакчето на заложниците, а ролите на вагончетата се изпълняваха от Кавано и Хомолка. Очакваше ги самотен човек от охраната, насочил оръжието си в Уейн.

– Не стреляй, аз съм Уейн Гейл, не стреляй! – записка Уейн. Бедният човечец, поколеба се точно колкото Уейн да изпразни целия пълнител на пистолета си в него.

Той издуха димящата цев с маниера на Мръсния Хари, напопан с адреналин до степен да се почувства безсмъртен. Убиването на хора беше помогнало там, където години на философски и психологически анализи се бяха провалили.

– Жив съм, за първи път в живота си чувствам, че съм жив! Благодаря ти, Мики!

Но Мики Нокс не беше оглупял от избухването на бунта насам и от вниманието му никак не убягваше фактът, че този въоръжен идиот е способен с еднаква лекота да трепе хора и от двете страни, затова се възползва от възможността да разоръжи Уейн и да му повери само оперирането с камерата.

– Балансът ти е прецакан, човече – каза той на разочарования журналист.

Свиха зад ъгъла с намерение да слязат на първия етаж, но на долната площадка беше застанал Макклъски, заобиколен от шурмоваците си, които тъкмо бяха отвоювали първия етаж на източната част на крило „Б“. Главния коридор и пътят към свободата бяха блокирани.

– Последна спирка, Нокс. Убийте ги тия двамата!

Мики дръпна Кавано и го изправи на най-горното стъпало.

– Не стреляй или ще го убия, Макклъски!

Само че Макклъски забеляза, че ситуацията не е патова.

– Той е мъртъв, малоумнико. Можеш да ме цунеш отзад! Огън!

Шон Девлин съзнаваше, че е прекрачил някаква невидима, но съдбоносна линия, когато, заедно с другите шурмоваци, даде воля на натрупаното напрежение и напълни тялото на Кавано с олово. Тялото на Кавано бясно се заизвива в някакво странно подобие на танц, а Мики хукна и се вкопчи в Хомолка.

Мальри действаше още по-бързо. Тя стисна Уейн за врата, опря пистолета си в слепоочието му и го избута, за да застанат пред Мики на тясното стълбище.

– Разкарай си пушечното месо или ще му пръсна черепа! Изчезвайте, иначе ще му пръсна главата!

Вдигнатите насреща й дула не помръднаха.

„Не ни пукаше особено за тоя тип“ – казва Девлин.

Уейн започна да циври.

– Не стреляйте! Умолявам ви, не стреляйте! Моля ви, моля ви, моля ви...

– Затвори се устата, Гейл, боклук такъв! – изкрещя Макклъски, удивен, че дори и в предметово положение тия двамата намираха начин да му причиняват душевно неразположение. – Мики, Мальри, чакайте да ви кажа...

– Ти си затваряй устата! Не ща да ти слушам дрънканиците – пресеche го Мальри.

– Сигурен съм, че разбираш, Мальри, че ако убиеш тоя скапаняк, ти...

Мальри ръгна Уейн в гърба.

– Вдигни си ръката!

Уейн изпълни послушно командата и моментално получи дупка от куршум в китката.

Телевизионните цербери бяха толкова сразени от видяното, че

напълно пропуснаха да регулират звуковата мощност, когато Уейн закрива като прасе, на което са забили нож във врата.

Щурмоваците отскочиха назад.

Оуен се появи от северната страна на стълбището.

– Насам, Мики, разчистих пътя!

Камерата върху рамото на Уейн се изви към помещението за къпане на крило „Б“-изток – някога лъщящо с белите си плочки, а сега потънало в кръв като склад на пазар за човешко месо. По тавана бяха накачени и затворници, и стражи, безразборно, с разпрани стомаси и виснали вътрешности.

Гласът на Маккълъски ги настигна:

– След шейсет секунди съм горе!

Кой би могъл да забрави непоносимото напрежение, докато наблюдавахме предполагаемите последни минути на Мики и Малъри Нокс на тоя свят?

Прехвърляме се при Антония Чавес: тя сега маневрираше с лекота между насъбраните „на пожар“ и включени в предаването от различни части на страната експерти по случая, в чиято бройка влизаха лелята на Мики Офелия, Дарил Гейтс, специалист по криминална психология от Харвард, и един самодоволно надут заместник-губернатор от Илинойс. Антония съумя да запълни мъртвото ефирно време със собствен коментар и насочващи въпроси. Цялата страна зависеше от способностите ѝ на гид, за да бъде преведена през оргията на предаването на живо насилие.

И без да ѝ се подсказва, тя се досети да прекъсне възпоминанията на леля Офелия за Мики в средното училище, когато стана ясно, че предстои финалната сцена на шоуто. Маккълъски ги беше притиснал до стената и не съществуваше сценарий, според който той и разярените му стрелци биха допуснали удължаване на земните им дни.

Из цялата страна, на бденията, провеждани в чест на семейство Нокс, се спусна тишина. Тийнейджърки започнаха да ридаят, ужасени от предстоящото заклане на живо по телевизията на демоничния любовник от пубертетските им сънища.

Всички ние гледахме, затаили дъх в очакване, когато клетъчният телефон на Уейн извънтя. Долорес. Е, изглежда, най-сетне у Уейн Гейл се беше пробудило мъжкото начало, което също допринасяше за поддържането на трепетното очакване у нацията. Беше дошъл ред, може би,

за неговото предсмъртно слово и на съпругата му се падна жребият да застане лице в лице с избликналата му мъжка сила. Гаснещата батерия на телефона с последен напън трасира крясъците му:

– Духай го, кучко! Чуваш ли ме... Хич нямам намерение да се прибирам вкъщи. Освободих се от теб. Аз съм жив! За първи път съм жив. Тъй че, знаеш ли к'во – върви на майната си!

Край на разговора. И всеки, таящ поне мижава надежда, че двамата някак си ще успеят да се спасят, почувства как на гърлото му засяда буца, когато Мики се наведе да помогне на Мальри да превърже кървящата рана.

– Каквото и да се случи, знай, че те обичам... – каза той. Първи момент на споделена нежност, откакто с огън и меч бяха проправили пътя на повторното съединяване на съдбите си. Явно за него беше важно да даде израз на нежността си; можеше да е последната му възможност. Най-последната. – Обичам те повече, отколкото обичам себе си...

Погледите им се прикотвиха един в друг. От очите на Мальри струеше любов и прошка и не остана сърце, недокоснато от излъчващото се от тях.

– Знам. Няма да се измъкнем живи оттук, Мики. Не искам да се връщам в килията. Давай да се спуснем по тия стълби, да стреляме, колкото сили и куршуми имаме, и да замъкнем с нас на оня свят колкото можем повече от тия гадни копелета.

Мики виждаше ясно бъдещето, което тя желаше за тях двамата. Но не можеше да приеме такова бъдеще за жената, която обичаше.

– Това е романтиката – каза той. – Винаги можем да се върнем към нея, ако не ни остане избор.

Изтощението го напусна изведнъж. В главата му се оформяше план. Изправи се и застана пред изпадналия в истерия Хомолка.

– Женен ли си?

– Не искам да умра! – проплака Хомолка. Наложил се да го шляпне по-яко, за да го върне в реалността.

– Попитай, женен ли си?

В същото време Уейн за пореден път се ползваше от услугите на клетъчния телефон – този път, за да обяви пред света промяната в отношението си към любовницата си Минг:

– Тази нощ, когато дойда при теб, ще бъда истински ураган от екстаз, ще ти набутам люта чушка...

Доказателството, че Минг съвсем не е толкова ентузиасизирана от близката си среща с новия Уейн, беше гумното изтракване, прозвучало

от другия край на линията.

– Минг? Минг! – извика Уейн и ядосано запрати телефона към стената за всеобщо облекчение на зрителите, които отдавна бяха претръпнали за домашните му проблеми.

– Уважавани журналисте! – повика го Мики. Привързваше цевта на автомата си към врата на Хомолка. – Уейн, бих искал да се запознаеш с господин Дънкан Хомолка – продължи той и се зае със същата процедура, премятайки този път въжето през врата на Уейн. Уважаваният журналист, от своя страна, каза „здрасти“ на Хомолка.

– Единственият шанс да стигнем до входния портал е, ако се окаже, че вас искат да ви убият не повече, отколкото нас – каза Мики. – На колене, Уейн.

После грабна камерата и я тикна в ръцете му.

– Нали искаше живата реалност, Уейн?

– Аз съм Уейн Гейл, водещият на „Американски манази“!

Пред погледа на Маккълъски и шурмоваците се появи Уейн с камера в ръце, филмиращ сам себе си.

„Видях, че дясната ръка на Мики е на спусъка, а дулото беше здраво привързано за врата на Уейн“ – разказва Девлин.

– Гледано от четиридесет милиона души всяка седмица! – продължи да нарежда истерично Уейн. – Аз съм известен и уважаван журналист, носител на наградата „Едуард Р. Мъроу“ и на много други!

Маккълъски замръзна в пълно неведение как да реагира. Единственото му ясно оформено желание беше да изтръгне гръкляна на Мики с голи ръце и като нищо щеше да го стори, ако Спарки Нимиц не го беше възпрял.

„Загряхме, че ако гръмнем Мики или Мальри, един от двамата – Уейн или Хомолка, също ще умре. Можеше и да си опитаме късмета, но при положение, че нямаше камера. Идеята някой от нас да се окаже в ролята на ченгетата от процеса на Родни Кинг – да те разпитват хора, изгледали някаква си там касета и без никаква представа как си се чувствал на самото място – на никой от нас не му се щеше да го изпита“ – казва Девлин.

Доста добро описание на идеята на Мики Нокс.

– Вие сте в кадър – викаше Уейн. – Предаваме на живо. Ако някой от вас постави живота ми в опасност, моята телевизионна компания ще съди Дуайт Маккълъски, цялото полицейско управление и самия

губернатор. Наследниците ми ще съдят еднолично всеки служител на затвора или полицията, който стреля...

Мики знаеше какво прави. Желаният ефект беше постигнат.

– Направете път! – изкрещя Малъри и стената от шурмоваци започна да се отдръпва.

Камерата хвана в обектива си караваната, а групичката запълзя към чудотворното си избавление, движейки се сякаш под Божията егида. От всички страни фалангата от оръжия и служители на закона образува кордон, разпрострял се от стълбището, та чак до пропускателния пункт на затвора.

Свобода. От другата страна на портала.

Уейн пищеше. Дънкан цивреше. Оръжието стоеше заредено и насочено, но редиците униформи отстъпваха и се разтваряха – като Червено море пред жезъла на Мойсей.

Пред взора им се появи и самият портал. И Маккълски, застанал пред него и на пътя им.

– И докъде си мислите, че ще стигнете?

– Право напред и през вратата – отговори Мики с нечовешко спокойствие и увереност.

– Няма да стане – каза Маккълски.

Само дето ставаше. Караваната се приближи. Уейн и Дънкан не спираха да опяват. Никой не смееше да помръдне.

„Бяхме абсолютно безсилни, унижени“ – казва Девлин.

Мики и Маккълски почти бяха опрели главите си, като бикове в двубой. Караваната спря от другата страна на портала.

– Лично ще ви преследвам, лично ще пръсна главата на курвата, дето ти се води за съпруга, и лично ще закопая мръсния ти задник на два метра под земята – изрева Маккълски.

Хладнокръвието на Мики беше непоклатимо.

– Някой друг ден, но не днес, директоре.

Маккълски почервеня, сякаш мозъкът му всеки момент щеше да изтече през носа или ушите. Нещо подобно се и случи. Медицински експерти, преглеждайки по-късно задълбочено видеозаписа, определиха, че вероятно тогава е било началото на инфаркта, сполетял Дуайт Маккълски.

„Нашият човек от другата страна на портала, Прус, ни видял как идваме към него по коридора, а също и камерата. Не искал на него да се падне да ускори края. Ако Маккълски се беше обърнал към него и му беше заповядал да не отваря вратите, той нямаше да ги отвори. Но

точно тогава Макклъски се гърчеше от болки, тъй че Прус отвори и Мики и Мальри най-спокойно си излязоха.“

Мики затвори вратите зад тях. Камерата последва Мики и Мальри надолу по стъпалата, вън от затвора, на свобода. Дървета. Птички. Никакви решетки.

Това, което камерата пропусна да запише, бяха стотиците обладани от бяс затворници, пробили обръча на охраната, за да се насочат на бегом към Макклъски с пушки, прътове, ножове, натрошени столове и всичко, попаднало им под ръка.

„Преди да излезе и да затвори вратите, Мики накара Прус да влезе в коридора, тъй че нямаше начин да се измъкнем. Започнахме да стреляме в мелето и ония падаха с дузини, но отзад прииждаха още повече. Нямаха свършване“ – припомня си Девлин.

Макклъски се изкачи на решетките на вратите и размаха единственото средство за защита, с което разполагаше – палката си, в жалък опит да възпре озверялата тълпа и да отърве кожата си. Смъкнаха го от решетките и си го предаваха над главите, сякаш беше на концерт на някоя хеви метъл група. Тогава, по някое време, и сърцето му ще да се е пръснало.

„Последното нещо, което видях, преди да падна и да загубя съзнание, беше главата на Макклъски, набучена на кол и вървяща от ръка на ръка през тълпата.“

Девлин бил затиснат от телата на свои убити другари и също помислен за убит.

19.

Противно на законите на логическото мислене, Мики и Малъри Нокс просто си бяха излезли през парадния вход на най-усилено охранявания затвор в Америка, без да използват за целта нищо друго освен две автоматични пушки, вързани с опрени дула до гърлата на заложниците им.

Камерата продължаваше да навърта лента и нито щатската полиция, нито Националната гвардия, нито патрулите на пътната полиция посяха да нарушат заповедта на Мики Нокс да не се изпращат превозни средства с опознавателни знаци на официалните власти по дирите на караваната на „Американски манияци“.

Което остави възможността само на немаркирани коли да последват Мики и Малъри при сбогуването им с Джолиет.

Едно от тези превозни средства беше колата, наета от Катрин Гинис.

Посред цялата бъркотия по пътищата, дължаща се отчасти на насоро завършилия „Супербоул“, отчасти на тийнейджъри-мародери, издевателстващи над останалите участници в движението, за да улеснят безследното изчезване на Мики и Малъри, караваната съумя да се отърве от компанията на почти всички свои преследвачи. И последните, успели да се справят с препятствията в преследването, се отказаха от него, когато, съвсем неочаквано, Мики свърна по някакъв селски път, а от задната част на караваната изхвърча Дънкан Хомолка. Резултатът, освен в пищенето на спирачки и пушенето на гуми, се изрази във верижна катастрофа на четири коли, опитали се да избягнат търкалящото се тяло.

Съдбата беше решила, както се оказа, да има още едно, последно препятствие по пътя на бегълците.

Късметът на Катрин Гинис доста проработи при избора ѝ да поеме в южна посока по областен път N5. Мики Нокс беше избрал същия път, само че точно обратната посока. Двете превозни средства се разминаха със скорост сто и десет километра в час, което принуди Гинис да намали почти до нула, преди да направи завой и да се впусне подире им. Обикновен обратен завой, без гъзарско свирене на гуми. Четири години стаж в трафика на федералния окръг Колумбия я бяха научили, че който бърза, бавно стига.

Тя засили „Форд Таурус“-а до над сто и тридесет километра в час – най-голямата цифра, изписана на километража ѝ. Ако се беше опитала да осъществи връзка посредством клетъчния си телефон, за да предаде местонахождението на семейство Нокс, а почти сигурно е, че е възнамерявала да го направи, щеше да установи, че целият честотен спектър е плътно запълнен от полицейски жаргон.

Сигурно си е давала сметка, че няма начин да спре караваната – с голи ръце срещу въоръжените до зъби, както личеше по всичко, Мики и Малъри. Най-безопасният план включваше проследяването от разстояние, намирането на свободна телефонна линия и уведомяването на полицията къде да блокира пътищата. Стандартна оперативна процедура, изисква се единствено разсъдливост и благоразумие.

Но Катрин Гинис беше прекарала твърде голяма част от живота си зад бюро на ФБР. Други обираха славата, докато тя прехвърляше купища и купища книжа, от които зависеше успехът на покрилите се със слава.

Катрин пришпори двигателя откъд червената линия.

„Таурус“-ът се блъсна в задната броня на караваната със сила, която изкриви решетката му и натроши и двата предни фара.

Раздрусването беше пълна изненада за пътниците в караваната. Малъри дръпна затвора на карабината си и се запъти да се разправи с новопоявилата се заплаха.

– Защо не се откажат, бебчо? – надвика тя рева на двигателя.

Отговор ѝ беше предложен от Уейн:

– Вълкът не знае защо е вълк и сърната не знае защо е сърна. Просто Бог така е сътворил света, нали, Мики?

Горепосоченото изречение по-късно доведе психолозите до извода, че по това време Уейн е страдал от синдрома на Пати Хърст, т.е. непоносимият за него ужас на ситуацията го е подтикнал да изпита симпатия към похитителите си.

Други щяха да заключат, че е просто идиот.

Мики се усмихна и рязко изви кормилото, опитвайки се да избута „Таурус“-а в канавката.

– От лявата ти страна, Мал! – извика той.

Малъри се прицели. Оуен Трафт наблюдаваше развоя на събитията, залепил лице за задното стъкло на караваната. Времето забави хода си, докато очите му неотстъпно следяха Катрин Гинис зад волана, чертите ѝ, сковани от решението да унищожи караваната или да умре.

Без да отмества поглед от „Таурус“-а, той събу обувките и чорапите

си и разкопча ризата.

– Какво нравиш, по дяволите? – извика Уейн на голия-голеничък мъж, застанал в задния край на караваната.

– Остави го на мира – обади се Малъри. – Струва ми се, че той има да изпълнява някаква мисия. Може би е ангел или нещо подобно, изпратен да ни помогне. Да ни избави от злото.

Ангел или не, Оуен се беше свил до задната врата гол както го е майка родила. Вихрушка разпръсна всички книжа в караваната, когато Оуен отвори. Мики не отпускате педала на газта и за секунда.

Гинис беше изостанала на около петнайсет метра, за да се предпази от очакваната градушка от куршуми.

Вместо това зърна фигурата на гол мъж, приклепнал в позата на магическа статуетка до отворената задна врата на караваната, с поглед, впит в колата ѝ. Преди да успее да реагира, голото тяло вече се носеше към нея.

Във въздуха Оуен Трафт се сгъна в позата на зародиш – упражнение, прецизирано още от детството му, пред летните дни, прекарвани на градския басейн. Предната част на човешкото гюлле се оказа основата на гръбначния му стълб, чието съприкосновение с предното стъкло го раздробява на хиляди парченца и така цялото му тяло проникна в кабината. Смъртта на Гинис настъпи от строшаването на три прешлена на врата ѝ. Въздушната възглавница в кормилото изскочи по-късно, когато колата се преобърна в една от канавките.

Малъри се настани отново на мястото до шофьора.

– Видя ли какво стана, Мики? Той полетя. Кълна се в Бога, видях го да лети. И кой после казва, че такива глупости не били за вярване?

– Пълна мистерия, бебчо – отвърна той и я погали по лицето. – Кой може да каже истина ли е, не е ли? Ама сериозно, кой би могъл да каже?

Подготвяйки екипировката и себе си за последното интервю в кариерата си, разположил се на фона на буйно цъфтящата флора на илинойския селски пейзаж, Уейн Гейл правеше впечатление на човек спокоен и съсредоточен. Въпреки многобройните си синини и порязвания, плюс дупката от куршум в едната си ръка, или може би точно заради тях, той представляваше убедително възплъщение на отдаден на професията си военен кореспондент. Не прекалено самоуверен, но не и по-малко от необходимото.

Картината, която най-сетне достигна до американските домове, от

време на време губеше синхрона си и това бе съвсем нормално, като се имаше предвид през какви изпитания бяха преминали и хората, и камерата, но ясно се разбираше за какво става дума.

– Аз съм Уейн Гейл, но за нещастие вече няма възможност да излъчваме „на живо“. Аз съм ранен, а никой от екипа ми не е сред живите.

Малъри стоеше зад камерата и си играеше с копчетата за промяна на разстоянието и фокуса, изпаднала в закачливо настроение сега, когато наблизко не се забелязваха преследващи ги полицаи.

– Напуснах жена си и приятелката ми ме заряза – продължи Уейн, възползвайки се от положението си да вмъкне във фабулата и личната си мелодрама. – Излязохме през парадния вход, качихме се в караваната и отпрашихме. Когато патрулни коли се опитаха да ни преследват, Малъри Нокс уби заместник-шерифа Дънкан Хомолка и изхвърли тялото от задната врата.

Всъщност Малъри изблъска Хомолка съвсем жив и фактът е, че той оцеля, но представена в този вариант, случката беше по-подходяща за телевизионен репортаж.

– Мики уведоми властите, използвайки радиостанцията ми за връзка с полицията, че със сигурност ще бъде следващата жертва, ако не се откажат от преследването. Нямам представа защо от пейзажа отсъстваха хеликоптери. Предположението ми е, че събитията се развиваха твърде бързо, за да могат да бъдат направени необходимите приготовления. Ние току-що отбихме от пътя, за да осъществим това интервю. Напрежението се покачва...

– Нямаме цял шибан ден на разположение! – провикна се някъде извън кадър Мики.

Уейн пое камерата от рамото на Малъри и я обърна към двойката.

– Без повече размотаване, по същество. Мики и Малъри...

Първата минута от интервюто беше отделена, за да може Малъри да нагласи в приличен вид затворническото си облекло и перушината си.

– Малъри Нокс, какво си мислеше по време на това невероятно бягство? – започна „по същество“ Уейн, който очевидно възвръщаше формата си, надушвайки, че се намира пред най-големия журналистически удар в живота си.

– Чудех се колко ли време ще трябва да чакам, преди да останем сами с любимия – каза Малъри. – И се чудех дали ще мога да понеса толкова чакане.

Мики и Малъри се разгукаха като два влюбени гълъба в

нетърпеливо очакване на повторното си романтично съединяване. Само че Уейн Гейл на първо време искаше малко отговори.

– Имате ли нещо общо с избухването на бунта?

– Нямаме нищо общо с тоя бунт. Тоя бунт беше просто – как му се вика...

– Съдба – подсказа Мики.

– Съдба – повтори Малъри. – Да пукна, ако сме знаели нещо за някакъв си бунт. Как си мислиш, че е възможно да организираме бунт, когато бяхме пхнати в шибан изолатор през последната година, Уейн? Не че не ни пука кой к'во говори... Ако толкова искат да се разправя, че ние сме мозъците на цялата работа, нека си разправят. От това няма да си развалим съня или нещо подобно. Но истината е – Малъри се усмихна на любимия си с увереността на жена, чиято вяра в силите, движещи Вселената, току-що е получила неоспоримо потвърждение, – че си беше съдба.

– Съдба, наистина! – обяви тържествено Уейн. – А това е предаването „Американски манияци“...

Мики щракна с пръсти.

– Айде, айде, побързай.

Но Уейн сега се чувстваше в безопасност с двамата и старата му, нахална като конска муха самоличност излизаше на преден план.

– Още един въпрос, още един въпрос. И така, какво ви предстои?

Малъри прегърна Мики.

– Ами, сега аз и Мики ще я караме спокойно. Може би ще си лежим в някое грамадно легло ден-два. Просто да си се порадваме на компанията. А аз си мислех напоследък за деца. Мисля, че аз и Мики скоро ще я почнем тая работа.

Малъри се изкиска като момиченце, очакващо да получи някакво лакомство, и сложи ръка на рамото на Мики. Той я погали нежно по главата. Само че двама преследвани убийци не можеха да се задържат прекалено дълго време на едно и също място и Мики Нокс все по-натрапчиво го осъзнаваше, а му предстоеше и още работа.

– Трябва да вървим... – каза той.

– Почакайте! – извика Уейн, който не можеше да се примири с неосъществяването на най-златоносия за кариерата му план. – Как възнамерявате да изчезнете точно вие двамата? Та вие сте най-известната двойка в Америка.

– Ами, още в робски времена са имали нещо, което са наричали катакомби...

– Окей, край на интервюто – намеси се Мики, разтревожен, че Малъри може да продължи с разкрития, които да поставят в опасност трудното добитата им свобода.

Образите в обектива подскочиха, защото Уейн наведе камерата.

– Окей, само ме изчакайте да обърна и да се заснема как задавам въпросите. След това ще си посъбера набързо багажа и можем да изчезваме.

Нито един от зрителите не беше подготвен за следващата сцена.

– Добре, добре, ще поразчистим, Уейн. Но ти няма да се блещиш тъпо в камерата и да вършиш простотии – каза Мики и взе карабината си. – Вместо в камерата, ще гледаш към цевите на карабините ни, а ние ще дръпнем спусъците.

Уейн се опита да се засмее.

– Това е шега, нали?

В отговор Мики зареди оръжието си.

– Само почакай една шибана минута, моля ти се – каза Уейн. – Чакай! А аз си мислех, аз почувствах, че през... през цялото това бягство между нас тримата съществуваше някаква връзка. Нещо като да сме комбина и тримата, не е ли така?

– Не е, защото ти си боклук, Уейн – каза Мики. – Ти правеше всичко, за да си вдигнеш рейтинга. Не ти пукаше за нас или за каквото и да било друго, освен за тебе самия. Затова и на никой хич не му пука за тебе. Затова и „от пейзажа отсъстваха хеликоптери“.

Ужасът по лицето на Уейн нарастваше с видима скорост.

– Чакай! Ами индианецът?

– Какво за него?

– Не каза ли, че вече сте свършили с убийствата? Не каза ли, че „любовта побеждава демона“?

– Казах го и така и ще стане – каза Мики, чието търпение вече очевидно беше на изчерпване. – Работата е там, че ти ще бъдеш последната жертва на демона, Уейн.

Известието беше съкрушително за последната жертва и тя се разциври.

– Не, не ме убивай, за Бога.

Сълзите му май попаднаха на мека почва в душата на Мики, защото страшният убиец се наведе и сложи ръка на рамото му.

– В случая не става дума за теб, егоманиак такъв. Аз дори може да се каже, че те харесвам. Просто убийството ти е насочено срещу това, което представляваш, и е вид... официално изявление. – После

доверително прошепна в ухото му: – Не съм сто процента сигурен какъв е смисълът на това изявление, но...

Уейн, изглежда, помисли, че проявата на близост е доказателство за размекване и отстъпление у Мики, така че отчаяно хукна на зигзаг между дърветата.

– Уейн! – извика Мики подире му, без изобщо да си даде труд да се помръдне. – Уейн!

Журналистът се спря, после се сгърчи, признавайки поражението си.

– Имай малко достойнство – добави Мики.

Уейн се предаде окончателно, но цената беше получаването на последна дума.

– Добре, добре, нека съм паразит – каза той и закрачи право към върженото дуо и към предопределеното му от съдбата. – Живеем в жесток свят. С вас са се отнесли лошо. Нищо ново под слънцето. От деня, когато извършихте първото си убийство, нямаше къде да мърдате от нас. Сторихте, което се очакваше от вас. Аз също. Впрегнати сме в една каруца.

Мальри Нокс се заля в смях – не е ясно дали в отговор на новото ниво на духовно израстване на Уейн, или на мисълта, че ѝ предстои със собствената си ръка да го прати във вечността.

Малките зъбчати колелца в отракания малък мозък на Уейн неспирно продължаваха да се въртят. Той реши да направи най-последен опит.

– Помислете. Работата е там, че, стига да поискаме, можем да се превърнем в новите Салманрушдиевци – книги, срещи с почитатели, всичко това – от разстояние. Ще си живеем в жълтата подводница и от време на време ще изплуваме да вземем въздух. Донахю, Опра ли? Ще ни бъдат като малкото братче и сестриче.

Уейн изкушаваше и се пазареше като дърт търговец на сергия в арабски пазар, обаче Мики не проявяваше интерес да купува.

– Хайде да пуснем малко музика, а? – каза той.

– Чакай! Чакай! – изкрещя Уейн. – Не оставят ли Мики и Мальри винаги жив очевидец, за да разказва?

– Така и ще направим – отговори тандемът в един глас. – Твоята камера.

Уейн Монклер Галенович разтвори широко ръце да прегърне Вселената и нададе предсмъртен вик („Ом“), а двамата Нокс го натъпкаха с олово.

Американската публика потресено видя как тялото на Уейн се

лепна на дървото зад него и се свлече. В клоните му пееха птици, листата му шумоляха на вятъра, а в последния кадър, преди компанията да изключи директната връзка, Мики Нокс обгърна с ръка булката си и двамата закрачиха към залеза.

– Уейн! Уейн! – закрещя Антония Чавес, чието сърцато усилие да запази самообладание през цялото времетраене на събитието най-сетне премина пределната си точка. – О, Господи!

Скот Мабът не желаше сгромоляването ѝ да стане факт по националната телевизионна мрежа, след като беше удържала положението чак до деветия вал. Без да пита за ничие разрешение, той пусна предварително направен запис на новините в шест часа – решение, което по-късно му коства мястото. Съдбата не преставаше с иронииите си, защото водещият на новините съобщаваше за изтреблението, настанало на сватбено тържество предишната вечер.

Той отиде до подиума на водещите и прегърна Антония в мълчаливо признание за добре свършената работа. Дотогава никога не беше я възприемал на сериозно като журналистка, никога не беше я смятал за нещо повече от говореща уста с хубави зъби и добре поддържана коса. Тя се отпусна върху рамото му и зариде без глас, докато най-непоносимата част от емоционалния ѝ товар се оттече. Само няколко секунди ѝ трябваше, за да събере неподозираниите си резерви от вътрешна сила и да се овладее.

– Как така никой досега не разбра, че си толкова печена? – попита Мабът.

Тя го погледна, сякаш ѝ беше задал глупав въпрос.

– Никой не се поинтересува.

20.

Скъпа Нора,

Ти сигурно не си ме спомняш, но ние се срещнахме на спонсорирания от теб конгрес за „ангелите“. Ти тогава вероятно не знаеше коя съм аз, но след това сигурно си чула за мен, ако имаш телевизор.

Искам да ти пиша само за да ти кажа колко много бях повлияна от сборката ви и колко много промени тя живота ми. Не искам да ти създавам неприятности или нещо подобно, задето си получила това писмо, и да се притесняваш дали можеш да го покажеш. Виж, аз го изпратих на приятел, който го изпрати на приятел, който го изпрати на приятел (идеята е на Мики) и няма начин да проследят откъде е изпратено. Умничък си ми е той – Мики де, мисля, че има Божя дарба да избягва копоите.

Както и да е, тъй като си нямам нито семейство, нито приятели от времето, когато още растях (ще се учудиш каква е реакцията на хората, когато разберат, че си убила родителите си), исках някой да знае какво ни се случи след бягството и да кажа, че се справяме добре.

Надявам се да публикуваш това при писмата на читатели, за да научат хората, че ако ни мислят за късметлии, аз смятам, че късметът ни идва от ангелите. Една ангелка постоянно седи на рамото ми. Тя седи там всеки ден и питай ме дали не ѝ е трудна работата. Трябва непрекъснато да държи под око Мики и демоните му, защото обърнеш ли им гръб за минутка, следващото, което ще се случи, е да се разбесуват с гръм и трясък.

След като застреляхме оня, журналиста, Мики ми обеща, че това е последното ни убийство. Аз все още му бях доста сърдита, задето уби индианеца, но пък толкова се радвах да го видя след цяла година, че не си струваше да го правя на въпрос. Не вярвах, че е възможно някой да обича някого толкова много, та чак съдбата да се принуди да ги събере отново заедно, независимо от препятствията. Когато видях Мики да идва в килията ми с оная карабина, знаех, че нищо вече не може да ни раздели, дори и смъртта, ето защо не се страхувах да умра с него, ако това се наложеше.

За щастие, не се наложи и ние с Мики дадохме обет, че обръщаме нова страница. Никакви убийства, ще си живеем живота мирно и тихо. Не ще да е минало повече от един час и обещанието ни беше подложено

на проверка.

Бензинът на караваната, в която се возехме, свършваше и се наложи да спрем на бензиностанция да напълним. Беше бензиностанция на „Шел“, мисля. Направихме си труда да претършуваме из караваната за някакви пари с които да си платим бензина, за да не се налага да убиваме някого за тая цел.

Намираме значи пари и Мики отива до човека в малката будка и ги слага на касата. Но оня тип дрънкаше с приятелката си по телефона или нещо от този сорт. Мики просто си седи там и само хвърля по някой поглед към караваната, и аз знам какво си мисли – ако беше по-рано, да съм убил този тип, а виж колко съм добър, дори пистолета си не съм извадил, не се ли гордееш с мен? И аз му се усмихвам, защото се гордеех с него. Мислех си колко е хубав и какви усилия прави да е добър и така нататък.

Да, ама оня педераст беше решил да му изпробва търпението на Мики или нещо подобно, не знам точно, защото продължи да си говори и хич не обръщаше внимание на Мики. Само виждах как на Мики започва да му прекипява търпилката. И така, той почуква на стъклото.

– 'Звинявай, братче, обаче бързам – дума му Мики. Оня тип продължава да си говори, затуй Мики изтрясква по стъклото, този път по-силно. Оня най-накрая се обръща и казва на Мики не може ли да види, че е зает. Мики му казва, добре де, не ти ли е работа да взимаш на хората парите, за да си напълнят бензин. Оня изобщо не му обръща внимание.

Мики се върна на бегот до караваната за карабината си. Ако си си изработил някаква система да се справяш с проблемите си, която по-рано е действала много успешно, е трудно да се разделиш със старите си навици. А и честно да ти кажа, този олигофрен ми беше кипнал и на мене лайната. Хич не ми харесва, когато някой говори така на любимия ми пред мен.

Но аз знаех, че убием ли го този, така ще си продължим да убиваме, и да убиваме, и да убиваме, и чух ангелът ми да ми казва: „Малъри, време е ти и Мики да поемете по друг път“.

Тъй че сложих ръката си върху неговата и нямаше нужда да казвам нищо, защото с Мики си знаем какво мисли другият, преди още да го е изрекъл. Той ме погледна в очите и видях демонът му да проблясва за секунда, но сигурно и той видя моя ангел и остави карабината.

Та той удари няколко юмука на оня тип и го просна в несвят, и отидохме да заредим на друга бензиностанция.

Когато тръгнахме, му изкрещях на оня:

– Това е най-щастливият ден в целия ти живот, скапаняко!

Сега ще ти разкажа за гордостта и радостта на живота ми, моето бебче Фара.

Тя е един жив ангел. Има руса коса като Мики и й е много дълга. Нито Мики, нито аз някога сме предполагали, че някой може да е толкова красив и толкова съвършен като Фара. Малко бях притеснена, преди тя да се появи на бял свят, че Мики може да я обикне дори повече от мен. Но сега цялото ми внимание и любов са за нея, тя е ангел, слязъл на земята.

Трябва да ги видиш как си играят двамата с Мики. Идеалната картина на щастливо семейство. Не знам как нещо подобно може да се случи след всичко, което преживяхме, но това е истината. (Не мога да ти кажа къде точно става всичко това, но ти трябва да ми повярваш, страхотно е.) Ти ще си помислиш, че с нашата известност не бихме могли да отидем някъде, без някой да ни разпознае и да съобщи за нас в полицията. Но тия хора от медиите вечно си намират нещо, за което да се закачат, а и оттогава мина вече повече от година. Понякога дори ми става малко тъжно, чувствам се сякаш някой ни е изместил. Но струва ми се, заслужава си да те забравят, ако това означава, че ще бъдем заедно и ще отледаме Фара.

Единственият проблем, който все още ни тормози, и то ежедневно, е, че Мики се заглежда по всички жени. И не престава да ми къса нервите. След всичко, което преживяхме, човек би си помислил, че той ще уважава мен и чувствата ми. Той го прави – дотолкова, че ги разбира, а това не е много. Но той е достатъчно умен да си даде сметка, че някоя сутрин може да се събуди с топките си, натикани в устата му, и знае, че аз съм момичето, способно да го направи, тъй че съумява да държи панталоните си закопчани. Виж как се случва понякога в живота, че в края на краищата получаваш това, което си заслужил. Каква ирония, а?

Мога още много да продължа да ти разказвам, но всъщност няма толкова много интересно за разказване. Откакто престанехме да убиваме хора, животът ни вече не е толкова драматичен, какъвто беше. Само дребни, ежедневни неща, като сменяне на пелени и игра с бебето, и прекарване в компанията на приятели. Чийто брой е изненадващо голям, да ти кажа. Те наистина доста ни

помогнаха да се устроим в новия си живот и ние сме им много благодарни. Страхотно беше, когато оня филмов продуцент ни откри и ни плати всичките тия пари за историите на живота ни, тъй че престанохме да живеем на техен гръб, но предполагам, че не трябва да пиша повече защото Мики страшно се ядосва и ми вика голямо плямпало.

Още веднъж искам да ти благодаря за всичко, което направи за мен, и за цялата работа, която вършиш от името на ангелите. Аз мисля, че ти самата си един ангел, Нора. И можеш да кажеш на хората да не ни мислят с Мики.

Ние се справяме чудесно.

С обич

Малъри Нокс

ПОСЛЕПИС

Ройтер, Нюхол, Калифорния

Полицията днес арестува петнайсетгодишната Сара У и нейния шестнайсетгодишен приятел Гарет Рейнолдс във връзка с убийството на нейните родители, Фредерик и Мей-Линг У, семейната двойка от Нюхол, която беше застреляна в леглото миналия петък вечерта.

Двамата бяха арестувани, след като техен приятел от училището, чиято самоличност полицията отказва да разкрие, се явил доброволно и признал, че двамата били чути да се хвалят за извършването на убийството в местната сладкарница „Бен и Джери“, където отишли да хапнат сладолед непосредствено след престъплението.

Въпреки липсата на очевиден мотив за убийството, говорител на полицията съобщи за наличието на следи от барут по дългата руса перука и късите дамски гащета от чортова кожа, намерени в килера с вещите на Сара, което подсказва, че престъплението вероятно е поредното убийство в стил „Мики и Мальри Нокс“. Експертите оценяват броя на тези убийства на 150.

Роднините на двамата тийнейджъри отказаха коментар, съобщавайки само, че адвокатката Джъстин П. Стенли, чиято кантора е в Бевърли Хилс, представлява техните интереси в преговорите с четири телевизионни компании за откупуване правата върху описаната история.

ЕПИЛОГ

МИКИ И МАЛЪРИ НОКС все още са на свобода, въпреки че издирването им, провеждано от ФБР, продължава. Официално регистрираният клуб на почитателите им – Обществото на Оуен Трафт, има членска маса от над 15 000 души, всеки от които заплаща 35 долара годишна такса за бюлетина на клуба и рекламни и възпоменателни материали, свързани с двамата.

НОРА ХАФЪРТИ – сателитно излъчваното ѝ телевизионно шоу „Ангелски говор“ е едно от петте най-популярни предавания в класацията на телевизионната компания. Тя също така работи над книга, която ще бъде публикувана от издателство „Пенгуин Букс“ тази пролет.

АНТОНИЯ ЧАВЕС подписа тригодишен договор за сумата от осем милиона долара с Ен Би Си, която я спечели във войната на наддаване с другите две телевизионни акули. Заемащата понастоящем трето място в класацията на гигантите телевизионна компания се надява през следващия сезон да осъществи нейно авторско шоу в най-гледаното телевизионно време – поредният им опит да излязат напред в надпреварата с успешното „20/20“ на Ей Би Си и динозавъра на Си Би Ес „60 минути“. По ирония на съдбата новото шоу ще се вмести в отрязъка, заемащ по-рано от „Американски мании“ на Уейн Гейл.

САЙМЪН И НОРМАН ХЪН – опитите им да намерят арендатор за своята гимнастическа зала „Мускул 2000“ пропаднаха и двамата бяха вписани в част 11 на регистъра за банкрутите за тази година.

ШОН ДЕВЛИН подаде оставката си като служител от охраната на батонгавилския затвор с усилено строг режим след събитията около бягството на двамата Нокс. Подходящите му за киноактьор физически данни все пак не останаха незабелязани от филмовите продуценти, след като лицето му се появи редом с Дуайт Маккълъски по време на голямата схватка в крило „Б“, следствие на което беше подписаният договор за участие в два филма с продуцента Моша Дайамънт за роли в екшъни. Първият от двата, „Непроницаем за куршуми“, в който той играе поддържаща роля на Долф Лундгрен, ще бъде пуснат по кината през май.

ДЪНКАН ХОМОЛКА оцеля, след като беше изхвърлен през задната врата на караваната на „Американски манияци“ по време на бягството. След като се възстанови, той получи 100 000 долара за интервю, дадено преди едно-единствено сензационно телевизионно шоу, и започна пътуване из страната, със срещи, на които разказва преживелиците си с Мики и Малъри Нокс. Хонорарите му в настоящия момент достигат 25 000 долара за появяване.

РАНДЪЛ КРЕВНИЦ понастоящем е първокурсник на Илинойския университет. Кара „Додж Чалънджър 383 Магнум РТ“ кабриолет, модел 1970-а година и отказва да се качва в какъвто и да е модел „Форд“.

ДОН МЪРФИ в момента е разследван от ФБР – като единствения човек, достатъчно упорит да успее да се свърже с Мики и Малъри Нокс след бягството им, за да осигури правата върху биографичните им истории. Заедно със съдружничката си Джейн Хамшър той продуцира документален филм за „Ню Риджънси Ентъртейнмънт (Уорнър Бродър Пикчърс“, базиращ се на разказаното от семейство Нокс, чийто режисьор ще бъде Оливър Стоун.

СПАРКИ НИМИЦ се върна в Бруклин, стана помощник на Хауърд Стърн в сутрешното му шоу и отвори собствен блус-клуб.

УАНДА БИСБИНГ се оттегли от поста си на областен прокурор, смени името си и оттогава никой нищо не е чувал за нея.

КРАЙ

© 1994 Джон Огъст
© 1994 Джейн Хемшър
© 1994 Куентин Тарантино
© 1994 Оливър Стоун
© 1995 Борислав Пенчев, превод от английски

John August, Jane Hamsher, Quentin Tarantino, Oliver Stone
Natural Born Killers, 1994

Сканиране, разпознаване и начална редакция: maskara, 2009

Издание:

Джон Огъст, Джейн Хемшър, Куентин Тарантино, Оливър Стоун
Родени убийци
ИК „Бард“, 1995

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10290>]